

Alle Nederlandse films vanaf 1996 tot en met heden

Films alfabetisch gerangschikt op titel per jaar

[1996](#)

[1997](#)

[1998](#)

[1999](#)

[Terug naar de homepage](#)

1996

[Naar de films uit 1997](#)

[Naar de films uit 1998](#)

[Naar de films uit 1999](#)

[Terug naar de homepage](#)

ADVOCAAT VAN DE HANEN

ook: PUNK LAWYER

Gerrit van der Elst

met: Pierre Bokma (mr. Ernst Quispel), Margo Dames (Zwanet), Jaap Spijkers (Frank), Peter Oosthoek (Quispel sr.), Yoka Berretty (moeder Quispel), Roos Ouwehand (Roxanne), Marcel Hensema (Pixley), André Arend van Noord (kraker Kiliaan Noppen), Johan Simons (vader Noppen), Bepie Melissen (moeder Noppen), Daniëlla Remmers (Francine), Titus Muizelaar (De Moei), Hans Kesting (Hanekroot), Hans Croiset (dr. Rollema), Hans Karsenbarg (Officier van Justitie), Marcel Mutters (bewaarder Rinus), Evert van der Meulen (bewaarder Jaap), Sieto Hoving (burgemeester), Marie Kooyman (aantrekkelijke vrouw), Marja Kok (zwerfster), Ferdinand Biesheuvel (barman grand café), Tim van de Korpuut (barman bruin café), Truus te Selle (Nederlandse vrouw in café), Helen Ann Ross (Engelse vrouw in café), Hugo Alexander van Riet (taxichauffeur), Judith Oudshoorn (meisje disco), Emiel Jansen (portier disco), Rineke Koek (bardame krakers café), Frits Butzelaar (oude man), Robert van Leeuwen (geluidsman), Rob Metgod (balie agent), Fedja van Huêt (agent), Bart de Vries (politiefotograaf), Alexandra Niezen (receptioniste), Hans Somers (arts mortuarium), Marije Goeting (Kathy), Lisa Hendriks (baby Cynthia), Tine Joustra (advocate), Leopold Witte (advocaat), Leo Hogenboom (Hoofdcommissaris van politie), Anna de Vries (verpleegster), Pier van Brakel (barman Jordaan café)

Scenario: Gerrit van Elst, Kitty Verrips, naar de roman 'Advocaat van de hanen' (het vierde deel van de romancyclus 'De tandeloze tijd') van A.F.Th. van der Heijden uit 1990. Ernst Quispel is op de goede weg. Met zijn vrouw Zwanet en baby-dochter woont hij in het juiste huis in de juiste buurt. Zijn vader, ook advocaat, droomt van een gezamenlijke praktijk. Één hooguit twee keer per jaar onderneemt hij een met alcohol overgoten kroegentocht. Ernst Quispel is dipsomaan. Op een van zijn tochten bestormt de ME een kraakpand. Quispel probeert een oude man te redden, maar wordt gearresteerd. In de politiecel is hij getuige van de dood van een jonge kraker. Hij zwijgt over wat hij gezien heeft, maar onder druk van de krakers en autoriteiten ontstaat toch een gewetenscrisis en hij besluit een verklaring af te leggen. Quispel is volwassener geworden en als verdediger van de ouders van de kraker is hij als herboren: eerlijk, recht door zee en met een andere kijk op de dingen. Hij wordt weer verliefd op zijn vrouw, maar het is te laat. Zij heeft een verhouding gekregen met zijn beste vriend Frank. Quispel grijpt weer naar de fles, aanvaardt zijn lot en verdwijnt in het Amsterdamse caféleven. Muziek: Paul M. van Brugge. Budget: 3.000.000 gulden. Zo'n driehonderd politieagenten, voor een deel gerecruteerd van politie-opleidingen, speelden in de film de krakers. Omdat de inhoud van de film de kraakbeweging niet beviel, verstoorden zij op zondag 25 juni 1995 de filmopnamen in de Amsterdamse Ruyschstraat. Producent Matthijs van Heijningen kreeg een pamflet met tien eisen voorgelegd, met als belangrijkste dat de filmaftiteling moet vermelden dat 'deze film de geschiedenis van de kraakbeweging in een negatief (gewelddadig) daglicht plaatst' en dat 'de politie probeert door deelname aan deze film haar naam te zuiveren'. Van Heijningen ging met de eisen accoord, zodat het productiebudget niet leed onder de actie. Omdat de verklaring pal voor de eindaftiteling is gemonteerd, lijkt het alsof het een politiek statement van de filmmaker is. Het personage van de in de cel overleden 18-jarige uit boek en film is gebaseerd op de kraker Hans Kok. De film gaat echter vooral over een man die meer weet dan hij wil weten. Producent Matthijs van Heijningen wilde de film alleen in Rotterdam vertonen op het International Film Festival als openings- of als slotfilm; zoniet dan week hij uit naar het festival van Berlijn. Eerder leverde deze eis met de film VALS LICHT als resultaat op dat de film op geen van beide festivals te zien was. ADVOCAAT VAN DE HANEN draaide uiteindelijk echter alleen in het programma 'Dutch perspective' voor buitenlandse gasten. In de film zijn parkeermeters te zien, hoewel die in 1980 nog niet in Amsterdam stonden. In 'Acteren voor de camera : methode van onderzoek naar acteerprestaties in realistisch drama van acteurs en actrices in Nederlandse speelfilms na 1989' van Joost J. Njio (Theater-, film- en televisiewetenschap - Universiteit Utrecht, maart 1999) worden de acteerprestaties van de hoofdrolspelers uit ROMEO, DE KLEINE BLONDE DOOD, ADVOCAAT VAN DE HANEN en DE POOLSE BRUID geanalyseerd. 3.286 bezoekers.

Première: januari 1996 (International Film Festival Rotterdam)/9 mei 1996

K-100 minuten

BLIND DATE

τ

[\[Hide Window\]](#)

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

Scenario: Valéry Boutade (pseudoniem voor Theo van Gogh, de acteurs Renée Fokker en Peer Mascini en cameraman Tom

Erismen), naar een idee van Theo van Gogh. Dialogen: Kim van Kooten. In BLIND DATE speelt een stel, dat elkaar al jaren kent, een rollenspel via contactadvertenties in een poging om met elkaar en met het verlies van een kind om te gaan. In een voice-over leest hun dode dochtertje, Annabel, voor uit haar dagboek. Muziek: Rainer Hensel. Songs: 'Alles kan een mens gelukkig maken' door René Froger, 'Deze vrouw' door Wim Sonneveld, 'Sour times' door Portishead en 'It feels so good' door Hans van den Berg. In acht dagen voor 340.000 gulden in de casinozaal van het Amsterdamse Hilton hotel opgenomen. Voor BLIND DATE zijn er twee eindes gedraaid. In het eerste stopt Pom een revolver in zijn mond, haalt de trekker over en dan komt er opeens een vlaggetje in beeld waarop 'pang' staat. In het tweede schiet hij zich echt overhoop. Het is einde twee geworden. Theo van Gogh produceerde de film zelf, maar kreeg via produktiemaatschappij Bergen een afwerkingssubsidie van het Nederlands Fonds voor de Film. De film eindigt met 'Deze film werd mogelijk gemaakt door de Elco Brinkmans Stichting ter bevordering van 'het gezin als hoeksteen van de samenleving'. Goed ontvangen bij de filmpers. Na zes en halve week bioscooproulement had BLIND DATE, met vier kopieën, 146.944 gulden opgebracht. 24.963 bezoekers.

Première: 29 augustus 1996

K-90 minuten

BREAKING THE WAVES

Lars von Trier

met: Emily Watson (Bess McNeill), Stellan Skarsgård (Jan Nyman), Katrin Cartlidge (Dodo McNeill), Jean-Marc Barr (Terry), Adrian Rawlins (Dr. Richardson), Jonathan Hackett (Priest), Sandra Voe (Mother), Udo Kier (Sadistic Sailor), Mikkel Gaup (Pits), Roef Ragas (Pim), Phil McCall (Grandfather), Robert Robertson (Chairman), Desmond Reilly (Elder), Sarah Gudjon of Gudgeon (Sybilla), Finlay Welsh (Sheriff), David Gallacher (Doctor Glasgow), Ray Jeffries (Man bus), Owen Kavanagh (Man lighthouse), Bob Docherty (Man motorboat), David Bateson (Young Sailor), Callum Cuthbertson (Radio Operator), Gavin Mitchell (Policeman), Brian Smith, Iain Agnew (Praying Man 1), Charles Kearney (Praying Man 2), Steven Leach (Praying Man 3), Dorte Roemer (Nurse), Anthony O'Donnell (Boy 1), John Wark (Boy 2), Ronnie McKellaig (Presenter); Peter Bensted (voice Ugly Man), Simon Towler Jorfaid (voice Boy in Film)

Deens-Frans-Zweeds-Nederlandse co-productie (41:25:24:10). Scenario: Lars von Trier. Begin jaren zeventig. Een uiterst gevoelig meisje groeit op in een streng godsdienstig patriarchale gemeenschap aan de ruwe Atlantische kust van Schotland. Tegen de wil van de Raad van Ouderen trouwt Bess met buitenstaander Jan, die in de gelovige gemeenschap terecht is gekomen door zijn werk op een nabijgelegen booreiland. Als Jan invalide raakt ten gevolge van een ongeluk, vraagt hij Bess hun seksuele relatie in stand te houden via relaties met anderen. Ze handhaaft haar onschuld en geloof in God, hoewel haar liefde voor Jan uiteindelijk tot haar ondergang zal leiden. Muziek: Ray Williams, Joachim Holbek. Songs o.a.: 'Life on Mars' door David Bowie en 'Child in time' door Deep purple. Producenten: Axel Helgeland, Peter Aalbæk Jensen, Lars Jönsson, Rob Langestraat, Marianne Slot, Vibeke Windeløv, Peter van Vogelpoel. Camera: Robby Müller. Kostuums: Binkie Darling, Manon Rasmussen. Montage: Anders Refn. Grotendeels opgenomen in Schotland met de Nederlandse cameraman Robbie Müller, die hand-held filmde. In eerste instantie vroeg de regisseur Helena Bonham Carter voor de hoofdrol, maar zij trok zich terug, omdat zij de seksscènes te expliciet vond. Argus Film Productie, het Nederlands Fonds voor de Film en de VPRO co-produceerden de film. Grote prijs van de jury van het 49ste Filmfestival van Cannes in mei 1996. Op 8 december 1996 in Berlijn bekroond met de Felix voor 'Beste film' en 'Beste vrouwelijke hoofdrol' en de Fipresci-prijs. Goed ontvangen door de Nederlandse pers. 112.320 bezoekers.

Première: 29 augustus 1996

K-158 minuten

COLD LIGHT OF DAY, THE

Rudolf van den Berg

met: Richard E. Grant (politie-inspecteur Victor Marek), Lynsey Baxter (Milena Tatour), Simon Cadell (Dr. Vladimir Kozant), Perdita Weeks (Anna Tatour), Heathcote Williams (Dr. Stephan Nuslauer), James Laurenson (Lt. Col. Pavel Nowak), Thom Hoffman (Alexi Berka), Roger Sloman (Ludek Dittmayer), Gerard Thoolen (Jan Pastorek), Elizabeth McKechnie (Eva Pastorek), Vladimir Kuhlavy (Martin Wittman), Boudewijn de Groot (dog owner), Robert Cavanah (policeman from Branov), Jade Hope (Jana Kaisler), Joanna Dickens (old lady gas station), Nina Jirankova (school principal), Marta Hrachovinova (teacher), Radim Vasinka, Jiri Valsuba (forrester #1, 2), Nella Boudova (policewoman pictures), Nataša Hanušová (policewoman Karla), Petra Martinčová (nurse), Robert Gann (child Thomas), Amber Taylor (lady antique shop)

Nederlands-Duits-Engelse co-productie. De film is gebaseerd op het scenario 'Es geschah am hellichten Tag' van Friedrich Dürrenmatt en bewerkt door Doug Magee. Het verhaal van een gevoelige en intelligente politie-inspecteur die als levend aas een klein meisje gebruikt tijdens zijn zoektocht naar de ware identiteit van een meedogenloze kindermoordenaar. Politie-inspecteur Marek is er namelijk van overtuigd dat Alexi Berka, die onder zware druk bekend heeft en zichzelf in zijn cel opgehangen heeft, niet de moordenaar van de jonge meisjes is. Als hij dit publiekelijk naar voren brengt, dwingt de politie hem ontslag te nemen. Marek neemt het recht in eigen handen en gaat zelf op onderzoek uit met als enige houvast een tekening van het laatste slachtoffer. Marek gaat ver in het uitzetten van een val voor de moordenaar; de val die hij uitzet heeft het perfecte lokaas: een onschuldig kind. De moeder van het kind is niet op de hoogte van Mareks plannen en er groeit een seksuele spanning tussen hen. Marek denkt de situatie onder controle te hebben. Totdat alles dreigt mis te gaan... Muziek: Stefan Truymen en Yves Elegeert. Opgenomen in Tsjechië op een door het Russische leger verlaten en in verval geraakt oefenterrein. Opnames begonnen in september 1994. Co-producenten Meteor Film Productions, Polygram Filmproduktion GmbH en Capitol Films Ltd. hebben het project ontwikkeld met steun van het European Script Fund en het fonds Eurimages van de Raad van Europa. Aanvankelijk zou Ben Verbong de regie doen, maar vanwege diens drukke werkzaamheden aan andere projecten is Rudolf van den Berg de regisseur geworden. De hoofdrolspelers spreken Engels en de niet-Engelse bijrolspelers, onder meer Gerard Thoolen en Thom Hoffman, worden nagesynchroniseerd. Op Boudewijn de Groot na. De film is een verfilming van hetzelfde toneelstuk van Dürrenmatt dat ook de basis

[\[Hide Window\]](#)

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

K-101 minuten

CRIMETIME

ook: CRIMETIME: DAS AUGEN DES VERBRECHENS

George Sluizer

met: Stephen Baldwin (Bobby), Pete Postlethwaite (Sidney), Sadie Frost (Val), Geraldine Chaplin (Thelma), Karen Black (Millicent Hargreave), James Faulkner (Crowley), Philip Davis (Simon), Marianne Faithfull (club singer), Emma Roberts (Linda), Anne Lambton (Madeleine), Suzanne Bertish (Lady Macbeth), Stephanie Buttle (Terry), Caroline Langrishe (Jenny Lamb), Orla Charlton (first victim), Jackie Davis (second victim), Ron Berglas (Max Bentwhistle), Matyelock Gibbs (mrs. Kravatz), Tom Fischer (Dempster), Pete Lee Wilson (Winfield Lagrave), Jeff Nuttall (doctor), Peter MacKriel, Brendan Somers, Roger Frost, Cal McCrystal, Max Gold, Anna Bolt, Pippa Hinchley, Gwyneth Strong, Frances Grey, Jake Wood, Glyn Grimstead, George Sluizer (American director), Laura Brattan, Paula Bacon, James Kerr, Michael Brogan, Andy Joseph, Sally Spencer Harris, Edwina Day, Helena Calvert, Rory Campbell-Wheeler, Trasa Dilks, Jason Moyce, Philip Croskin, Lee Field, Zoe Grace; Voices: Dominic Frisby, Martin Muncaster, Nigel Lambert, Rachel Preece, William Van der Puye

Nederlands-Engels-Duits-Franse co-productie. Scenario: Brendan Somers. Thriller over de invloed van televisie op een moordenaar en vice versa. Een stad wordt opgeschrikt door een seriemoordenaar. Het televisieprogramma CRIMETIME, gespecialiseerd in reconstructies van misdaden, vraagt een werkloze acteur voor de rol van moordenaar. Als de echte moordenaar stopt met moorden is de acteur werkloos... Muziek: David A. Stewart. Production design: Bernd Lepel. Costume design: Jany Temime. Camera: Jules van den Steenhoven. Montage: Fabienne Rawley. Producent: David Pupkewitz. Van het co-productiefonds kreeg CRIMETIME 2,5 miljoen Franse frank (ongeveer 750.000 gulden). Totaal budget: 6 miljoen dollar. In Nederland alleen op video uitgebracht. Première: 2 oktober 1996 (Nederlands Film Festival)

K-118 minuten

DIAMONDS ARE FOR PLEASURE

Alberto Ferro

met: Isabelle Fortea, Dodd Rougeau, Nandy Hendrix, T. Richard Scoggins, Ruud van Andel

Amerikaans-Italiaans-Engels-Nederlandse co-productie. Erotische speelfilm. Isabella is een sensuele, aankomende Italiaans-Amerikaanse rockster die in Londen woont. Haar stoere Canadese vriend Brian is enorm jaloers en bezitterig. Wanneer ze uit elkaar gaan, vlucht een gedesillusioneerde Isabella naar Amsterdam en wordt een beroemde escortdame in de befaamde Yab Yum Club. Naast de opwinding van de nieuwe ervaringen die ze opdoet, is Isabella aan het sparen om een reisbureau te beginnen met haar Nederlandse vriendin Marijke van Dam. Maar wanneer Isabella betrokken raakt bij het smokkelen van diamanten, schiet Brian haar te hulp. In Nederland uitgezonden door SBS6 op 3 mei 1996, 21 februari 1997 en 4 april 1998. De Veronica gids schreef bij de uitzending op 4 april 1998: 'Erg belabberde en brave softseksonzin. Diverse Nederlandse 'acteurs' proberen tevergeefs om de Engelse tekst fatsoenlijk uit hun strot te krijgen'.

K-95 minuten

ELIXIR D'ANVERS

Boris Paval Conen/Wolke Klupell/Flip van Neghem/Wim Symoens/Tom van Overberg- he/Caroline Strubbe/Gert Embrechts

met: Eugène Bervoets(Tanchelijn), Warre Borgmans, Sara De Roo, Herbert Flack (Balthasar de Grootte), Wim Opbroeck, Dirk Roofthoof (Hendrik Conscience), FreaK Smink, Bert van Dool, Chris Lomme, Luk D'Heu (De nobelen kapitein), Ann Saelens (Nele van de Riedijk), Peter van den Eede (Van Schoonbeke), Dirk Van Dyck, Paul Emile Van Roye, Benno Barnard, Guido Belcanto, Jenny Tanghe, Tom Lenaerts, Rik van Uffelen, Carry Goossens, Michaël Pas, Filip Peeters, Jaak Van Assche, Marc Van Eeghem, Patje de Neve, André "Felice" Steemans (gids), Bert van den Dool, Simone Boogers, Birgit Kersbergen, Manou Kerstings, Joke Tempelaers (de Hollanders), Robbe de Hert (Roger, de chauffeur), Tom Lenaerts, Wouter Steenbergen

Belgisch-Nederlandse co-productie (62:38). Episodenfilm opgedragen aan Walter Heynen, gemaakt door twee jonge Nederlandse en vijf jonge Belgische regisseurs. Boris Paval Conen en Wolke Klupell zijn de twee Nederlanders. Robbe de Hert leidde het geheel. Elke episode behandelt een deel van de Antwerpse geschiedenis van de middeleeuwen tot en met de Tweede Wereldoorlog. Als kader voor de film fungeert een groep Nederlanders die door André Steemans door het rijke verleden van de Scheldestad wordt gegidst. In een caleidoscoop van zowel volslagen verzonden verhalen als op waar gebeurde feiten gebaseerde verhalen beleeft het gezelschap Antwerpen door acht eeuwen heen. TANCHELIJN/Boris Paval Conen (K-19 minuten; met: Eugène Bervoets, Paul-Emile van Royen, Luk d'Heu, Wouter Steenbergen) Scenario: Boris Paval Conen. Rond de twaalfde eeuw, toen Antwerpen bij het bisdom Utrecht behoorde, maakte de ketter Tanchelijn de streek onveilig en verkondigde niet zonder succes een eigenzinnige filosofie. BALTHASAR DE GROOTTE/Nathalie Declercq; Scenario: Wim Symoens. HENDRIK CONSCIENCE/Tom van Overberghe. MANNEQUIN D'ANVERS/Wim Symoens: ZW Minimal slapstick. OPSTAND AAN DE RIEDIJK/Wolke Klupell (K-13 minuten; met: Ann Saelens, Chris Lomme, Michael Pas, Guido Belcanto) Scenario: John Hoelen, Robbe de Hert. Beroemde klanten als Emile Zola en Victor Hugo bezochten in de tweede helft van de negentiende eeuw de bordelen aan de beruchte Riedijk. VAN SCHOONBEKE/Filip van Neyghem. DE RONDLEIDING/Robbe de Hert. Regieadviezen van o.a. Nouchka van Brakel en Stijn Coninx. Opnamen gemaakt in Antwerpen, maar ook in het Gentse Gravensteen en in het Nederlandse themapark Archeon. Gemaakt met steun van het Nederlands Filmfonds. Geen roulement in de Nederlandse bioscopen, maar op 17 juni 1997 direct op video uitgebracht door PolyGram Home Video. Daarbij ontbreekt de episode van Renaat Coppens over de bevrijding van Antwerpen in 1945.

Première: 27 september 1996 (Nederlands Film Festival)

[\[Hide Window\]](#)

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

met: Joan Nederlof, Nicholas Pap, Dick Paulis, Jack Wouterse, Marijke Veugelers, Maria de Booij, Freek van Muiswinkel, Lukas Dijkema, Camilla Siegerts

Scenario: Paul Ruven. In deze 'filmkrant' wordt verslag gedaan van de verschillende vaak aan de zelfkant verkerende personages op een keerpunt in hun leven. Centrale uitvalbasis is een Turkse snackbar in de inmiddels gesloopte wijk Ganzenhoef in de Amsterdamse Bijlmermeer. Muziek: Rens Machielse. VPRO televisiedrama werd met 1 kopie uitgebracht in het kader van het Cinema Boulevardprogramma van de filmtheaters. 28 bezoekers.

Première: 24 juli 1996

K-86 minuten

GOUDEN SWIPE, DE

ook: THE GOLDEN SWIPE

Alex Bordewijk/Steven de Jong

met: Rense Westra (Douwe Wallinga), Aly Bruinsma (Lysbeth Wallinga), Steven de Jong (Ate Wallinga), Maaïke Schuurmans (Janke Feikema), Fokke de Vries (Keimpe Feikema), Pieter de Vries (Ids Wallinga), Joop Wittermans (Wilco Heerema), Hilly Harms (Joukje), Marijke Geertsma (Gepke), Jan de Jong (Bouke), Jan Arendz (Piebe), Jelle Zwart (Sybe), Wobbe Zwart (Knilles), Hendrik Jonkman (Gelf), Henk Minnema (Ype), Hidde Maas (dokter Fryhof), Menno Sappé (schoorsteenveger), Gieneke Jager (Faam Heerema), Alex van Ligten (dominee), Wilbert Gieske (spreekstalmeester), Margje Wittermans (Bet), Leny Dijkstra (kasteleinske), Bram van der Vlugt (dokter Medwert), Wiebe Krist (speaker), Robert v.d. Lei (Jan Post), Wietske Wiersma (frou op 'e dyk), Anette van Loosen, Lars Gorter (baby's), Dirk Bolwijn (stand-in Douwe), Johannes Brouwer (bestuurslid), Glad Laurelton Indianhuel ('Kol'), Cees Kamminga, Theo Jonkman, Pieter Huizinga, Haye Attema, Joost Ydema, Marc Bustorf, John Borkent, Fred de Zoete, Luut Dooper, Marco Vosse, Arnold Postumus (piqueurs)

Scenario/producent: Steven de Jong, naar de gelijknamige roman van Abe Brouwer uit 1939. Friesland. Begin jaren dertig. Twee jonge boeren betwisten elkaar. Een gevecht verandert de weerbarstige verstandhouding; althans voor één van hen. Alleen Douwe Wallinga meent dat er sprake is van een oprechte vriendschap. De ander, Wilco Heerema, doet net alsof, maar blijft in zijn hart vijandig gezind. Zijn haat is zo intens dat hij het zelfs met Douwe's vrouw aanlegt, om op die manier een oude rekening te vereffenen. Het is Ate, de zoon van Douwe Wallinga, die na een biecht van zijn moeder zijn vader met diens naïeve gedrag confronteert. Daardoor ontstaat een conflict tussen vader en zoon. Als Ate vervolgens ook nog verliefd wordt op een arbeidersmeid, is voor Douwe de maat vol. Hij breekt met zijn zoon. Pas na een historische paardenrace om de gouden zweep is er weer een relatie mogelijk tussen 'heit' Douwe en 'soan' Ate. Muziek: Ronald Schilperoort. Titelsong: 'In nije dei' door de Kast. Scenarist/producent /acteur Steven de Jong uit Sneek heeft voor het vervaardigen van deze Friestalige film loten verkocht, een paardenrace met bekende Nederlanders georganiseerd en elke fonds aangeschreven dat maar een gulden over had voor het maken van DE GOUDEN SWIPE. Het NOB stak de helpende hand toe door tegen gereduceerd tarief faciliteiten ter beschikking te stellen. Na acht jaren kon de film gemaakt worden. Opgenomen in 24 dagen, met een budget van acht ton (ondersteund door het CoBo Fonds en de TROS) in Nijland, Allingawier, Joure, Huins, Hichtum en Parrega. De rechten op het boek waren aanvankelijk gekocht door Joop van den Ende, die er een televisieserie van wilde maken, maar hij werd daarin niet gesteund door het Friese bedrijfsleven. Rense Wijstra was oorspronkelijk gecast voor een bijrol, maar kreeg de hoofdrol door afzeggen van de beoogde hoofdrolspeler. De kritieken waren zeer gemengd, maar het Friese publiek was enthousiast. Het Filmhuis in Leeuwarden (Stichting Filmcentrum voor Film in Friesland) heeft zelfs extra voorstellingen ingelast. De film heeft alleen de Friese bioscopen gehaald. In Friesland had de film in december 1996 al 11.000 bezoekers getrokken. Tijdens het Nederlands Film Festival is de DE GOUDEN SWIPE vertoond op 1 oktober 1996. Na ruim 170 voorstellingen buiten de reguliere distributiekanaalen om stond de teller op ruim 20.000. En daar stopte het nog niet: maar liefst 50.000 mensen bekeken de film. 1 december 1997 verscheen de film op koopvideo, maar een aanvraag bij het Nederlands Fonds voor de Film loopt nog. Als het verzoek om de HDTV-versie om te zetten naar 35mm ingewilligd wordt, brengt Matthijs van Heijningen met The Movies Filmdistribution de film landelijk uit.

Première: 12 september 1996 (De Lawei-Drachten)

K-86 minuten

HAIFA

Rashid Masharawi

met: Mohammad Bakri (Haifa), Ahmad Abu Sal'oum (Abu Saïd), Hiyam Abbass (Oum Saïd), Nawal Zaquout (Sabah), Fadi el-Ghoul (Siad), Areen Omari (Samira), Khalid Awad (Abbas), George Ibrahim (Facteur), Mariam el-Hin (Tante de Haifa), Mahmoud Qadah (Saïd), Hussam Abu Eishah (Barbier), Younis Younis (Younis), Osama Masri (réparateur télévision), Samyah Bakri (Mère de la mariée 1), Karma zo'ubi (Mère de la mariée 2), Tareq Qobti (Père de la mariée 2), Omar Jallad (Vendeur de drapeaux), Ozama zo'ubi (Ami du vendeur de drapeaux), Darwish Abu Rish (Couturier), Adnan Abu Sneineh (Ami de Abu Saïd), Samir Othman (Garagiste), Bassam Zo'umot (Vendeur de pastèques)

Palestijns-Nederlands-Duits-Franse co-productie. Scenario: Rashid Masharawi. Plaats van handeling in HAIFA is een Palestijns vluchtelingenkamp, ergens in de door Israël bezette gebieden. De vredesakkoorden worden gesloten en het Israëliëse leger zal zich terugtrekken. Hoofdpersoon is de Palestijnse 'dorpse' Haifa, die overall opduikt en zodoende het verbindende element is tussen de verschillende verhalen van uiteenlopende personages in het kamp. Moeder Oum Saïd zoekt een vrouw voor haar zoon, die spoedig uit de gevangenis zal komen. Vader Abu Saïd was vroeger politie-agent en hoopt op een aanstelling in een toekomstig Palestijns korps. Dochter Sabah ontmoet haar vriendje op een geheime plek. Zoon Saïd sceptisch over de nieuwe ontwikkelingen en moet werk aannemen in een garage om de familie te onderhouden. Tezamen geven deze verhalen een inzicht in de ambivalente gevoelens en dromen van de Palestijnen in de bezette gebieden. Muziek: Said Morad-Sabrin. Producent: Peter van Vogelpoel voor Argus Film Producties. Nederlandse camera-, geluids- en lichtmannen staan op de credit-rol vermeld: Edwin Verstegen (director of

[\[Hide Window\]](#)

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

het Film Festival van Jeruzalem, juli 1996. De voornaam van de hoofdrolspeler wordt in diverse bronnen anders weergegeven: Mohamed, Mohammad, Mohammed, Muhamad en Muhammed. Als voorfilm bij HAIFA werd ALS DE WOLVEN HUILEN van Jan Karel Lameer vertoond (met: Rohan Gottschalk en Lara Guis, 16 minuten). Een sprookje over de tijd dat de zon bewaard werd in een kist en de hemel bevroren was. 239 bezoekers.

Première: 8 augustus 1996

K-75 minuten

JONGEN DIE NIET MEER PRAATTE, DE

ook: THE BOY WHO STOPPED TALKING

Ben Sombogaart

met: Erçan Orhan (Memo Akkus), Louis Ates (Jeroen Ligthart), Brader Musiki (Husnu Akkus), Husna Killi (Fatma Akkus), Lava Sulayman (Zin Akkus), Halsho Hussain (Mustafa), Akram Sulayman (chauffeur), Shamal Rash (Muhtar), Shielan Muhammad (Rojda), Omar Aziz (Mahmud), Celil Toksöz (Kemal Merçan), Jack Wouterse (Zwart), Han Kerckhoffs (schoolbus-chauffeur), Heleen Hummelen (schooljuffrouw Inge)

Scenario: Lou Brouwers. Memo is een Koerdisch jongetje van 9. Samen met zijn moeder en kleine zusje woont hij in Oost-Turkije. Zijn vader werkt in een grote havenstad in Nederland. Als er oorlog dreigt in de streek waar Memo woont, besluit zijn vader om zijn gezin naar Nederland te halen. Memo wil niet weg uit zijn geliefd dorp. Hij heeft er zijn vriendje Mustafa en zijn lievelingsschaap Resho. Hij gaat er naar school en heeft er een taak die hij erg belangrijk vindt: hij brengt de post rond en leest soms brieven aan mensen voor. In Nederland neemt de familie zijn intrek in een souterrainwoning. Daar blijkt dat Memo op geheel eigen manier tegen de gedwongen verhuizing protesteert: Hij praat niet meer. Hij gaat wel naar school en sluit vriendschap met een Nederlands jongetje. Na een zwerftocht door de haven doet hij samen met een illegale Koerd een poging om als verstekeling op een boot naar Turkije te vluchten. Door tussenkomst van zijn vriendje wordt deze vluchtpoging op het laatste moment verijdeld. Memo houdt het stilzwijgen lang vol, tot het moment dat zijn vader een ongeluk krijgt... Muziek: Nizamettin Ariç. Budget: 3,2 miljoen gulden. Het idee voor de film komt van Lou Brouwers, een in Berlijn woonachtige Nederlandse schrijver. Het was aanvankelijk de bedoeling om de film in Duitsland te produceren, maar gezien de politieke lading van het verhaal bleek dit niet haalbaar. De film werd niet in Turkije (aangezien daar de strijd tussen Koerden en Turken weer aan het oplaaien was), noch in Armenië of Irak, maar in het Atlasgebergte in Marokko opgenomen. Première op de Kinderfilmfestspiele te Berlijn in februari 1996. Daar won de film de Unicef Award. In april 1997 won de film twee prijzen op het International Festival of Films for Children te Pozna in Polen: Marcinek Prijs van de kinderjury en de Silver Poznan Goats in de categorie beste acteur van de internationale jury. Grand Prix-Cannes Junior (beste film) in de jeugdsectie van het Filmfestival in Cannes, 1997. Tevens werd de film onderscheiden met de Prijs voor het Beste Verhaal. Vanaf 31 oktober 1996 uitgezonden door de KRO en IKON als vijfdelige serie. 539 bezoekers.

Première: 10 oktober 1996

K-108 minuten

JURK, DE

ook: GESCHIEDENIS VAN EEN JURK, DE/THE DRESS

Alex van Warmerdam

met: Henri Garcin (Van Tilt), Ingeborg Elzevier (zijn vrouw), Khaldoun Elmecky (Cremer), Margo Dames (stewardess), Frans Vorstman (Loozman), Peter Blok (De Vos), Jacob Derwig (koerier), Rudolf Lucieer (De Vet), Maike Meijer (Eva), Carol van Herwijnen (winkelchef), Rijk de Gooyer (Martin), Elisabeth Hoijtink (Stella), Jack Wouterse (tuinman), Ariane Schluter (Johanna), Kees Hulst (overbuurman), Loes Luca (blinde vrouw), Alex van Warmerdam (treinconducteur De Smet), Pieter Verhoeff (oudere conducteur), Eric van der Donk (Herman), Annet Malherbe (ordinaire vrouw), Jack Vecht (hengelaar), Jaap Spijkers (buschauffeur), Ricky Koole (Chantalle), Leny Breederveld (moeder van Chantalle), Bert Bunschoten (vader van Chantalle), Olga Zuiderhoek (Marie), Susan Visser (parkhoertje), Kees Prins (leraar), Titus Muizelaar, Marcel Royaards (stratenmaker), Ramdew Kishna, Nisha Santoe, Bert Luppés (orgelman), Harald van der Lubbe, Pippa (Tony, het varken), Marc van Warmerdam (vrachtwagenchauffeur), Cecile Heuer, Martine Berghuis (vrouwen voor etalage), Mimoun Oaissa, Tjalling Heykoop, Bibi Mijerhoff, Wesley Hendriks, Maurice Levano, Johan Simons (lompdenboer), Saskia Rinsma, Kees van der Vooren, Cor van Lavieren, Hugo Maerten, Henk de Reus, Everard Zondag (man in crematorium), Jacques Commandeur (man in crematorium), Arend Jan Heerma van Voss (man in crematorium), Walter Crommelin (organist), Peter van Warmerdam (man op laantje), Aat Ceelen, Fred Goessens (ovenisten), Iris Römer, Jara Lucieer (meisjes in park), Nicolaas Jan Bulterman, Ton Dekker, Lisa Winter (vrouw die etalage van winkel bekijkt)

Scenario: Alex van Warmerdam. De kijker volgt een Mariablauwe jurk met motief, die steeds van eigenaar verhuist. De jurk is een kapstok om allerlei koppels met hun verhoudingen te laten zien. Het kledingstuk brengt ons achtereenvolgens bij een oudere vrouw, een huishoudster annex schildersvriendin, een jong meisje en een zwerfster. Niet alleen de draagsters hebben een band met de jurk, ook de mannen in hun omgeving laten zich niet onbetuigd: een kunstschilder laat de jurk voortleven in zijn werk, een treinconducteur wordt erdoor aangezet om zijn seksuele fantasieën te verwezenlijken en een zwerfster gaat met het laatste reepje jurk om zijn hals op zoek naar de ware liefde. Uiteindelijk sterft iemand in de jurk. Muziek: Vincent van Warmerdam. Producenten: Marc van Warmerdam, Ton Schippers en Alex van Warmerdam. Montage: René Wiegman. Art direction: Jelier & Schaaf. In 'Skrien' 199 (december 1994/januari 1995); p. 26- 29 staat een gesprek met regisseur Alex van Warmerdam en cameraman Marc Felperlaan over het maken van het storyboard. Marc Felperlaan werd tijdens de opnamen getroffen door zweepslag; hij werd gedeeltelijk vervangen door een Belgische camera operator. Een tweede tegenslag was de diefstal van de knaloranje Mercedes met vierkante laadbak met daarop 'Loozman Confectie' geveerd. Negen shots waren al gemaakt en alleen de tiende opname moest nog plaatsvinden. Deze oranje vrachtwagen brengt de jurk van de fabriek naar de winkel en heeft dus een belangrijke rol. Toen de originele vrachtwagen werd teruggevonden was er al een tweede truck overgespoten en ingezet. Dat de reservewagen anderhalve meter korter is, valt in de film alleen op als je het weet. De scène dat een schilderij in flarden wordt gesneden zou in het Stedelijk

[\[Hide Window\]](#)

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

verouderde treinstellen en verouderde uniformen. Door de internationale persjury Fipresci onderscheiden met de kritiekprijs in het bijprogramma Corsia di sorpasso (de inhaalstrook) op het Filmfestival van Venetië (september 1996). Eerste prijs (kleine 6.000 gulden) op het Filmfestival in Potsdam (gewijd aan nieuwe Europese films), juni 1997. In augustus 1997 kende het Amsterdamse Fonds voor de Kunst de L.J. Jordaanprijs toe (15.000 gulden). Deel 25 in de reeks 'Het Nederlands Scenario' (1997); ISBN 9064034834. 73.522 bezoekers.

Première: 21 maart 1996

K-103 minuten/2850 meter

KERSENPLUK, DE

ook: KOOKBOEK VAN MIJN OMA, T/THE CHERRY PICK

Arno Kranenburg

met: Finbarr Wilbrink (Jan), Anton Starke (opa), Ricky Koole (Marie), Lucas Dijkema (Jan Tabak), Anthony Starke (bedrijfsleider vliegveld), Tini Osinga (oma), Berend Gouke Wendel (kruidenier), Meiko Kijf (kapper), Mini Onrust (kappersvrouw), Fina Kuik (vrouw schiettent), Herman Kuik (kelner vliegveld), Dirk Kuik (taxichauffeur), Grietje Kuik (vrouw zweefmolen), Hennie en Willem Scheper (tweeling- broers), Hainie Hemme (buschauffeur), dhr. B. Buls (ijscooverter), Arie Meyerman (zanger kermis), Fred Bonthuis, Carlo de Wijs (muzikanten kermis), Linda de Balbian (merengue danseres), Raoul Papavoine (merengue danser), Stefan Kamp (chauffeur begrafenisauto), gans van Frans van Boxtel (Teuntje)

Scenario: Arno Kranenburg, Steven van Galen. De dertienjarige Jan leest een lied over het vertrek van een trekvogel, geschreven in een kriebelig handschrift in het kookboek van zijn drie jaar geleden gestorven oma. Ook staat er iets in over een door haar en haar man ooit voorgenomen vliegreis, die nooit is gemaakt. Het is de tijd van de jaarlijkse kersenpluk als Jan logeert bij zijn opa op het Drentse platteland. Opa is met het sterven van zijn vrouw zijn levenszin grotendeels kwijtgeraakt. Terwijl opa steeds meer afstand neemt van het leven, ontdekt de kleinzoon voor het eerst de liefde. Het is winter als opa sterft. De jongen keert weer terug naar het dorpje om opa te begraven. Daar ontmoet hij de jonge vrouw weer. Een korte ontmoeting. Maar genoeg om hem te doen beseffen dat het nooit iets kan worden tussen hem en haar. Muziek: Wouter van Bommel. Muziekfragmenten van o.a. 'Window of my eyes' van Cuby & the Blizzards, 'Invitation' van Earth & fire en 'Blossom lady' van Shocking blue. Drents gesproken, Nederlands ondertiteld. DE KERSENPLUK is opgenomen op locaties in en rond Gasselte en Gieten in Drenthe en op vliegveld Twente. De op van debuterend regisseur Arno Kranenburg is de inspiratiebron voor de film geweest. In juli 1995 opgenomen; Ricky Koole debuteerde een maand eerder bij de opnamen van DE JURK (juni 1995). Ricky Koole en Anton Starke werden beiden genomineerd voor de Gouden Kalveren. Silver Plate en de Publieksprijs tijdens het 26e International Film Festival of Figueira da Foz in september 1997. Positief ontvangen. 5.826 bezoekers.

Première: 28 september 1996 (Nederlands Film Festival)/9 januari 1997

K-96 minuten

DE LANGSTE REIS

Pieter Verhoeff

met: Johan Leysen, Eric van der Donk, Joke Tjalsma, Olga Zuiderhoek

Scenario: Kees van Beijnum. Televisiefilm over de relatie tussen een ontvoerder en zijn slachtoffer. Gerard Mertens voldoet in niets aan het stereotiepe beeld van de meedogenloze crimineel. Hij heeft geen strafblad, is academicus en komt over als een wat sullige huisman. Achter dat masker van alledaagsheid gaat echter een gekrenkt man schuil. Gerards carrière is gestrand door het verraad van een zakenpartner en hij heeft alle vertrouwen in de wereld verloren. Uit haat jegens diegenen die hem onrecht hebben aangedaan, ontvoert hij op een dag zijn 'tegenstander', de welgestelde en succesvolle captain of industry Willem-Jan Schuyt. De rollen uit het dagelijks leven worden omgedraaid. Hoe verder de dag vordert, hoe duidelijker het voor beide mannen wordt dat slechts één van hen de machtsstrijd zal overleven. Muziek: Cees Bijlstra. Productie:Hans de Weers. Produktiemaatschappij:Bergen Film & TV. Sales: Bergen Film & TV. Geluid: Roberto van Eyden. Camera: Paul van den Bos. Art direction: Vincent de Pater. Montage: Mario Steenbergen. Pieter Verhoeff (1938) studeerde in 1966 af aan de Nederlandse Film Academie. Hij maakte documentaires, televisieseries, single-plays en speelfilms. Vertoond als première op video op het Nederlands Film Festival 1996. Voor het buitenland is een Engels ondertitelde 35 mm-versie gemaakt.

Première: 29 september 1996 op VPRO televisie (Nederland 3)/30 augustus 1998

K-90 minuten

LISA

Jan Keymeulen

met: Veerle Dobbelaere (Lisa, bergbeklimster), Antonie Kamerling (Sam Stengers, pianist), Mark Galo (Saïd), Gène Bervoets (Robert), Geert de Jong (Anne, Sams moeder), Joanna Geldof (mevr. Latour, pianolerares), Sandrine André (barmeisje), George Arrendell (Saïd's broer), Sara De Bosschere (Ilse), Jan de Bruyne (juryvoorzitter), Luk De Konink (politieagent), Serge-Henri Valcke (ambassadeur)

Belgisch-Zwitsers-Nederlandse co-productie. Scenario: Jan Keymeulen. Lisa heeft als passie bergbeklimmen. Haar obsessie is de Matterhorn overwinnen. (De Matterhorn is 4478 meter hoog). Wanneer ze ontdekt dat haar vriend Robert haar bedriegt, beklimt Lisa de gevel van een 26 verdiepingen hoog hotel. De politie komt echter snel ter plaatse. Lisa weet zich echter te verstoppen in een hotelsuite, waar ze botst op de jonge pianostudent Sam. De schuchtere en nogal koele Sam studeert voor een belangrijke muziekwedstrijd, maar daar komt weinig meer van als de passie tussen Lisa en hem ontluikt. Als ze een hoog Brussels monument beklimmen, worden ze gepakt door de politie. Sams moeder is razend. Sam stemt toe om een week in afzondering te studeren en

[[Hide Window](#)]

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

speien in de nim, maar noor je iemand anders. Antonie kon in LISA speien doordat de roi in DE ZEEMEEKMAN niet doorging.

Antonie Kamerling was doodsbang bij de opnamen van de film, omdat hij last heeft van hoogtevrees. Slecht ontvangen. 1.599 bezoekers.

Première: 3 oktober 1996

K-104 minuten

MARIE ANTOINETTE IS NIET DOOD

ook: MARIE ANTOINETTE IS NOT DEAD

Irma Achten

met: Antje de Boeck (Marie Antoinette), Lucas van den Eijnde (Frederique von Rapenburg), Flip Filz (Lodewijk XVI), Karlijn Sileghem (Vivienne von Rapenburg), Michel van Dousselaere (keizer), Gilda de Bal (keizerin), Carl van der Plas (secretaris Lodewijk), Chris Lomme (mevrouw von Rapenburg), Dirk van Dijk (dokter), Coen van Vrijberghe de Coningh (journalist), Do van Stek, Wivineke van Groningen, Karen van Holst Pellekaan (visvrouwen), Sander Armee (jonge Frederique), Rense Westra (dierenarts), Tristan Kuijpers (Jean Marie), Corina van Eijk (hofdame), Ruth van Eksel (paleiswacht), Debby de Jong (receptioniste), Henk Lauwers (muzikant), Sven Franken (brandman), Kees Scholten (bankbediende), Jack Vecht, Hylke Welling, Anna Detmar, Andries Hogenhuis, Joop Calsbeek (rechtters), Els Holtzer (halfdode vrouw), J.D. Mamona, F. Nicolay, R. Mavinga, J. Impenge, familie Romed (orkest bergtop), Mic Pieters (orkest ontmoeting), Herr Hofer (taxichauffeur)

Nederlands-Belgische co-productie (62:38). Scenario: Irma Achten. Marie Antoinette, dochter van keizerin Maria Theresia van Oostenrijk, wordt door haar vader betrappt op ontuchtige handelingen met haar hond. Dit ongepaste gedrag straft haar vader onmiddellijk af door de hond ter plekke dood te schieten. Marie Antoinette schiet op haar beurt haar vader dood. Evenmin laat ze zich dwingen door haar grote liefde Frederique von Rapenburg, die eist dat zij haar excuses aanbiedt voor haar brutale gedrag tegen zijn moeder. Haar wraak is onverbiddelijk; ze laat het hele Rapenburg-landgoed afbranden. Eenmaal getrouwd met de Franse koning Louis de zestiende en moeder van een zoon, wordt ze beschuldigd van incestueuze handelingen met haar kind. Ook dat laat Marie Antoinette niet over haar kant gaan. Ze schiet haar echtgenoot dood. Voordat ze van moord verdacht wordt speelt ze met overgave de rol van levenslustige en gepassioneerde weduwe die zich niets aantrekt van welke conventie of moraal dan ook. Het Franse volk denkt er het zijne van. Wanneer ze zich nietsvermoedend blootstelt aan een interview voor de televisie brengt ook de verslaggever haar seksleven ter sprake. Tenslotte vlucht ze met Frederique von Rapenburg, die ondanks alles van haar is blijven houden, en even leidt ze met hem een rustig, teruggetrokken bestaan. Maar Frederique's zus Vivienne is altijd jaloers geweest op zijn liefde voor Marie Antoinette. Met een voor de koningin bedoelde kogel schiet ze haar broer dood. Niet lang daarna wordt Marie Antoinette gearresteerd voor de moord op de koning en tot de guillotine veroordeeld. Met nog drie andere Marie Antoinettes neemt zij de verdediging in eigen hand. Hun betoog begint met: 'Le histoire, c'est moi' en vervolgt met een ode aan de liefde. Na afloop verlaten zij met opgeheven hoofd de rechtszaal. Muziek: Nicholas Lens; de soundtrack is getiteld 'Orrori dell'amore'. Vocalisten: Claron Mc.Fadden (sopraan), Henk Lauwers (bariton) en Gary Boyce (counter tenor). Camera: Tinus Holthuis. Producenten: Kees Kasander, Denis Wigman. Co-producenten: Jan Hintjes, Linda van Tulden. Dit moderne sprookje, gebaseerd op de historische figuur Marie Antoinette, speelt zich afwisselend af in moderne en achttiende-eeuwse decors. Opgenomen in Studio Luxembourg in het groothertogdom Luxembourg. In de film spelen Vlaamse acteurs de Oostenrijkers, de Nederlandse acteurs de Fransen. Op het International Film Festival Rotterdam 1996 werd de film genomineerd voor een Tiger Award. 539 bezoekers.

Première: 4 juli 1996

K-92 minuten

MEMORY OF THE UNKNOWN

ook: ZWARTE VELDEN/MEMORIA DE LO DESCONOCIDO

Nathalie Alonso Casale

met: José-Luis Alonso Hernandez, Pepa Perez, Barbara Barendrecht, Lili di Rocco, Egbert de Jong, Sam Marinus, Harrie Verkerk, Liejan Kolsters, Samuel Reiziger

Nederlands-Spaanse co-productie. Scenario: Nathalie Alonso Casale. Er vertrekt een bus naar Spanje met twaalf reizigers van verschillende nationaliteiten. Geen van allen zijn gewone toeristen. Stuk voor stuk lijken ze meer getekend door hun verledens dan vervuld van opgetogen verwachtingen ten aanzien van de reis naar het zuiden. Ergens raakt de bus verdwaald in de mist, waarna er een ontmoeting volgt met een cultuur die nauwelijks door de tijd is geraakt. Er wordt een varken geslacht. Er komt een Maria-processie langs. Er vinden vreemde ontmoetingen plaats met mensen die onbekend zijn en toch bekend. De schroom van de reizigers valt weg en men bouwt een feestje met de dorpelingen, waarna de weg wordt teruggevonden. Muziek: Nathalie Alonso Casale, Hector Villa Lobos, Olivier Messiaen. De productie voor deze film was opgezet als een korte film, maar ontwikkelde zich gaandeweg tot een film van speelfilmlengte. Nathalie Alonso Casale laadde voor deze film een groepje streng geselecteerde acteurs, vrienden en familieleden in een Rotterdamse toerbus, ging met de cameraman in het middenpad zitten en begon te filmen. Op twintig velletjes dialoog na, die achteraf niet eens zijn gebruikt, was er geen noemenswaardig scenario. Het decor waar de bus doorheen rijdt is verbonden met Nathalie Alonso Casale's geschiedenis; ze groeide op in Groningen, haar moeder is Française en haar vader is Spanjaard. 364 bezoekers.

Première: 26 januari 1996 (Filmfestival Rotterdam)/7 november 1996

ZW-85 minuten

NAAR DE KLOTE!

ook: WASTED!/PARTY TIME

Ian Kerkhof

met: Fem van den Elzen (Jacqueline), Tygo Gernandt (Martijn, vriend van Jacqueline), Hugo Metsers III (dealer JP), Mike Libanon

[\[Hide Window\]](#)

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

child), Catalijn Willemsen (Els), Cees IJlstra (Kees), Vincent Smit (Harry), Ard Buysen (Ton), Wally Tax (Ananda), Rick Nicolet

(Jacqui's mother), Renee Goekoop (Chemistry bouncer), Rogier Smalhout, Sander Marlisse, Peter Addens, Bastiaan Garliaar (Hawaian shirt boys), Johanneke Benink (Priscilla), Skip Goeree (Dan), Mike Winter (Cliff), Joyce van Engelen (Annette), Marco Smit (Roxy bouncers), Nora van der Woude, Warsowie di Giusto (coke snorting girls), Nelly Wentzell (Roxy toilet lady), Abdemi Azaoui (Rotterdam postman), Mikel le Roy (sound engineer), Jan van Zijl (limousine driver), Henri Denker, Ivan Wilfred Rose, Andre Tete, Ard Buysen (Wasted party bouncers), Alex Barros de Santos (Chill-out bouncer), Ingmar Smit (Chill-out barman), Lippy Goodpeople (dj Silver Surfer), Karin de Boer (hot dog woman), Frans de Wit (first aid man), Dennis Adam, Evert van Wuschbach, Paul Gromme, Patrick de Moor (4 gabbers), Micha Hulshof (boy with portable phone), Nick van Doorn (his buddy), Emilie van Dijk (Priscilla's friend), Ronald Top (record company man), Ettore Guida, Jeroen Spoel, Joop van de Berg, Jeroen Kooy (car destroyers),

Scenario: Ian Kerkhof en Ton van der Lee. Jacqueline en Martijn zijn een stel van 19 jaar dat pas verhuisd is naar de grote stad. Jacqueline vindt al snel werk en ontmoet twee vriendinnen, die haar meenemen naar houseparties en inwijden in het gebruik van magic mushrooms. Martijns interesse gaat eerder uit naar Internet, voetbal, weed kweken en blowen. Ze groeien uit elkaar. Op het werk ontmoet Jacqueline de wat oudere, rijke JP, een sinister type dat in pillen blijkt te handelen. Ze begint een geheime relatie met hem. Als Martijn hier achter komt, gaat hij bij haar weg. Door haar contacten met JP, haar drugsgebruik en het heftige doorfeesten komt Jacqueline in de problemen. Ze wordt wanhopig en probeert van JP af te komen. Hij dreigt haar met geweld. Als Jacqueline geen uitweg meer ziet, duikt Martijn op. Het sluimerende conflict tussen JP en Martijn komt tot een gewelddadige ontknoping, die een verrassende wending krijgt doordat Martijn hulp krijgt van een groep gabbers. Muziek: Otto van den Toorn. De titel van de film is ontleend aan de house-hit 'Alles naar de klote' van de Rotterdamse formatie de Euromasters. Muziek van de Nederlandse house acts Flamman & Abraxas feat. MC Remsy (=The Party Animals) 'Good to go', King Bee en The Tribe of Issachar is te horen in NAAR DE KLOTE! Ook: 'Tell it all about) Boys' van de Dolly Dots, 'My love' van Kelly, 'Mary go wild!' van Grooveyard en (onder de aftiteling) 'It's gonna be alright' van Deep zone komen voorbij. Behalve door het Filmfonds werd NAAR DE KLOTE! ook ondersteund door het nieuwe Filmfonds Rotterdam. De film werd in juni en juli 1996 opgenomen in Amsterdam en Rotterdam met twee kleine digitale videocamera's. Na de montage werd het geheel overgezet op 35 mm. Alle scènes zijn vanuit twintig, dertig instellingen gefilmd en per instelling zijn zo'n acht takes gemaakt. Daardoor kun je soms vier of vijf shots per seconde zien. Budget: 1,8 miljoen gulden. Ian Kerkhof wilde Antonie Kamerling voor de rol van dj, maar die wilde met zijn vriendin Isa Hoes op vakantie. Thom Hoffman kreeg 10.000 gulden voor zijn rol. Verschillende montageversies werden aan een testpubliek voorgelegd; de opmerkingen en suggesties hadden als resultaat dat er nog dingen toegevoegd zijn, omdat sommige scènes zo snel gemonteerd bleken te zijn dat niemand er wat van begreep. In de eerste week trok de film al zo'n 22.000 bezoekers. 63.337 bezoekers in totaal. Gemengd ontvangen.

Première: 14 november 1996

K-100 minuten

NIEUWE MOEDER, DE

ook: ANOTHER MOTHER

Paula van der Oest

met: Janis Reinis (Juris), Arys Adamsons (Elvis, zijn zoon), Geert de Jong (penvriendin Marie), Hannah van Lunteren (Vanessa), Evert de Jager (Leo), Theu Boermans (Gerard), Anneke Blok (Karin), Georgette Reyevski (moeder van Marie), Peteris Liepins (arts), David van Lunteren (Joep), Kim van Zeven (Harre), Dirk Roofthoof, Eelco Vellema, Roef Ragas, Stefan Jung (vrachtwagenchauffeurs), Bert Geurkink (ober), Rob van de Meeberg, Joop Wittermans (nachtwakers), Climax (orkest bruiloft), Peter Bolhuis (buschauffeur), Wick Janssen (man met hond), Jaap Spijkers, Josine 't Hart (stel in trein), Sacco van der Made (schreeuwende zwerver), Paul Noppers (bewaker politiebureau), Mineke Bakker, Ger van der Grijn, Jos van Hulst, Roos Le Roux

Scenario: Paula van der Oest, Stan Lapinski. Een vader en een zoon uit Letland zijn in Nederland op zoek naar een pen vriendin uit de jeugd van de vader. Tijdens de reis klinken op de geluidsband de brieven die pen vriendin Marie tussen 1960 en 1969 naar Riga stuurde. Muziek: Fons Merkies. Opnamen in Riga en Nederland (Zwolle, Beek (Limburg), Monnickendam). Budget: 2,2 miljoen gulden. Het idee voor de film kreeg Paula van der Oest in 1992, toen ze in Letland en Estland was voor de documentaire PLATONOV, over een opvoering aldaar door toneelgroep De Trust van Tsjechovs gelijknamige stuk. Eerste lange speelfilm van Paula van der Oest en haar vaste cameravrouw Brigit Hillenius. Paula van der Oest debuteerde in 1988 met de korte speelfilm ZINDEREND. Net na de première van de film op het Nederlands Film Festival 1996 werd Paula van der Oest zelf een 'nieuwe moeder' van een zoon (en Theu Boermans een 'nieuwe vader'). DE NIEUWE MOEDER werd chronologisch opgenomen. Nederlands/Lets gesproken. De Letse acteur Janis Reinis leerde de Nederlandse teksten fonetisch uit het hoofd. Sterk verdeelde meningen over deze film; vooral de dansscène van Geert de Jong aan het einde van de film werd door menig recensent bekritiseerd. DE NIEUWE MOEDER ging in wereldpremière tijdens het filmfestival van Venetië in het programma 'Finestra Sulle Immagini'. Nominatie voor de Europese Felix in de categorie jonge Europese filmmakers. In februari 1997 op het Festival de Cinéma de Rennes in Frankrijk bekroond met de Prix de la Ville de Rennes (FF 30.000,- distributie- ondersteuning) en de Prix de Public (FF 5.000,- voor de regisseur). Tijdens het Festival du Film d'Action et d'Avontures de Valenciennes in maart waren er zelfs drie prijzen: Prix du Jury, Prix Première du Public en Prix des Étudiants (FF 3.000,-). Best actor Janis Reinis tijdens het International Film Festival Sochi (Rusland) in juni 1997. Holland Film Award 1997 (als zijnde de meest vertoonde film op festivals in het buitenland). Paula van der Oest werd uitgeroepen tot Beste jonge Europese talent op het Osaka European Film Festival (Japan) op 29 november 1997. 6.598 bezoekers.

Première: 3 oktober 1996

K-95 minuten

OFF MINEUR

Ramón Gieling

[\[Hide Window\]](#)

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

Scenario: Ramón Gieling. OFF MINEUR laat ons de wanhoopsdaad zien van de geestelijk en lichamelijk aan lager wal geraakte musicus Maximiliaan Belmer. In een vlaag van verstandsverbijstering vermoordt hij zijn vrouw Irma. Na deze wanhoopsdaad gaan we terug in de tijd en beleven de laatste weken van hun huwelijk dat dan al in verre gaande staat van ontreding verkeert. Hun bovenburen, Xander (ex-minnaar van Irma) en Yvonne, worden regelmatig als buffer in hun echtelijke veldslagen gebruikt, maar ook zij kunnen het tij niet keren. Gasset, Max' agent en een tragische opportunist, probeert tevergeefs hem nog op een recht spoor te krijgen. De tragiek van Max en Irma is het aloude drama van twee mensen die niet met en niet zonder elkaar kunnen leven. Muziek: Thom Willems. Opgenomen op locatie in Amsterdam. OFF MINEUR werd als single-play voor de NPS geproduceerd. De bioscoopversie duurt 75 minuten en dat is meer dan de co-producent NPS besteld heeft. De film werd op televisie uitgezonden in een versie van minder dan één uur, zeer tegen de zin van regisseur Gieling. Wel kreeg hij het voor elkaar dat de volledige versie -voor de tv- vertoning- in de bioscoop te zien is geweest.

Première: 11 april 1996

K-75 minuten

SCHIJNSEL

ook: GLINT

Frans van de Staak

met: Frieda Pittoors, Bert Luppés

Scenario: Frans van de Staak, Hanneke Stark. SCHIJNSEL, de negende lange film van Frans van de Staak, bestaat uit een reeks losse scènes van een vrouw en een man, zonder plot of duidelijke ontwikkeling. We zien de man en de vrouw op een onhandige manier een blik openen, schoenen poetsen, nagels knippen, een jurk passen of een kast verschuiven. Taal speelt een belangrijke rol: Hij: 'De opener glijdt eraf'. Zij: 'Ik doe het wel stukje bij beetje'. Een andere uitspraak van de vrouw: 'Ik voelde me een uurtje geleden nog jeugdig en springerig, maar nu niet meer'. De toeschouwer is vrij te bepalen wie de man en vrouw precies zijn en hoe goed of slecht hun relatie is. Muziek: Charles Mingus. Het Amsterdamse Fonds voor de Kunst kende in augustus 1996 de L.J. Jordaanprijs -groot 15.000 gulden- toe aan SCHIJNSEL. Kanttekening: Riek Hadders, hoofd NFM/IAF, was één van de drie juryleden voor de prijs. NFM/IAF is tevens de distributiemaatschappij die de film uitbracht. 61 bezoekers.

Première: 19 september 1996

K-85 minuten

STATE OF MIND

Reginald Adamson (=Reginald van Severen)

met: Lisa Gayne (Ruth/Janis), Manouk van der Meulen (Barbara), Don Hannah (Jack), Paul Naschy (The Warden), Jill Schoelen (Wishman), Fred Williamson (Loomis), Dominiek Berten (Courier 1), Dominique van de Kerckhove (Mrs. Segal), Leo Franquet (Mr. Anderson), Niek Vanleirsberge (Mrs. Anderson), Matthijs Linnemann (Wishman's Boyfriend), Ann de Wilde (Isabelle), Frédérique Adamson=Frédérique van Severen (Young Barbara), Pablo Catry (Courier 2), Pilo Pilkes (Male Nurse), Erik de Backer (Security Guard), Paul Ammand (Postman), Joop Doense (Doctor), Phil van Tongeren (Detective 1), Jan Doense (Detective 2), James Desert (Insurance Agent)

Belgisch-Nederlandse co-productie. Scenario: Phil van Tongeren. Story: Liam Bradley (=Johan Vandewoestijne). De psychopatische moordenaar Janis Long, bijgenaamd Janis Longknife, ontsnapt uit het Richmond Psychiatrisch Instituut. Enkele dagen later. Barbara Anderson, een ongeveer dertigjarige vrouw die een afgelegen landhuis bewoont, wordt opgeschrikt door het geluid van een explosie. Als ze op onderzoek uitgaat stuit ze op het brandende wrak van een verongelukte auto en de bewusteloze lichamen van een man en een vrouw. In het wrak zelf blijken zich de verkoolde resten van een derde persoon te bevinden. Nadat ze het bewusteloze tweetal naar de villa heeft overgebracht, neemt Barbara hun verpleging ter hand. Wanneer de vrouw bijkomt stelt ze zich voor als Ruth Segal. De man blijkt haar echtgenoot Jack te zijn, een befaamd kunsthandelaar. Jack is er slechter aan toe dan Ruth en lijdt aan geheugenverlies: hij herkent zijn eigen vrouw niet meer. Wanneer Barbara aanstalten maakt om een ambulance te bellen smeekt Ruth haar hiermee te wachten tot de volgende morgen. Hun ongeluk, waarbij een liftster is omgekomen, werd namelijk veroorzaakt door overmatig drankgebruik van Jack; als de politie dat zou ontdekken zou dat Jack's carrière kunnen ruïneren. Barbara belooft niet te zullen bellen. Dezelfde nacht nog krijgt Barbara bezoek van twee rechercheurs, Loomis (een man) en Wishman (een vrouw). Ze informeren of Barbara iets van het ongeluk gemerkt heeft, maar zij antwoordt van niets te weten. De volgende dag krijgt Barbara een telefoontje van Loomis, die haar mededeelt dat het lijk in het autowrak inmiddels is geïdentificeerd als dat van Janis Long. Was het maar zo simpel... Muziek: Pierre-Damien Castelain. 'State Of Mind' Theme: Lyrics By Steve Barton/Music By Pierre-Damien Castelain & Jean-Bruno Castelain. Producenten: James Desert(=Johan Vandewoestijne), Jan Doense. Associate Producer, Sound Engineer: Jean-Bruno Castelain. Director Of Photography, Camera Operator: Maurice Van Bavel. Production Designer: Etienne Mylemans. Montage: James Desert. De film is op locatie opgenomen in België (Somal, Havelange, Brugge en Kortrijk). De wereldpremière vond plaats op 21 oktober 1993 in Brugge. De Nederlandse première was op 29 oktober 1994 in Desmet, Amsterdam. De enige openbare vertoning in Nederland tot nu toe vond plaats op 26 april 1996 in het Filmmuseum te Amsterdam (geen bioscooproulement). In 1998 is de film wel in België uitgebracht op video (Media Future te Leuven; telefoon +32-16-441 024; fax +32-16-441 025).

K-82 minuten

SUR PLACE

Paul Ruven

met: Katherina Golubewa (Mariza), Rodney Beddall (Borza, her stepfather), Timon Moll (Taskin, her lover), Albert Blitz (Tito, courier), Šarunas Bartas (man in hotel); Stemmen: Nathalie Alonso Casale (voice over woman), Jean-Pierre Perroud (voice over

[\[Hide Window\]](#)

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

in een winkelruimte in de Amsterdamse Pijp, met alleen een deken om zich in te wikkelen. waarom ze daar zit wordt langzaam

duidelijk; ze blijkt ongewild het middelpunt van een web van liefde, moord, bloed, oorlog en bloedwraak. Muziek: Hennie Vrienten. Song: 'Black water' gezongen door Mariëlle Tromp. Met een minimaal budget in zeven dagen opgenomen. Studenten van de toneelschool Maastricht figureren als bewoners van de Amsterdamse De Pijp (Govert Flinckstraat, Van Woustraat, Albert Cuyp). De titel is ontleend aan het stilstaan van wielrenners voordat zij met elkaar de sprint ingaan. Het leven van de vrouwelijke hoofdpersoon staat stil en ook de hele film staat bijna stil. De film bestaat namelijk uit slechts 25 shots in 80 minuten. Film met twee, Franstalige, voice-overs. Katherina Golubewa is de vrouw van de Litouwse regisseur Šarunas Bartas, die ook in SUR PLACE te zien is. SUR PLACE was één van de vijf films die één dag na de première op het Internationale Film Festival Rotterdam al door FilmNet werd uitgezonden. 627 bezoekers.

Première: 22 februari 1996

K-80 minuten

ZEEMEERMAN, DE

ook: TONY, DE ZEEMEERMAN/THE MERMAN

Rob Houwer/Frank Herrebout

met: Daniël Boissevain (Tony, de zeemeerman), Gonny Gaakeer (Julie/Natasja), Angelique de Bruyne (Suzy, Elvis Presley-fan), Frans van Deursen (Gregor), Jérôme Reehuis (professor Swezick), Huub Stapel (Timo Babel), Manuëla Kemp (Christa), Peter Faber (Simon), Serge Henri Valcke (Pedro), Romijn Conen (Wim Evers), Jan Kruse (Albert), Joke Bruijs (mevr. Romijn), Ben Cramer (Bob de Bruin), Gert Jan Dröge (Gérant visrestaurant), Katja Schuurman (Bea), Roeland Fernhout (Henk), Peer Mascini (dr. Van Rhyn), Bert André (ambtenaar Stoffels), Marjolein Slight (Wilma), Esther Leenders (Titia), Tjitske Reidinga (Emily), Hans Leendertse (prof. Grenullo), Casper Schul (Tony, 11 jaar), Roef Ragas; Tjitske Reidinga (body double van Joke Bruys)

Nederlands-Belgisch-Duitse co-productie. Scenario: Frank Herrebout en Rob Houwer. De film gaat over een ontspoord genetisch experiment van de vreemde professor Swezick. Negen maanden later trekken twee vissers een baby uit de zee. Ze noemen hem Tony en hij groeit op tot een echte vent. Hij heeft echter één probleem: de nimmer wijkende vislucht die om hem heen hangt. Hierdoor raakt Tony volledig geïsoleerd. Op een dag komt professor Swezick echter met een bijzondere oplossing: een luchtverdrijvend middel waar je echter ook onzichtbaar van wordt. Door deze onverwachte bijwerking kan Tony voortaan de rollen omdraaien. Hij neemt glorieus wraak op zijn vijanden en verovert zijn grote liefde Julie tenslotte op aparte wijze. Muziek: Ruud Bos. Titelmuziek: 'Suguni' uitgevoerd door Ernő Olah. Budget van 5,5 miljoen gulden. Jean van de Velde zou oorspronkelijk de film regisseren en Antonie Kamerling zou de hoofdrol spelen, maar Rob Houwer verving Antonie door Daniël Boissevain. Ook de eerder beoogde Ellen ten Damme, Tatjana Simic, Kenneth Herdigein en Paul de Leeuw werden vervangen. Na dertien verfilmingen van Nederlandse boeken is dit het eerste oorspronkelijke scenario voor producent Rob Houwer. Opgenomen in de zomer van 1995. De aanvankelijk geplande première was 29 februari 1996. De uiteindelijke première op 10 oktober 1996 zou volgens geruchten te wijten zijn aan onervarenheid van de regisseur, die halverwege de productie de brui eraan had willen geven, maar zijn contract verhinderde dat. Opvallende Centraal Beheer ('Even Apeldoorn bellen')-reclame. Bibliotheek Cinéto! in Amsterdam doet in de film dienst als 'Dance Palace'. Nummerplaten, agenten, etc. zijn niet-Nederlands van uiterlijk. Buitengewoon slecht ontvangen. 'NRC Handelsblad' d.d. 9 oktober 1996: "met zijn jarenlange ervaring heeft Rob Houwer er veel aangedaan (een complete nasynchronisatie, die technisch het een en ander te wensen overlaat; toevoeging van dure digitale trucage) om de Nederlands-Belgisch-Duitse co-productie (...) te redden. Het is echter van meet af aan een verloren zaak; van dit scenario en deze vooronderstellingen over de wansmaak van het grote publiek valt weinig meer te maken. (...) Er zijn een paar lichtpuntjes in deze litanie van banaliteiten: het naturel acteren van debutante Gonny Gaakeer in een flauwe dubbelrol, de fysieke aantrekkingskracht van hoofdrolspeler Daniël Boissevain (helaas soms onzichtbaar), de overtuigende trucage effecten. DE ZEEMEERMAN is net niet de meest ranzige en platvloerse Nederlandse speelfilm van de laatste tien jaar (dat was Houwers DE GULLE MINNAAR)." De recensie van Ab Zagt in het 'Algemeen Dagblad' van 10 oktober 1996 had de vorm van een ingezonden brief aan producent Rob Houwer. Hij noemde de film 'een bedrijfsongeval'. Ab Zagt: "Bij het kijken naar de DE ZEEMEERMAN vroeg ik me gaandeweg af voor wie deze ongein eigenlijk is bedoeld. Wellicht kunnen aangeschoten tieners lachen om een special effect waarbij alleen een condoom in beeld komt om aan te geven hoe de lustgevoelens van de arme Tony ervoor staan. Om aan dergelijke platvloersheid een film van 5,5 miljoen gulden te spenderen lijkt ons een grove misrekening. FILMPJE! was ook zo plat als een dubbeltje, maar daar viel nog om te lachen. Uw film maakt dat zelfs niet waar. Laten we DE ZEEMEERMAN maar als een bedrijfsongeval afdoen." 'de Telegraaf' d.d. 10 oktober 1996: De debuterende actrice Gonny Gaakeer ontpopt zich daarbij als een veelbelovend talent. (...) Tot vereenzelviging zal de kijker niet snel overgaan, want DE ZEEMEERMAN laat zich vooral bekijken als strip, meestal in het ritme van een clip. Het soort is zeer onderhevig aan voorkeur of afkeer. Wie er voor kies, treft zeker een voorstelling waaraan veel zorg is besteed." 'de Volkskrant' d.d. 10 oktober 1996: "DE ZEEMEERMAN getuigt niet van een groot gevoel voor modern amusement, ingegeven door een geniale inspiratie. Spetterend, dolkomisch, enerverend of aangrijpend zijn niet de direct te binnen schietende omschrijvingen." 'Trouw' d.d. 10 oktober 1996: "Dat DE ZEEMEERMAN niet meer is dan een onbeholpen aaneenschakeling van slecht geregisseerde scènes, waarbij cruciale plotwendingen volkomen verloren gaan in de onbegrijpelijk brij der gebeurtenissen, is chique kritiek die de film nauwelijks raakt. Het enige dat telt is het aantal mensen dat bereid is om een kaartje te kopen: weet Rob Houwer nog steeds wat het publiek wil of blijkt het toch mogelijk om de massa te onderschatten? Hit of flop, zeker is dat DE ZEEMEERMAN een belangrijke rol zal gaan spelen in de huidige discussie over de gesubsidieerde publieksfilm." DE ZEEMEERMAN heeft in de eerste vier dagen een opbrengst gegenereerd van 143.183 gulden en trok ongeveer 12.500 bezoekers. Bij een uitbreng in 75 theaters met drie tot vier voorstellingen per dag betekent dat er gemiddeld niet meer dan 10 à 15 betalende bezoekers per voorstelling waren. Na de eerste week waren er 15.500 bezoekers geweest en bleven er toch nog 62 bioscopen over om de film te gaan bekijken. In een artikel in 'HP/de Tijd' van 10 januari 1997 werd uit de doeken gedaan dat de film in 65 bioscopen was gegaan doordat -nadat elke andere distributeur de film al had geweigerd- distributeur UIP de film gekoppeld heeft aan de Eddie Murphy film THE NUTTY PROFESSOR. De keus was alle twee inkopen of geen van beide. Uiteindelijk trok de film 21.571 bezoekers. Regisseur Frank Herrebout in Nieuwe Revu van 15 oktober 2003 over zijn film die door het weekblad na een enquête onder tientallen prominenten uit de Nederlandse filmwereld tot de rotte vis uit de Nederlandse filmgeschiedenis werd

[[Hide Window](#)]

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

(1991), De Gulle Minnaar (1990), Nachtvinder (1999), De Vriendschap (2001), Wilde Harten (1989), Babs (2000), Nitwits (1987),

Liefde en Geluk (1997), Donna Donna! (1987), Unter den Palmen (1999), Vergeef Me (2001) en Soul Assassin (2002). Voor de 15 dvd-box De Rob Houwer Collectie is de naam van de film gewijzigd in TONY, DE ZEEMEERMAN.

Première: 10 oktober 1996

K-92 minuten

1997

[Naar de films uit 1996](#)

[Naar de films uit 1998](#)

[Naar de films uit 1999](#)

[Terug naar de homepage](#)

ALL STARS

Jean van de Velde

met: Antonie Kamerling (Hero), Danny de Munk (Bram), Daniël Boissevain (Johnny), Peter- Paul Muller (Mark), Thomas Acda (Willem), Raymi Sambo (Paul), Kasper van Kooten (Peter), Plien van Bennekom (Sas), Nora Mullens (Taxichauffeur), Alfred van den Heuvel (Scheids #1), Isa Hoes (Roos), Joan Royé (Joan), Shannon Royé (Shannon), Lucretia van der Vloot (Anja), Ellen Ten Damme (Deborah), Dick van den Toorn (directeur verzorgingstehuis), Frits Lambrechts (Meeuwse), Karel Deruwe (Kalman), Monic Hendrickx (receptioniste #1), Hans Dagelet (Van Loen), Daphne Deckers (Claire), Bianca Krijgsman (receptioniste #2), Ferri Somogyi (Ferri Somogyi), Guusje Nederhorst (Guusje Nederhorst), Sabine Koning (Sabine Koning), Jimmy Geduld (Jimmy Geduld), Cas Jansen (Cas Jansen), Wik Jongsma (Wik Jongsma), Wigbolt Kruijver (bewaker 1), Bert Bunschoten (bewaker 2), Lone van Roosendaal (Wendy van Langen), Hans van Hechten (scheids #2), Michiel Nooter (aanvoerder DOVO), Ricky Koole (Susan), Nina Deuss (Jacqueline), Gonny Gaakeer (Sipje), Hans Van Rijs (scheids #3), Rutger le Poole (Kantoorjongen), Wim van der Heyden (conciërge), David Middelhoff (bandlid), Roef Ragas (Vriend Sas), Michiel Van Rees Vellinga (bandlid 2), Niels Meijer (bandlid 3), Hans van Raam (presentator Liefdesshow), Baruch Schwartz (Tinus), Dimme Treurniet (Kleine Sjaak), Olga Beemster (Poldervogelvrouw), Mike Meijer (Poldervogel #1), Haagse Harrie (scheids #4), Theo Wesselo (Poldervogel #2), Sarah Geels (dansend meisje), Joep Onderdelinden (presentator), Susan Visser (cameravrouw), John Serkei (Harry), Patrick van de Peet (Bram, 10 jaar), Rick Kluyskens (Mark, 10 jaar), Shelton Linger (Paul, 10 jaar), Vincent Croes (Hero, 10 jaar), Jonathan de Weers (Johnny, 10 jaar), Mark Verheul (Willem, 10 jaar), Jan Hein de Beurs (Peter, 9 jaar)

Scenario: Mischa Alexander, Jean van de Velde. Zeven vrienden verliezen zich al vijftien jaar iedere zondag op een koude grasmat in hun gemeenschappelijke liefde: voetbal. Ondanks al het plezier dat ze beleven, gaat hun leven buiten het veld een steeds prominentere rol spelen. De verschillen tussen de vrienden worden gaandeweg groter. Bram zwijft als het graf over het geheim dat hij met zich meedraagt. Mark zit vol twijfels of hij de zwangerschap van zijn vriendin Roos al aankan. Hero probeert wanhopig afstand te nemen van zijn succesvolle en gefortuneerde vader. Johnny is een werkloos electricien, die bovendien de zorg van zijn aan een rolstoel gekluisterde vader op zich heeft genomen. Willem heeft het druk met zijn vrouw, twee kinderen en een eigen tuincentrum. Paul probeert op alle mogelijke manieren bij de televisie aan de bak te komen. En tenslotte Peter die niet echt door de groep is opgenomen omdat hij pas een jaar later bij het elftal is gekomen. In de dagen voor en tijdens hun historische 500e wedstrijd leren de jongens in een explosie van emoties elkaar, de waarde van hun vriendschap en vooral zichzelf kennen. Muziek: Fons Merkies. Opnamen op locatie in: Haarlem, IJmuiden, Wassenaar, Amsterdam en op Taiwan. Opgenomen in 33 draaidagen vanaf 22 september tot en met 7 november 1996. Thomas Acda, Peter Paul Muller, Raymi Sambo en Kaspar van Kooten (zoon van Kees, broer van Kim) maken hun speelfilmdebuut. Antonie Kamerling mocht kiezen of hij de rol van Bram, Mark of Hero wilde spelen. Het werd Hero, omdat hij daarin zijn zangambities kon uitleven. De single uit de film 'Toen ik je zag', een compositie van Guus Meeuwis, werd een nummer 1 hit in de nationale hitlijsten. 'All stars' is overigens geen merk voetbalschoenen, maar één voor basketbal. In drie weken hadden 96.000 mensen de film bezocht. In oktober 1997 besloot de commissie die de inzending voor de Academy Awards bepaalt dat ALL STARS de Nederlandse inzending zou worden, maar producent Rolf Koot bedankte voor de eer. Hij vond KARAKTER een 'geschiktere kandidaat' en beschikte niet over de middelen om de film te gaan promoten. KARAKTER won dat jaar de Oscar. De film trok 298.367 bezoekers. Nummer 22 in de top 100 bioscoopbezoek over 1997. In 1998 werd de totaalstand 298.525 bezoekers. Na het succes van de film werd door de VARA een televisieserie vervaardigd in aanvankelijk dertien afleveringen. De eerste aflevering werd op 10 september 1999 uitgezonden. Jack Wouterse (clubvoorzitter), Dijn Blom, Cas Jansen (voetballer) en Roeland Fernhout (voetballer) waren nieuw. Roeland Fernhout verving Danny de Munk, die zich wegens musicalverplichtingen niet kon vrijmaken. Andere bronnen meldden dat hij niet langer de rol van homoseksueel wilde spelen. De succesvolle televisieserie die op de film volgde, telde uiteindelijk 39 delen en werd bekroond met een Emmy Award en een Zilveren Roos in Montreux. In België maakte Jan Verheyen een remake van de film onder de titel TEAM SPIRIT; dat is de eerste buitenlandse remake van een oorspronkelijk Nederlandse film. Later volgde ook nog een Spaanse versie. De Spaanse remake van de Nederlandse film All Stars was in september 2003 een groot bioscoopsucces. De film Días de fútbol ('voetbaldagen') trok in Spanje in de week van de première meer dan 150.000 bezoekers. Anno 2003 is sprake van een Engelse remake onder de titel YOU DON'T HAVE TO SAY YOU LOVE ME.

Première: 1 mei 1997

K-115 minuten

BABYLON

Eddy Terstall

met: in het Italiaanse verhaal: Domenico la Ferrara (Fabrizio), Walter Granini (Cesar), Nadja Hüpscher (Lena); in het

[\[Hide Window\]](#)

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

Kooten, Arthur de Boer, Marc van Uchelen

Scenario: Eddy Terstall. BABYLON bestaat uit een Italiaans, Zuid-Afrikaans, Duits, Fries en Frans deel. Een Italiaanse ober filosofeert met zijn baas over 'de Nederlandse vrouw'. Een Zuidafrikaan wordt verliefd op de lesbische partner van zijn nachtclubact. Een Duitse toeriste stuit op een tweeling, waarvan de één een grondige hekel heeft aan alles wat Duits is. Twee jonge Friezen doen met of ze noch van de stad noch van elkaar onder de indruk zijn en de foute Franse rockster Flash wil de Westertoren beklimmen om bovenop een rockspektakel te houden. Culturele communicatiestoornissen in het zomerse Amsterdam, met een nadruk op liefde en erotiek, waarin mensen, hetzij als inwoner, hetzij als bezoeker met specifiek Amsterdamse hebbelijkheden en levenswijzen geconfronteerd worden. Muziek: Jan-Dries Groenendijk en Sem van der Tien. Camera: Stefan Bijnen en Willem Nagtglas. Producent: Wim Louwrier. Montage: Eddy Zoutendijk, Anna Beil. Art direction: Daniël Nieman. De titel is een ironische verwijzing naar het Sodom en Gamorra-beeld dat er vooral onder buitenlanders bestaat van Amsterdam. De toren van Babel is in dit geval de Amsterdamse Westertoren. BABYLON en DE BOEKVERFILMING werden beide gedraaid in afwachting van de financiering van RENT-A-FRIEND. Tijdens het Nederlands Film Festival 1997 werd een werkkopie op video vertoond. Daarop besloot het Filmfonds een afwerkingssubsidie te geven. Door critici afgedaan als een niemendalletje. 1.852 bezoekers. Première: 30 september 1997 (Nederlands Film Festival)/15 oktober 1998
K-84 minuten

BROOS

ook: FRAIL/BRITTLE

Mijke de Jong

met: Lieneke le Roux (Lian), Maartje Nevejan (Leen), Adelheid Roosen (Carlos), Leonoor Pauw (Muis), Marnie Blok (Ted), Kadoncz (Kadoncz)

Scenario: Mijke de Jong en Jolein Laarman, naar het gelijknamige toneelstuk van Stichting De Akteurs. Vijf zusters komen bij elkaar in een zomerhuisje om een videoband te maken voor het veertigjarige huwelijksfeest van hun ouders. Tijdens de familiebijeenkomst aan zee vechten de zussen allerlei vetes uit; terwijl de krachten zich bundelen komt het tot een broos samenzijn, maar wanneer ze zich tegen elkaar keren, ontaardt het in oorlog. De zussen torsen een geheim met zich mee en dat heeft het gezin onder druk gezet. Pa is anderhalf jaar weg geweest, alle zussen hebben daar een verklaring voor. Muziek (liedjes): 'Almaz' door Karin Bloemen; 'My way', 'Dromen zijn bedrog', 'Niemand laat zijn eigen kind alleen', Bohemian rhapsody' en 'The house of the rising sun'. In het toneelstuk, uitgebracht in 1995, speelden de vijf actrices dezelfde rollen. Aanvankelijk werkte De Jong aan een scenario over vrouwen geinspireerd door het boek 'Vrouwen Decamerone' van Julia Voznesenskaja. Geselecteerd voor het Filmfestival van Locarno. De volledige cast (vijf actrices) deelden het Gouden Kalf Beste Actrice 1997. 18.812 bezoekers. Première: 18 september 1997
K-85 minuten

BUENOS AIRES VICE VERSA

Alejandro Agresti

met: Vera Fogwill (Daniela), Fernan Miras (Mario), Nicolas Pauls (Damian), Mirta Busnelli (tv gek), Carlos Roffe (televisiereparateur), Mario Paolucci (vriend televisiereparateur), Laura Melillo (blinde vrouw), Nazareno Casero (Bocha), Harry Havillo (oom), Carlos Galettini (Don Nicolas), Floria Bloise (Do a Amalia), Ina Molina (meisje), Rolando Epstein (Mazur), Raul Cardenas (Boxeador), Susana Cortinez (adoptive mother), Sergio Poves Campos (adoptive father), Bettina Brenna, Axel Pauls (Borracho Bar), Lorenzo Quinteros (televisiepresentator), Ines Molina, Alejandro Agresti (blinde man), Sebastian Polonski (Gur ), Verena von Scoenfeldt (Meteor loga), Paco Sombrero (Encargado hotel), Agustín Castro (Vendedor autos), Ada Quinones (Vendedora discos), Miguel Ángel Acuna, Reynaldo Pereira, Miguel Ángel Gutiérrez, Romualdo García, H ctor Gim nez, Alberto Flores, Carolin Scaglia, Cristian Medrano, Diego Blas , H ctor Delgado, Natalia Calvo, Ver nica González, Ver nica Aguilera (Vendedora flores), Betina Brewda (Novia Mario), María Cherniajovsky (Novia Gur ), Susana Cortines (Madre Adoptiva), Alberto Fl rez, Sergio Poves

Argentijns-Nederlandse co-productie. Scenario: Alejandro Agresti. Daniela krijgt van een bejaard echtpaar de opdracht de stad Buenos Aires vast te leggen. De oude mensen zijn kunstliefhebbers die zich na de politieke moord op hun kleindochter hebben opgesloten in een huis vol kunst. Daniela gaat met haar videocamera de straat op en filmt de mensen zoals die zich aan haar voordoen: arm of rijk, gelukkig of ongelukkig. Ze filmt met respect en zonder opsmuk, in lange close-ups. Als Daniela haar documentaire aan haar opdrachtgevers laat zien, zijn die woest en teleurgesteld: de film toont de stad in al haar gruwelijke lelijkheid. Daniela krijgt een tweede kans, maar ze heeft geen idee wat er van haar verwacht wordt. Ze raakt steeds meer in paniek tot ze van het zwervertje Bocha, met wie ze vriendschap heeft gesloten, een aanwijzing krijgt: ze moet de stad vanaf de daken filmen. Deze tweede documentaire vindt het echtpaar prachtig. Vanaf het dak gezien is de stad immers dezelfde gebleven. Met dit onveranderlijke beeld kunnen ze hun teruggetrokken bestaan voortzetten en voortleven in de overtuiging dat als hun kleindochter, met wie ze Daniela vergelijken, de schoonheid van de stad zou hebben gezien, ze zich nooit met politiek zou hebben ingelaten en nu nog in leven zou zijn. Muziek: Paul Michael van Brugge. Opnamen in Argentinië. Post-productie in Nederland. Producent: Emjay Rechsteiner. Spaans gesproken, Nederlands ondertiteld. De voorgeschiedenis van BUENOS AIRES VICE VERSA is langer dan de productieperiode. Voordat Agresti, drie jaar na zijn laatste film, aan de slag kon kreeg hij te maken met het faillissement van produktiemaatschappij Allarts en niet nagekomen beloften van de VPRO rond de film EL ACTO EN CUESTION. Dit is tevens de verklaring voor Agresti's terugkeer naar Argentinië. Alle scènes zijn met een handheld-camera gedraaid, omdat de regisseur de realiteit van het moment te pakken wilde krijgen. Daarnaast worden stijlmiddelen als jumpcuts, crosscutting en onscherpte van het beeld gebruikt om de beleving van de stad na te bootsen. Opgedragen aan de kinderen van de duizenden vermoorde en verdwenen Argentijnen tijdens het dictatoriale regime (1976-1982). Geselecteerd voor het filmfestival van Cannes 1996. Drie hoofdprijzen op het filmfestival van Mar del Plata (Argentinië) in november 1996: FIPRESCI-prijs van de internationale filmcritici, Prijs voor de Beste Ibero-Amerikaanse Film en de Prijs van de Catholic Organisation for Cinema & Audiovisual. 4.006 bezoekers.

[\[Hide Window\]](#)

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

EXIT

ook: FIRST ATTEMPT/EXI+

Paul de Nooijer/Menno de Nooijer

met: Ricky Koole (Lisa), Peter van den Eede (Mark), Menno de Nooijer (Theo 28 jaar), Paul de Nooijer (Theo 52 jaar), Marjan Luif (mams), Christopher Cooke (Dirk Koke), Jerry King Musser (assistent Koke), Romijn Conen (tv man), Barry Hay (Billy Next, Amerikaanse popzanger), Leonard van den Berg (koerier), Roselie Huis in 't Veld (zusje Theo), Koen Dieleman (Theo 7 jaar), Ramses van den Eede (Mark 6 jaar)

Scenario en camera: Paul en Menno de Nooyer. Eerste lange film van Paul en Menno Nooyer. Met live- action en stop-motion technieken. Theo, een jonge filmmaker/fotograaf, heeft het niet makkelijk. Hij heeft financiële problemen en zijn relatie met zijn vriendin Lisa loopt ook niet geweldig. Hij heeft alleen maar interesse voor haar als hij haar door het oog van de lens kan bekijken. Als hij een videoclip mag maken voor een bekende artiest, verandert alles. De confrontatie met een jeugdtrauma lijkt alles in de war te gooien of niet? Muziek: Dies le Duc, Wart Wamsteker, Flup & Ju bedrijf, Golden earring, Nits en Tsah Dzil. Productie: Françoise de Nooijer en Willem Thijssen (supervisie). Montage: Susana Rosberg. EXIT kan worden beschouwd als een pleidooi voor het behoud van oorspronkelijkheid en artistieke vrijheid. De commercie dient zich in deze film aan als een Mefisto, een verleider door wie alles sneller, mooier en succesvoller kan verlopen. Wie aan de verleiding toegeeft, verloochent echter zijn oorspronkelijke uitgangspunten. Het personage Theo spreekt in de film geen woord. In EXIT wordt zowel Nederlands als Engels gesproken. Ricky Koole over de vissen-scènes in 'Het Parool' van zaterdag 28 februari 2004: "Ja, dat was afschuwelijk. Ik heb nog weken overal vissen geroken. Ik heb voor de film in weet ik hoeveel kilo vis gelegen. Zeg maar een bed vol dooie vis. Wel met een jurkje. Dat mocht geen naam hebben. En toch met je blote benen en blote armen. Je plet die vissen allemaal en die grote graten komen er dan doorheen. Je wilt het allemaal niet weten. Maar vooral die stank. Wekenlang nog. Granny Smith, die groene, zure appels, roken opeens ook naar vis. Echt, ruik de volgende keer maar eens. Aan de andere kant: er zijn ergere dingen. Je gaat er niet dood aan. En alles voor de kunst hè." In oktober 1998 kreeg de film een eervolle vermelding op het International Festival of new cinema te Split. 2.046 bezoekers.

Première: 27 september 1997 (Nederlands Film Festival)/16 oktober 1997

K-85 minuten

FOR MY BABY

ook: GOODNIGHT VIENNA

Rudolf van den Berg

met: Alan Cumming (Daniel Orgelbrand), Juliet Aubrey (Lilian Glass), Cyril Shaps (Joshua Orgelbrand), Frank Finlay (Rudi Wittfogel), Elizabeth Spriggs (Olga Jenikova), Timothy Bateson (Max Liebman), Clive Russell (Miklos Rumbold), Serena Gordon (Molly), Hédi Temessy (Martha Orgelbrand), Michael Cronin (ondervrager)

Nederlands-Hongaars-Duitse co-productie. Scenario: Michael O'Loughlin, Rudolf van den Berg. Daniel Orgelbrand is een Weense stand-up comedian. Hij koestert -op normaal onaangepaste wijze- zijn problemen met zijn vriendinnen en ouders. Maar hij kan zich niet losmaken van de schaduw van zijn op zevenjarige leeftijd in een concentratiekamp omgekomen zuster Hannah. Daniels schuldgevoel gaat zo ver dat hij voor zijn in verdriet weggezonden moeder de identiteit van Hannah aanneemt. Wanneer hij verliefd wordt op de Amerikaanse Lilian, die schijnbaar niet door Europese twintigste eeuwse nachtmerries wordt achtervolgd, beseft hij dat hij Hannah moet zien kwijt te raken. Lilian raakt zwanger en er ontstaat een dramatische confrontatie tussen de levenden en de doden. Muziek: Bob Zimmerman. Dybbuk-lied: Louis Andriessen. Productie: Rudolf van den Berg, Berry van Zwieten, Karel van Ossenbrüggen, René Seegers. Geluid: Marc Holding. Montage: Kant Pan. Kledingontwerp: Linda Bogers. Camera: Gábor Szabó. Opgenomen in o.a. Hongarije. Gouden Kalf Beste Regie. Uit het juryrapport van het Nederlands Film Festival: "De regisseur heeft zijn persoonlijk verhaal vormgegeven op een emotioneel niveau waarbij de acteurs en belangrijke en overtuigende plaats innemen. Het moeilijke onderwerp wordt vol spanning en sfeer zorgvuldig opgebouwd. Niets wordt nagelaten om ons mee te slepen in zijn verhaal." Desondanks was er geen distributeur voor deze film, omdat Hungry eye-producenten René Seegers, Robert Swaab en Paul Trijbits zo teleurgesteld waren over het resultaat dat zij zich terugtrokken, gevolgd door distributeur Hungry eye. Rudolf van den Berg verwijt in 'Vrij Nederland' van 19 september 1998 René Seegers een volstreekte liefdeloosheid voor het vak. Zijns inziens werd alle energie gestoken in THE GAMBLER en was hij lastige Rudolf met zijn speeltje. Uiteindelijk kocht Van den Berg de filmrechten terug van Hungry Eye en liet de film met financiële steun uitbrengen. 925 bezoekers in 2000 plus 174 in 2001.

Première: 28 september 1997 (Nederlands Film Festival)/19 oktober 2000 in 5 kopieën

K-102 minuten

FOR ROSEANNA

ook: ROSEANNA'S GRAVE

Paul Weiland

met: Jean Reno (Marcello), Mercedes Ruehl (Roseanna), Polly Walker (Cecilia), Mark Frankel (Antonio), Giuseppe Cederna (Father Bramilla), Renato Scarpa (Dr. Benvenuto), Luigi Diberti (Capestro), Roberto Della Casa (Rossi), Trevor Peacock (Iaccoponi), Fay Ripley (Francesca), George Rossi (Sgt. Baggio), Romano Ghini (Umberto)

Amerikaans-Engels-Nederlandse co-productie. Scenario: Saul Turteltaub. Muziek: Trevor Jones. Roseanna heeft een dodelijke hartziekte. Alles wat ze wil is begraven worden naast haar dochter op de snel vol rakende begraafplaats van het kleine Italiaanse dorpje. De begraafplaats kan niet uitgebreid worden, omdat Capestro, de eigenaar van de ernaast gelegen grond niet wil verkopen. Marcello, Roseanna's man, probeert iedereen in leven te houden... Opgenomen in Italië met een Franse acteur in de hoofdrol. Producent: (Nederlander) Paul Trijbits, Allison Owen, Dario Poloni. 4.591 bezoekers.

[\[Hide Window\]](#)

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

Karoly Makk

met: Michael Gambon (Dostojevski), Jodhi May (stenografe Anna), Polly Walker (Polly), Dominic West (Alexei), John Wood (General), Angeline Ball (Blanche), Luise Rainer (grootmoeder), Johan Leysen (De Grioux), Tom Jansen (Stellovsky), William Houston (Pasha), Mark Lacey (Ivan), Cyril Shaps (Professor Ohlkin), Lucy Davis (Dunya), Gijs Scholten van Aschat, Marjon Brandsma, Patrick Godfrey

Engels-Nederlands-Hongaarse co-productie. Scenario: Charles Cohen, Nick Dear. Tweede helft 19e eeuw. Anna krijgt een baan aangeboden op de voorwaarde dat ze voor een maand bij haar werkgever komt wonen. De werkgever blijkt Dostojevski te zijn, die in 30 dagen een boek moet schrijven om zijn gokschulden te betalen. Als hij het boek niet binnen een maand af heeft, vervallen volgens een wurgcontract alle toekomstige literaire rechten aan zijn genadeloze uitgever Stellovsky. Uiteindelijk wordt Anna degene die de echte gok moet nemen. Geluid: John Pitt. Co-producent: René Seegers, Marc Vlessing. Camera: Jules van der Steenhoven. Production designer: Ben van Os. Actrice Luise Rainer, 87, is dubbelvoudig Oscarwinnares; zowel in 1936 als 1937 kreeg zij een Academy Award. 466 bezoekers.

Première: 11 december 1997

K-100 minuten

GASTON'S WAR

ook: GASTON'S OORLOG

Robbe de Hert

met: Werner De Smedt (Gaston Vandermeerssche), Mapi Galan (Véronique Sanchez), Peter Firth (major Smith), Sabrina Leurquin (Violette), Clive Swift (generaal James), Simon Andreu (Pépé), Gert-Jan Dröge (Cohen, verzetsstrijder), Sylvia Kristel (Miep Visser), Paul de Ruijter (Gestapo-agent), Robert Delhez, René van Asten (Van der Waals), Krijn ter Braak (officer Jan), Geert Jan Romeijn (parachutist Snijders), Robert Borremans, Christiaan Crahay, Michel Kartchevsky, Robert de la Haye (Ot), Oliver Windross (Doug), Stuart Laing (Harry), Filip Peeters, Olivia Williams (Micky)

Belgisch-Nederlandse co-productie. Scenario: Fernand Auwera, Robbe De Hert, Luk W.L. Janssen, gebaseerd op het boek 'Gaston's war' van Allan Mayer. Gaston Vandermeerssche is een jonge Belgische verzetsheld, die door koningin Wilhelmina wordt gevraagd om het door de Duitsers geïnfiltreerde Nederlandse verzet te reorganiseren. Bij deze poging raakt hij verzeild in het Englandspiel en wordt hij door de Engelsen verraden aan de Duitsers. Muziek: Theo Nijland. Montage: Joris Brouwers. Camera: Michel van Laer. Producent: Tharsi Vanhuysse. Ondanks kritiek op het historisch gehalte van de film staat de Belgische historica Hilde Eynikel wel op de credits vermeld. Ook de nog levende Gaston distantieerde zich van de film. 124 bezoekers.

Première: 25 september 1997 (Nederlands Film Festival)/23 oktober 1997

K-117 minuten

GORDEL VAN SMARAGD

ook: TROPIC OF EMERALD

Orlow Seunke

met: Pierre Bokma (Theo), Esmée de la Bretonière (Ems), Christine Hakim (Suti), Bram van der Vlugt (Herman), Frans Tumbuan (Boon), José Rizal Manua (Amat), Piet Kamerman (oom), Hiromi Tojo (Japanse officier), Tio Djarot (Tjipto), Elske Falkena (Marijke), Ivan F. Aldino (ondervrager), H.M.I. Damsyik (kleermaker), Jajang Pamontjak (naaister), Theo Staats, Ems Pons, Herman Pons

Scenario: Orlow Seunke, met medewerking van Mieke de Jong. Film over een relatie tussen een Nederlandse planter, Theo, en een Indo-Europese dame, Ems, tijdens de turbulente periode 1939-1949. Orlow Seunke wisselt episodes uit hun liefdesgeschiedenis af met archiefbeelden die in zwart wit de politieke ontwikkelingen in Nederlands Indië tonen, waarop Pierre Bokma commentaar spreekt. Wanneer in 1949 de soevereiniteits-overdracht plaats vindt, geeft Theo de plantage op om terug te keren naar Nederland. Ems moet een onmogelijke keuze maken tussen Theo en haar geboorteland Indonesië. Muziek: Gert Jan Blom, Menno Daams. Songs: 'You go to my head' en 'They can't take that away from me'. Gezongen door Beatrice van der Poel. Het idee van de film komt voort uit Seunkes elfjarig huwelijk met een Indo-vrouw. De eerste versie van het scenario is uit 1986. Voor de rol van Ems zijn 26 gesprekken gehouden, met zes daarvan is een test gemaakt. Budget ruim vijf miljoen gulden. Twee maanden voorbereiding en 68 draaidagen tussen 1 juli 1996 en 31 september 1996 in en rond Sukabumi, West Java. Van de film wordt ook een driedelige televisie-serie gemaakt voor de NPS. 58.934 bezoekers.

Première: 26 september 1997 (Nederlands Film Festival)/2 oktober 1997

K/ZW-125 minuten

HUFTERS EN HOFDAMES

ook: BASTARDS & BRIDESMAIDS

Eddy Terstall

met: Marc van Uchelen (Dimitri en per ongeluk in de deuropening), Arthur de Boer (Gino), Rifka Lodeizen (Esther, vriendin van Dimitri), Nadja Hüpscher (Susan), Daan Ekkel (Maarten), Manouk van der Meulen (Esthers moeder), Johanneke van Kooten (Dimitri's moeder), Natasja Loturco (Floor), Sara van Tien (Rocky de hond), Sem van Tien, Jurgen Tjon A Fong (Said), Femke de Brouwer (Heleen), Marlies Bark (Anna), Daniël Niemann (voeten masseur), Thijs Ockersen (Dimitri's vader), Jacob Kurc, Marga van Leeuwen, Marja de Winter (Susans moeder), Ward van Riel (yuppie), Iwan Roos (Kendo Benny), John Kouwenberg (Gino's vader), Miki Kobossen (verpleegster), Peter ter Hege (Guus), Eric Bos, Jason Linduvall, Dichter Jacob, onbekende Engelse voorhijner, Benier Erenodaf, Asten Schouten, Estika Escalona (Said's moeder), Willem de Bakker, Yoran Kuro, Mera

[[Hide Window](#)]

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

woip, klummege van vnet, sjerke uit den wijngaet

Scenario: Eddy Terstall, Rolf Engelsma. Tegen de achtergrond van de Amsterdamse jeugdcultuur worden twee samenhangende verhalen verteld. Het eerste gaat over de jongen Dimitri, die uitsluitend platonische relaties heeft met meisjes. De bijnaam hofdame is zijn spotnaam. Het andere verhaal gaat over macho Gino, die altijd iedereen het bed in krijgt. Zijn versiergedrag levert hem de bijnaam hufter op. Het drama is dat de hofdame eigenlijk liever hufter zou willen zijn en de hufter graag hofdame. De verrassing van de film schuilt in de vertelvorm; halverwege de film verschuift het verhaal van het personage van de hofdame naar de hufter. Muziek: Silk screen, Rob Loeffen, Madame Domo. HUFTERS EN HOFDAMES is uitsluitend op basis van sponsoring gerealiseerd, omdat Eddy Terstall alle creatieve beslissingen zelf wil nemen na de artistieke en commerciële flop WALHALLA. Het scenario van HUFTERS & HOFDAMES werd door alle omroepen afgewezen. Opgenomen in de Amsterdamse Jordaan in 16 dagen en in acht dagen gemonteerd met een budget van 40.000 gulden. Toen Concorde film en het Filmfonds naderhand met geld kwamen, konden een aantal scènes nagedraaid worden. In de oorspronkelijke opnamen zat niets liefs tussen Maarten en Floor. Rifka Lodeizen was tot deze film voornamelijk bekend als 'het meisje van de Belastingdienst'-commercial. Dit is haar eerste grote rol, nadat ze naast de hoofdrol in ZUSJE had gegrepen. Arthur de Boer (bijrol in DYING TO GO HOME), Nadja Hüpscher en Daan Ekkel debuten in een hoofdrol. Goed ontvangen. Voor het eerst vertoond, op video, op het Nederlands Film Festival op dinsdag 1 oktober 1996. Officiële première op het filmfestival van Rotterdam. De film flopte in Rotterdam (na een week uit roulatie genomen), maar werd wel in Amsterdam en Den Haag geprolongerd. In de eerste zes weken behaalde de film 12.000 bezoekers. 22.954 bezoekers.

Première: 3 april 1997

K-91 minuten

KARAKTER

ook: CHARACTER

Mike van Diem

met: Jan Declair (Dreverhaven), Fedja van Huêt (Katadreuffe), Bernhard Droog (Stroomkoning), Victor Löw (De Gankelaar), Betty Schuurman (Joba), Lou Landré (Rentenstein), Hans Kesting (Jan Maan), Tamar van den Dop (Lorna te George), Frans Vorstman (De Bree), Fred Goessens (Schuwagt), Jasper & Marius Gottlieb (Jacob, 6 jaar), Pavlik Jansen op de Haan (Jacob, 12 jaar), Marisa van Eyle (juffrouw Sibculo), Wim van der Grijn (2e inspecteur), Jos Verbist (brigadier), Jack Hedley (Forester), Jaap Spijkers (overbuurman), Mark Rietman (Van Rijn), Jan van Eijndthoven (sigarenhandelaar), Dic van Duin, Peter Oosthoek, Miranda Jongeling, Bruun Kuyt, Johan Ooms, Jack Vecht, Wil van der Meer, Frieda Pittoors, Aus Greidanus, Gerard Meijler, Casper Jansen, Paul van Soest, Joan Nederlof, Paul R. Kooij, Dariusz Lewandowski, Janusz Chabior, Gusta Gerritsen, Mijs Heesen, Anne Marie Grosfeld, Nico de Vries, Dana Huizinga, Kaylee van Gastel, Marcel Hensema, Hans Karsenbarg, Wouter Steenbergen (loketbeampte), Willem Westermann, Wim Wiertz, Tjerk Risselada, Marion van Wijk, Jeroen Lopes Cardozo, Barbara van der Horn, Jan Pontier, Peter Paul Muller, John Clous, Lukas Dijkema, Kazimierz Kraczkowski, Nina Deuss, Zip Wertwijn, Jeroen van den Bulk, Rick van Gastel, Roman Czajka, Malgorzata Napiorkowska, Marzena Sztuka, Christo Hulst, Gabriël Klompmaker, Sieger Hesselink, Willem Gomes, Yvonne Popa, Maurits Koert (stand-in voor Fedja van Huêt)

Nederlands-Belgische co-productie. Scenario: Mike van Diem, Laurens Geels, Ruud van Megen gebaseerd op de novelle 'Dreverhaven en Katadreuffe' (1928) en de roman 'Karakter' (1938) van F. Bordewijk. KARAKTER vertelt het verhaal van de strijd tussen de tirannieke deurwaarder Dreverhaven en zijn onwettige zoon Katadreuffe. Nadat Katadreuffe's moeder Joba de dominante Dreverhaven heeft afgewezen, stelt hij alles in het werk om zijn bastaardzoon te dwarsbomen. Als het eerste zakelijke avontuur van van Katadreuffe mislukt, mede door toedoen van zijn vader, belandt hij in een sjiek advocatenkantoor. De ambitieuze Katadreuffe vindt er zijn levensdoel: hij zal advocaat worden. In koppigheid evenaart Katadreuffe zijn vader, die zijn zoon telkens weer tot noodlottige daden probeert te verleiden. Gedreven door de vloek van het verleden bereidt hij zich voor op de onvermijdelijke confrontatie met de man met wie hij door het bloed verbonden is. Muziek: Het Paleis van Boem (Martin Vonk en Jaap de Weijer). Budget: ongeveer zeven miljoen gulden. De opnamen voor KARAKTER zijn in Polen (Wroclaw), Duitsland (Hamburg), België (Antwerpen, Gent en Brussel) en Nederland (Rotterdam, Utrecht, Teylers Museum - Haarlem, Haagse Lange Voorhout, het strand van Zandvoort, het Amsterdamse Filmmuseum en in de First Floor Feature Film Factory in Almere) gemaakt, omdat het vooroorlogse Rotterdam vrijwel van de kaart verdwenen is. In Rotterdam zijn wel opnamen gemaakt bij het Handelsveem St. Job II. De film is gesitueerd in de periode van 1903-1934. KARAKTER is zowel als mini-serie en als bioscoopfilm geproduceerd. Mike van Diem won al eerder een Gouden Kalf voor zijn eindexamenfilm ALASKA; dit is zijn speelfilmdebuut. Met deze film debuten ook: cameraman Rogier Stoffers, geluidsontwerper Peter Warnier en hoofdrolspeler Fedja van Huêt. Pierre Bokma was gevraagd voor de rol van De Gankelaar, maar dat is niet doorgegaan. Producent Laurens Geels had in eerste instantie Frans Weisz gevraagd of hij wat voelde voor de regie, maar Frans Weisz vond het boek te calvinistisch van sfeer. Het boek 'Karakter' was al eens verfilmd als televisieserie in 1971 onder regie van Walter van der Kamp met Ko van Dijk en Lex van Delden in de hoofdrollen. Op het affiche en in de trailer ontbreekt bewust een verwijzing naar Bordewijk, omdat de film sterk genoeg is om op eigen benen te staan en er alleen verfilmd is wat Van Diem van pas kwam in het verhaal. De positieve associaties zorgden ervoor dat de titel gehandhaafd bleef. De liefdesscène die in het boek beschreven wordt, is wel opgenomen, maar hij is bij de montage gesneuveld. First Floor Features heeft voor de promotie van KARAKTER het reclamebureau A'DM'P ingeschakeld. Later kwamen de distributie en promotie in handen van Buena Vista International, waarmee KARAKTER de eerste Nederlandse film is die door de dochtermaatschappij van het Amerikaanse Disney-concern wordt gedistribueerd. In de radio-commercials van Buena Vista wordt de film omschreven als 'de beste Nederlandse film van het decennium'. Over het algemeen erg goed ontvangen. Geselecteerd voor de Semaine de la Critique van het festival van Cannes 1997. In Cannes won KARAKTER op 16 mei 1997 Le Grand Rail d'Or (de Gouden Rails), een prijs ingesteld door de Franse spoorwegen en werd toegekend door een publiek van treinreizigers die een aantal films zagen en daarbij vooral op het camerawerk letten. Daarnaast kreeg de film de Publieksprijs van de stad Cannes. Gouden Kalf Beste Lange Speelfilm 1997. Jan Declair kreeg de Grolsch filmprijs voor zijn rol in KARAKTER en zijn hele oeuvre. In oktober 1997 besloot de commissie die de inzending voor de Academy Awards bepaalt dat ALL STARS de Nederlandse inzending zou worden, maar producent Rolf Koot bedankte voor de eer. Hij vond KARAKTER een 'geschiktere kandidaat' en beschikte niet over de middelen

[\[Hide Window\]](#)

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

Institute Film Festival te Los Angeles in november 1997. Academy Award nominatie, die op dinsdag 24 maart 1998 werd omgezet

in een Academy Award. Daarnaast ontving de film nog een serie prijzen: in Spanje (Madrigem) beste cameraman Rogier Stoffers, beste regisseur, beste acteur Jan Declair; in België kreeg Jan Declair de Joseph Plateau Award voor beste acteur; in de VS de publieksprijs op het Northel Palm Springs International Film Festival; in Puerto Rico de Films Critics Award voor beste speelfilm en in Polen beste cameraman (Camerimage). Best Foreign Film award, Best Director, Best Cinematographer op het Santa Barbara International Film Festival in maart 1998. Roxanne T. Mueller Best Film Award op het Cleveland International Film Festival in maart 1998. Jury Prize for Best actor op het Festival du Film d'Aventures de Valenciennes in april 1998. Hoofdprijs op het Filmfestival Parijs in april 1998. Drie prijzen op het Zimbabwe International Film Festival te Harare in september 1999: beste film, beste cinematografie en beste rol van Jan Declair als deurwaarder Dreverhaven. In het eerste weekend matig bezocht in Nederland: rond de 8500 bezoekers. Het beoogde aantal bezoekers in Nederland was 100.000; na vijf weken stond de teller op 55.000 bezoekers. September 1997 was het aantal van 110.000 bezoekers behaald. In april 1998 draaide KARAKTER nog in de bioscoop en waren inmiddels 165.000 kaartjes verkocht. Daaronder ook de 30.000 bezoekers die de film trok na het behalen van de Oscar. Eindstand: 200.763 bezoekers. In Amerika waar de film met 23 kopieën draaide, werden tot mei 1998 bijna 40.000 kaartjes verkocht. De film werd als driedelige televisieserie bij de NPS uitgezonden vanaf maandag 12 april 1999.

Première: 17 april 1997

K-120 minuten

LIEFDE EN GELUK

ook: LOVE AND HAPPINESS

Minne Kavoulis

met: Anne Cavadino (Anna), Ad Knippels (Bob), Koos Vos (Peter), Sebastiaan Labrie (Michaël), Maaïke van Leijen (Madeleine), Jacomien Kodde (Nicolette), Gerard Borkus (Tom), Duco de Vries (klant in winkel), Erik E. de Vos (winkelchef), Philip Pelgrom (barman), Fabienne Adriaanse, Cris Backer, Donald Beekman, Emmy Doeve, Ariane Hetharia, Arjan Holthaus, Raoul Kreeft, Suzanne Luger, Robert Neugarten, Maarten Mulder (bezoekers café)

Scenario: Erik E. de Vos. De jonge, zelfbewuste vrouw Anna ontmoet op een avond Michaël. Hoewel ze twijfelt of hij wel De Ware is, begint ze toch iets met hem. Maar Anna's dromen blijven: twee mannen die met een fiets aan de hand ergens naar op weg lijken, pratend over schuld, verlossing en dergelijke. Michaël en Anna lijken op elkaar uitgekeken wanneer ze de zelfverzekerde Tom ontmoeten. In een nacht vol duistere passie geeft Anna zich zowel aan Tom als aan Michaël, met uiteindelijk fatale gevolgen. Dan duiken ook de mannen uit haar dromen op. Muziek: Ed Kuepper. Camera: Martin Struijf. Licht: Philip Pelgrom. Productie: Erik E. de Vos. Montage: Erik E. de Vos, Peter van de Berg. Geluid: Ben Bouwmeester, Eric Leek, Maaïke van Leeuwen. Distributie: Filmmuseum. Minne Kavoulis is een pseudoniem voor 'HP/de Tijd'-filmjournalist Erik E. de Vos. De opnamen -allen in Amsterdam- voor LIEFDE EN GELUK begonnen in mei 1995 en werden in december van dat jaar afgerond. Opgenomen op Oekraïens zwart-wit materiaal. De film kreeg na de première in Utrecht in 1997 uitsluitend negatieve tot zeer negatieve reacties. Van de film leek niemand ooit meer iets te zullen horen tot januari 1999 toen distributeur Filmmuseum de film uitbracht voor een aantal nachtelijke vertoningen in bioscoop Kriterion in Amsterdam. Dat kostte het Filmmuseum 3.500 gulden. Als voorfilm bij het roulement was NOG VELE JAREN van Sietske Tjallingii te zien. De film trok 7 bezoekers. Hans Beerekamp in 'NRC Handelsblad' d.d. 6 januari 1999: "(...) Heeft het quasi-pikante en moralistische scenario al weinig om het lijf, de in eigen beheer geproduceerde no budget-film getuigt in alle andere opzichten van stuitend amateurisme (...) Het axioma in de Nederlandse filmwereld dat alles wat gemaakt is ook vertoond moet worden, lijkt iedereen blij te maken behalve het publiek. Een gezonde filmcultuur is daarentegen eerder gebaat bij het aanbrengen van ondergrenzen, ergens in de verste diepte van Kavoulis' gefröbel."

Première: 29 september 1997 (Nederlands Film Festival)/vrijdag 8 januari 1999 (nachtvoorstelling Kriterion-Amsterdam; 00.15 uur=eigenlijk zaterdag 9 januari)

K/ZW-83 minuten

MIJN FRANSE TANTE GAZEUSE

ook: MY FRENCH AUNT FIZZY

Joram Lürsen/Ben Sombogaart

met: Afroditi Pitini Bijker (Katootje), Hanneke Riemer (Katootje's moeder), Walter Crommelin (Katootje's vader), Caroline van Gastel (tante Gazeuse), Boris Stoikoff de Bournonville (O.J. aan de Loire), Hans van den Berg (buurman Van Zanten), Chris Bolczek (agent Kluif), Nelly Frijda (burgemeester), Anita Menist (Emmy Gé), Loes Luca (vroedvrouw Willems), Willeke van Ammelrooy (koningin), Joop van Zijl (presentator); zang koningin: Lucretia van der Vloot

Scenario: Tamara Bos en Burny Bos. In het dorpje Droogbaak schrijft de gemeente een prijs uit voor de netste familie. De competitie tussen de ouders van Katootje en buurman Van Zanten wordt doorbroken door de Franse tante, die haar verloofde komt voorstellen. Een en ander in de vorm van een dagboek dat een achtjarig meisje bijhoudt. Muziek: Jan Robijns. Producent: Ben Sombogaart. Opgenomen in Praag. Dertiendelige AVRO televisie-serie uit 1996. Als film uitgebracht door de videoafdeling van Warner Home Video. Slecht ontvangen. 7.098 bezoekers.

Première: 17 april 1997

K-90 minuten

MORTINHO POR CHEGAR A CASA

ook: DYING TO GO HOME/THE CROWS OF ST. VINCENT

Carlos da Silva/George Sluizer

met: Diogo Infante (Manuel Spirito Santo), Maria d'Aires (Julia), Huub Stapel (Joris), Jack Wouterse (Max), Phoa Yan Tiong (Kootchi-Tung), Cecilia Guimaraes (Tia Maria), Lieneke le Roux (directrice de Pauw), Herman Jose (Vasco da Gama), Joao Lagarto

[\[Hide Window\]](#)

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

(photographer), Martim Barbot (young Manuel), Nadia Martin (young Julia), Paula Pereira (mother), Fernando Martins (father),

Fernando Lameirinhas, Antonio Lameirinhas, Leonardo Amuedo (music players)

Nederlands-Portugees-Engelse co-productie (59:29:12). Scenario: Carlos da Silva, Jennifer Field. De Portugese migrant Manuel sterft in Amsterdam. Na zijn begrafenis ontwaakt hij als geest en verneemt hij dat zijn ziel pas rust zal vinden als zijn stoffelijk overschot wordt begraven in zijn geboorteland. Terug in Portugal ontdekt de geest dat hij, hoewel hij onzichtbaar, onhoorbaar en onstoffelijk is, contact kan maken met dromende mensen. In de weken die volgen doet hij verwoede pogingen zijn enige zus, Julia, te overreden zijn beende- ren naar Portugal te transporteren. Hopen op een fikse erfenis vertrekt Julia naar Nederland. Daar aangekomen blijkt Manuel Julia postuum te hebben opgescheept met de schulden van zijn begrafenis en een mislukte bar in Amsterdam. Om van de schulden af te komen, steekt Julia samen met Manuels Nederlandse vrienden Max en Joris de handen uit de mouwen om van Manuels oude bar een succesvol Portugees restaurant te maken. Ondertussen bloeit een romance op tussen Max en Julia. Ze merken dat ze steeds dezelfde dromen met Manuel in de hoofdrol hebben en dat hij hun hulp nodig heeft. Muziek: Hennie Vrienten. Opnamen in Nederland en Portugal. Artistieke supervisie/producent: George Sluizer. Film kreeg 1,1 miljoen franc van Eurimages. Camera: Theo Bierkens. De Portugese acteur Diogo Infante leerde de Nederlandse teksten fonetisch uit het hoofd. Melies d'Argent Special Jury Award op het Festival International de Cine de Porto 'Fantasporto' (Portugal) in februari 1997. Opera Prima Award op het Chigago Latimo Cinema Festival in april 1997. Mention Speciale op het XVe International Uruguay Film Festival in maart 1997. Pas een jaar na vertoning op het Nederlands Film Festival kreeg de film alsnog een bioscooproulement in een herziene versie. Een verplichting aan subsidiegever Filmfonds, voordat co-producent en medefinancier KRO de film op televisie uit mag zenden. 406 bezoekers.

Première: 29 september 1996 (Nederlands Film Festival)/25 september 1997

K-102 minuten

PERFECT CIRCLE

ook: SAVRSENI KRUG/CERCLE PARFAIT

Ademir Kenovic

met: Mustafa Nadarevic (Hamza), Almedin Leleta, Almir Podgorica, Josip Pejakovic, Jasna Diklic

Bosnisch-Frans-Nederlandse co-productie. Scenario: Abdulah Sidran, Ademir Kenovic. De filmmaker Ademir Kenovic, geboren en getogen in Sarajevo, schreef het script voor deze film tijdens het Servisch beleg van de stad. Adis en Kerim, twee broertjes van zeven en negen jaar oud, zwerven ontheemd door Sarajevo. Hun familie is vermoord en door de shock spreekt Kerim niet meer. Ze vinden een schuilplaats in het huis van Hamza, een oude dichter. Hij ontfermt zich over hen en samen gaan zij op zoek naar een tante van de jongens. Muziek: Esad Arnautalic, Ranko Rihtman. De regisseur en de coproducent Saga Productions zijn afkomstig uit Bosnië Herzegovina. Opgenomen in Sarajevo. Geselecteerd voor het onderdeel Quinze des Réalisateurs op het filmfestival van Cannes 1997. De film zou op 16 of 23 oktober 1997 uitgebracht worden, maar door perikelen tussen producent Argus Film en distributeur RCV (die Argus eerder overnam) werd de release uitgesteld tot april 1998.

Première: 13 oktober 1997 (Cinekid)/2 april 1998

K-108 minuten

PILLOW BOOK, THE

ook: DIE BETTLEKTÜRE

Peter Greenaway

met: Vivian Wu (Nagiko), Yoshi Oida (The Publisher), Ken Ogata (The Father), Hideko Yoshida (The Aunt/The maid), Ewan McGregor (Jerome), Judy Ongg (The Mother), Ken Mitsuishi (The Husband), Yutaka Honda (Hoki), Barbara Lott (Jerome's Mother), Miwako Kawai (Young Nagiko), Chizuru Ohnishi (Young Nagiko), Shiho Takamatsu (Young Nagiko) Aki Ishimaru (Young Nagiko), Hidashi Hidaka (Calligrapher), Dehong Chen (Calligrapher) Ham-Chau Luong (Calligrapher), Akihiko Nishida (Calligrapher), Kentaro Matsuo (Calligrapher), Nguyen Duc Nhan (Calligrapher), Augusto Aristotle (Calligrapher), Roger To Thanh Hien (Calligrapher), Chris Bearne (Calligrapher), Wichert Dromkert (The Book of the Innocent), Martin Tukker (The Book of the Idiot), Wu Wei (The Book of Old Age), Tom Kane (The Book of the Exhibitionist), Kheim Lam (The Book of the Seducer), Daishi Hori (The Book of Youth), Kinya Tsuruyama (The Book of Secrets), Eiichi Tanaka (The Book of the Betrayer), Rick Waney (The Book of Silence), Masaru Matsuda (The Book of Birth and Beginnings), Wataru Murofushi (The Book of the Dead), Ronald Guttman (Lecturer), Ryuke Azuma (Grandmother), Seitaro Koyama (Nephew), Tatsuya Kimura (Nephew), Yoshihiko Nagata (Husband's Friend), Atsushi Miura (Husband's Friend), Kazushi Ishimaru (Baby Nagiko), Hikari Abe (Nagiko's Baby), Junko Matsumori (Pregnant Nagiko Double), Kazuko Abe (Breast Feeding Nagiko Double), Ai Kanafuji (Nagiko's Friend), Yoshino Yoshioka (Nagiko's Friend), Yuki Nou (Nagiko's Friend), Masami Nishio (Nagiko's Friend), Satomi Kimura (Nagiko's Friend), Michiko Matsuo (Nagiko's Friend), Kintaro Murayama (Nagiko's Friend), Kaoru Ueda (Model), Ohko (Model), Junko Shinohara (Model), Yûko Nozawa (Model), Kiyomi Nomura (Model), Midori Hatsuda (Model), Miwa Hayashi (Model), Seizo H. Inoue (10th Century Man), Yoshihiro Kawai (10th Century Man), Munenari Takeshima (10th Century Man), Toshio Kimura (10th Century Man), Masakazu Takemura (10th Century Man), Hiroshi Nakajima (10th Century Man), Kageyoshi Shirakata (10th Century Man), Takashi Miyake (10th Century Man), Hiroko Uno (10th Century Woman), Yûko Shimomura (10th Century Woman), Kana Haraguchi (10th Century Woman), Yuri Inoue (10th Century Woman), Makiko Shoji (10th Century Woman), Miwako Namie (10th Century Woman), Atsuo Nakamura (10th Century Woman), Tokiko Horiike (10th Century Woman), Akiko Yokotani (10th Century Woman), Yasuzo Ogawa (10th Century Woman), Atsuko Yoshikawa (10th Century Woman), Mariko Ajimoto (10th Century Woman), Hiromi Tani (10th Century Woman), Fukue Kitaoka (10th Century Woman), Arnita Swanson (Edele), Jim Adhi Limas (Man in Lift), Miho Tanaka (Model Friend in Cafe Typo), Fabienne De Marco (Model Friend in Cafe Typo), Tania De Jaeger (Model Friend in Cafe Typo), Lu Jinhua (Wife of Calligrapher), Tien Sing Wang Chau (Intruder), See Wah Leung Kha (Intruder), Kumi Komino (Elderly Secretary), Yuki Hayashi (Young Female Secretary), Maskai Taketani (Young Male Secretary), See Yan Leung (Bookshop Manager), Francois Van Den Bergen (Book of Seducer), Michelle Leigh Nicholson (Model)

[\[Hide Window\]](#)

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

geeft er een draai aan. Aanvankelijk laat ze op zich schrijven, maar later brengt ze zelf teksten aan op mannenlichamen. Nagiko belandt in een liefdesdriehoek met Jerome en een corrupte uitgever. Als Jerome zich door Nagiko verstoten voelt, pleegt hij zelfmoord. Van zijn huid wordt vervolgens een 'pillow book' gemaakt: villen, beschrijven, vrouwen. Tussen Nagiko en de uitgever ontwikkelt zich vervolgens een bizarre strijd. THE PILLOW BOOK kent daarnaast vele subplotjes. Muziek: Michael Nyman. Camera: Sacha Vierny. Productie: Kees Kasander en Denis Wigman voor Channel Four Films/Studio Canal+/Delux Productions/Prokino Plus/MediaPart. Production design: Wilbert van Dorp. Montage: Chris Wyatt, Peter Greenaway. Kostuums: Dien van Straalen, Koji Tatsuno, Martin Margiela, Emi Wada. Een pillow book is een soort Japans dagboek dat in bed onder het hoofdkussen bewaard wordt. Opgenomen op de oorspronkelijke locaties en in de studio in het groothertogdom Luxemburg. 17.798 bezoekers.

Première: International Filmfestival Rotterdam 1997/20 maart 1997

Deutscher Kinostart: 24 oktober 1996

K/ZW-126 minuten

1998

[Naar de films uit 1996](#)

[Naar de films uit 1997](#)

[Naar de films uit 1999](#)

[Terug naar de homepage](#)

ABELTJE

ook: THE FLYING LIFTBOY

Ben Sombogaart

met: Ricky van Gastel (liftjongen Abeltje Roef en Johnny), Soraya Smith (Laura), Frits Lambrechts (vertegenwoordiger Jozias Tump), Marisa van Eyle (zangpedagoge juffrouw Klaterhoen), Lesly de Gruyter (Mr. Cockle-Smith), Annet Malherbe (Moeder Roef en Mrs. Cockle-Smith), Victor Löw (Schraap), Kees Hulst (schoolmeester), Ben Ramakers (adjutant), Philip van Lidth de Jeude (Generalissimo), Herman Koch (tolk), Michel van Dousselaere (popcornverkoper), Cas Enklaar (huisknecht), Carina Crutzen (guerillabaas), René van Asten (guerillabewaker), Hennie Vrienten

Scenario: Burny Bos, naar het boek van Annie M.G. Schmidt. De skateboardende liftboy Abeltje drukt op een verboden knopje in de lift en vliegt samen met klasgenootje Laura, zakenman Jozias Tump en juffrouw Klaterhoen het warenhuis 'Knots' uit. In New York lukt het Abeltje de lift aan de grond te zetten. Hij gaat op zoek naar werk. De miljonairsvrouw mrs. Cockle-Smith meent in Abeltje haar zoontje Johnny te herkennen (op wie Abeltje heel veel lijkt) en kidnapert hem. Gelukkig helpt meneer Tump hem ontsnappen. Nu wil Abeltje Johnny opsporen en zo komen ze -per lift- in Perugia terecht. Hier vinden vele spannende avonturen plaats, compleet met guerilla's en machtswisselingen. Inmiddels zijn ook de moeders van Abeltje en Johnny op jacht naar hun zonen... Wanneer het hele reisgezelschap tenslotte met lift en al in een vulkaan terecht komt, lijkt het einde nabij. Muziek: Hennie Vrienten. Het openingsnummer 'Het avontuur' wordt gezongen door Trijntje Oosterhuis. De themasong 'Flying' wordt vertolkt door de Rotterdamse groep Roméo bijgestaan door de voormalige Rose Royce-zangeres Gwen Dickey. Geluidsmontage: Peter Flamman. Producent: Burny Bos. Co-producent: Kees Kasander. Montage: Herman P. Koerts. Geluid: Erik Langhout. Camera: Reinier van Brummelen. Special effects: digitale fotostudio Lukkien uit Ede. De AVRO zal de film als een zesdelige televisie-serie uitzenden in afleveringen van 25 minuten. De opnamen zouden oorspronkelijk in de zomer van 1995 starten. Het Stimuleringsfonds voor culturele omroepproducties wees echter de subsidie-aanvraag van 2,4 miljoen gulden af, daar dat bedrag geen substantiële bijdrage zou leveren aan deze productie. Het totale budget was namelijk begroot op 9,2 miljoen gulden. Als oplossing werd bedacht dat de begroting verdeeld zou worden over de tv-serie en de speelfilm. Het fonds gaf in 1995 alleen geld voor de serie, namelijk 1,5 miljoen gulden (het hoogst te verkrijgen bedrag) en in 1996 werd het resterende bedrag toegekend. Ondanks dit gigantische budget kampt de film met een technisch mankement. ABELTJE is onscherp, niet bij de close-ups, maar zodra meer dan één hoofd in beeld verschijnt, trekt een doffe waas over het beeld, klaagden de bioscopen. Lukkien Digital Film Facilities, het bedrijf dat verantwoordelijk was voor de special effects, noemde die klacht 'terecht'; een gevolg van te weinig tijd en geld. Eerste verfilming van een boek van Annie M.G. Schmidt. Het verhaal van ABELTJE werd op een aantal punten ingrijpend veranderd: In het boek komt de lift, op weg naar New York, eerst nog in zee terecht. Die scène verviel omdat men daarbij op technische problemen stuitte en zij zou bovenal vertragend zijn voor het verhaalverloop. Het verhaal is verplaatst van 1953 naar 1998 en Abeltje is geen 14 jaar oud, maar 11. Tussen hem en Laura ontstaat een 'love story', terwijl in het boek Laura er maar wat bijhing. De namen van de twee jonge hoofdrolspelers waren geheim tot het beëindigen van de opnamen. Ricky (10) maakte op zijn zevende zijn debuut als Teet Willems in de jeugdserie 'Dag juf, tot morgen', ook onder regie van Burny Bos. Olivier Tuinier zou oorspronkelijk de rol van Abeltje spelen, maar was door het verstrijken van de jaren inmiddels te oud geworden. De opnamen die in oktober 1997 van start gingen, vonden afwisselend plaats in Bant (Noordoostpolder), Luxemburg, Spanje en New York. Het dorpje Bant heet in de film Middelum. Het totale publiciteits- en marketingbudget van distributeur Warner Bros bedroeg een miljoen gulden. Dat is het hoogste bedrag ooit in Nederland daarvoor uitgegeven. In 'Vrij Nederland' van 7 november 1998 staat een artikel over 'Het Annie-gevoel in Abeltje' op bladzijde 18 en 19. De film ging in 102 kopieën de bioscoop in (Vergelijk: GODZILLA 96, LETHAL WEAPON 4 104; gemiddeld gaan er per jaar 5 films met meer dan 100 kopieën uit) en daar kwamen nog 4 kopieën bij. Met Kerst draaiden 105 kopieën. De Disneyfilm MULAN was op dat moment in 145 zalen te zien op een totaal van 460 zalen in Nederland. Na de kerstdagen bleek ABELTJE de grote winnaar, die zowel MULAN als THE PRINCE OF EGYPT ruim achter zich had gelaten. De film haalde in 1998 al 496.764 bezoekers en werd daarmee nummer 9 in het jaaroverzicht. ABELTJE ging in maart 1999 over de grens van 10 miljoen gulden recette heen. Op dat moment hadden meer dan 875.000 bezoekers de film gezien. Public Choice Award op het internationale festival voor kinderfilms in Montreal (maart 1999). Producent Burny Bos (Bos Bros.) kreeg in juli 1999 de

[\[Hide Window\]](#)

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

gebarentaalversie werd geproduceerd door ECAP in opdracht van de Vereniging Ouders van Dove Kinderen te Amsterdam. Gouden Kalf voor Beste speelfilm 1999. Uit het juryrapport: "Burny Bros produceerde met Abeltje een jeugdfilm van internationale allure, gebaseerd op het gelijknamige boek van Annie M.G. Schmidt. Bos is er in geslaagd om, zonder afbreuk te doen aan het boek waarmee generaties zijn opgegroeid, een eigentijdse versie te creëren. En bovenal wist hij met Abeltje een haast on-Nederlandse film te produceren die niet alleen kan concurreren met het buitenlandse aanbod, maar er ook voor gezorgd heeft dat een nieuw publiek kennis kon maken met het werk van Annie M.G. Schmidt. Ondanks de gecompliceerde productie en bijbehorende financierings-problemen, wist Bos met een sterk team de wervelende avonturen van liftboy Abeltje aansprekend in beeld te brengen. In een jaar waarin het aanbod van jeugdfilms sowieso al goed te noemen is, springt volhouder Burny Bos er met de uitbreng van Abeltje ver bovenuit, waarbij de jury met veel bewondering de succesvolle publiciteitscampagne in herinnering roept. In de ogen van de jury is Abeltje in alle opzichten de best geproduceerde film van het afgelopen jaar." TV Filmprijs 1999. De TV Filmprijs bestaat uit een bedrag van 10.000 gulden. De prijs is ingesteld door de gezamenlijke publieke omroepen. Bezoekers van de TV Filmdag maakten via een enquête uit naar wie de prijs ging. Silver Caïro, tweede prijs in de categorie speelfilms op het Caïro International Film Festival for Children in maart 2000.

Première: 26 november 1998

K-105 minuten

BLAZEN TOT HONDERD

ook: THE DANDELION GAME

Peter van Wijk

met: Olivier Tuinier (Maurits), Marie Vinck (Moniek), Herbert Flack (vader), Dora van der Groen, Wouter ten Pas, Hilde van Mieghem

Nederlands-Belgische co-productie. Scenario: Peter van Wijk, naar de gelijknamige novelle van Geert van Beek. Een jongen, wiens moeder is overleden, ontmoet een mysterieus meisje. Met haar maakt hij gedurende vier seizoenen tochten door de uiterwaarden van een grote rivier. Uiteindelijk leren zowel de jongen als zijn vader de dood van de moeder te accepteren. Muziek: Raymond van het Groenewoud. Song: 'Il mio ben quando verrà' van Paisello gezongen door Lizet van Beek. Productie: Joop van Wijk (Molenwiek Film) en Cathérine Vandeleene (Corsan). Camera: Michel van Laer, Jules van den Steenhoven en Willy Stassen. Montage: Jan Dop en Hens van Rooy. De wisseling van de seizoenen is dermate bepalend voor het karakter van de film dat niet viel te ontkomen aan een gefaseerde opname-periode. Uiteindelijk is de film in 7 draaiperioden opgenomen. Vooral de episode 'winter' zorgde voor productionele problemen; toen er natuurijs lag, bleek cameraman Willy Stassen niet beschikbaar. Jules van de Steenhoven verving hem daarop. De titel van de film heeft een kinderspelletje als basis: als je de zaden van een paardebloem er in één keer weet af te blazen, word je honderd jaar. Marie Vinck is de dochter van Hilde van Mieghem. Naar eigen zeggen is dit de laatste film waarin Olivier Tuinier meespeelt. Hij wil namelijk grafisch ontwerper worden. Best Feature Film Direction Prize, Children's Jury Best Feature Film Prize op het Olympia International Film Festival for Children and Young People in Griekenland, december 1998. Op het International Film Festival Laon (Frankrijk, maart 1999) werden Olivier Tuinier en Marie Vinck bekroond met het predikaat beste acteur en actrice. 555 bezoekers.

Première: 20 mei 1998

K-80 minuten

BOEKVERFILMING, DE

ook: BASED ON THE NOVEL

Eddy Terstall

met: Dirk Zeelenberg (Lars Schumann), Nadja Hüpscher (Noor), Alette Dirkse (Julia), Najib Amhali (Mo), Femke Lakerveld (Sofie), Ivor Kortenbach (André), Diewertje Blok, Lucretia van der Vloot, Femke de Brouwer, Matthijs van Heijningen, Robert Jan Westdijk, Mike van Diem, Eddy Terstall, Job Gosschalk (casting director), Marc van Uchelen, Fedja van Huêt

Scenario: Eddy Terstall. Auditiekomedie over drie meisjes die solliciteren naar een rol in een boekverfilming. Het boek dat verfilmd wordt heeft als titel 'Op kousenvoeten' en is geschreven door Iris de Koning, een verwarde schrijfster uit Ruigoord. In het boek blikt zij op een beetje feministische wijze terug op twintig jaar van haar leven. Niemand vindt er wat aan, maar toch komt het hele publiciteitscircus op gang. De veelbelovende regisseur Lars is op zoek naar een actrice om de hoofdrol te spelen in zijn verfilming. Hij selecteert drie jonge meiden voor de casting: Julia, Sofie en Noor. Het 'in de running' zijn beïnvloedt de levens van deze vrouwen behoorlijk. Julia heeft net een nieuwe scharrel. Haar vlam 'Mo' blijkt een Marokkaan te zijn. Ze onderwerpt hem aan een integratietest. Sofie zit op de kleinkunstacademie en heeft met huisgenoot André de afspraak dat ze een open relatie onderhouden. Noor laat op het moment dat ze hoort in de race te zijn, net een nieuw slot installeren. Ze wordt namelijk bedreigd door een stalker. Regisseur Lars is een opportunist. Het speelt een kat en muis-spel met de dames. De dames proberen alle drie in de film te geraken. List en bedrog vieren hoogtij. Lars en zijn film fungeren als katalysator voor het handelen van de actrices. Muziek: Rob Loeffen/Silkscreen. Geluid: Harold Jalving, Gerard Verwiel. Producent: Wim Louwrier (DKP Amsterdam) en Rinze Schuurman. Camera: Willem Nagtglas. Art direction: Daniel Niemann. Montage: Rinze Schuurman. De film is opgenomen in twee weken tijdens de subsidiestilte van RENT A FRIEND. Laatste film in de trilogie over 'liefde en erotiek en over de communicatie tussen de seksen'; na de eerder uitgebrachte films HUFTERS EN HOFDAMES en BABYLON. DE BOEKVERFILMING is het commentaar van Eddy Terstall op het feit dat speelfilms te lang alleen maar verfilmingen van boeken zijn geweest; 'Een boek is veilig, het heeft zich als verhaal bewezen. Ik heb er geen zin in om een boek van iemand anders te verfilmen. Dan word je een soort griffier, je schrijft andermans dingen op celluloid en als je het goed doet, ben je hooguit een kalligraaf'. Op dinsdag 29 september 1998 als videokopie vertoond op het Nederlands Film Festival. De videokopie was nodig voor een aanvraag bij het Filmfonds. Commentaar en suggesties van collega's en publiek werden meegenomen bij de verdere afwerking. Bij International Theatre & Film Books verscheen in 1998 het scenario bij de film; ISBN 906403527x. Gouden Kalf 1999 voor Beste actrice: Nadia Hüpscher. Uit het

[\[Hide Window\]](#)

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

.ja

Hüpscher de aangewezen actrice voor het Gouden Kalf." 9.609 bezoekers.

Première: 29 september 1998 (NFF)/31 januari 1999 (International Film Festival Rotterdam)/12 mei 1999

K-100 minuten

DANCE OF THE WIND

Rajan Khosa

met: Kitu Gidwani (Pallavi Seghel), Bhaveen Gosain, Roshan Bano (klein meisje), Kapila Vatsyayan (Karuna Devi), B.C. Sanyal (oude man Baba)

Indiaas-Duits-Engels-Nederlandse co-productie. Scenario: Robin Mukherjee en Rajan Khosa. Pallavi Seghel is een succesvol zangeres van klassieke Hindoestaanse liederen. Haar moeder Karuna Devi was dat ook al en ondanks haar hoge leeftijd is zij nog steeds Pallavi's lerares. Pallavi is er van overtuigd dat zij nog veel te leren heeft. Soms vraagt zij Karuna nieuwsgierig naar haar leraar, maar die laat daar niets over los. Vlak voordat haar moeder sterft, verschijnt voor het huis een oude man met een klein meisje dat betoverend mooi zingt. Pallavi, die door het trauma van het verlies van haar moeder én leraar haar stem verloren heeft, raakt gefascineerd door het meisje. Af en toe duikt het kind plotseling in haar omgeving op, maar op een raadselachtige manier verdwijnt ze weer even snel. Pallavi zondert zich steeds meer af, zowel van haar studenten als van haar echtgenoot en neemt intrek in het huis van haar moeder. Het meisje leidt haar uiteindelijk naar het huis van de oude man, die Baba blijkt te heten, de naam die haar moeder één keer heeft genoemd. Is deze man werkelijk Karuna's leraar geweest? En heeft het meisje echt, zoals ze beweert, in haar nachtelijke dromen van Baba leren zingen? Als dat allemaal waar is, heeft de oude man haar nog heel wat te leren, vermoedt Pallavi. Muziek: Shubba Mudgal. Camera: Piyush Shah. Nederlandse co-producent: Filmcompany-Rotterdam. Rajan Khosa (Delhi, 1961) won in 1992 in Rotterdam de Hubert Bals Award voor de korte film THE MOTH AND THE FLAME. DANCE OF THE WIND is zijn eerste lange speelfilm en werd mede gefinancierd door het NCO en het Hubert Bals Fonds.

Première: 23 april 1998

K-90 minuten

DROPOUTS

ook: DROP OUTS

Will Wissink

met: Peter Gorissen (Stefan), Zebi Damen (Gina), Ashwin Mohanpersad (Dennis), Tabe Bas (opa Ben), Miguel Stigter (dokter Helmut), Duck Jetten (gekke Riet), Daan Schuurmans (hotelreceptionist), Alexandra Blaauw, Eric Holm (politieagenten), Gustav Borreman (verpleger), Kietje Sewrattan (moeder Dennis), Gwen Eckhaus (marktkoopvrouw), Shanti Mohanpersad (paspoort vervalser), Marco Goslinga (drugsdealer), Joshua van der Woude (Maatje), Arthur Pont (loketbeambte), Jerry Rijstenbil (Raoul), Boudewijn van Hulzen (kroegbaas), Bob van Tol (man met hond), Kylian (hond), Arie Kant (medewerker Z-krant), Bas Alblas, Nancy Wiggermans, André Kelders, Jacobine Steur (daklozen), Lee Ross (dominee), Chip Bray (Amerikaanse toerist), Paul Filipe (man op terras), Joep de Bont, Nora Mullens (sociaal werkers), Jan Willem Wiersma, Olivier van Til, Pep Akkermans (dronken jongens in auto), Paul Vleeshouwers (automobilist), Ton Burger, Pieter Gerritsen (restauranthouders), Jim de Groot (gitarist op feest), Ron Hof, Maartje Nieuwenhuis, Joppe de Vree (familie in park), Terra Korterink (non), Lotte Rijkens (meisje in disco), Jos Barlag, Tom Bosman, (ambulance team), Jacob Dijkstra (dokter), Nienke-Marloes Brinkman (secretaresse), Willem Westermann, Jeroen Velthuisen (politie in ziekenhuis), René van Asten (ambtenaar stadhuis)

Scenario: Zebi Damen. Tegen de achtergrond van de Eurotop 1997 worden de wederwaardigheden van drie Amsterdamse daklozen getoond. De alcoholist Stefan, de illegale prostituee Gina en de van huis weggelopen Dennis kruisen elkaars pad. Om te overleven bestellen, vervloeken en manipuleren ze elkaar, maar geleidelijk aan groeit er door herkenning ook vriendschap. Dit leidt tot hoop, liefde en uiteindelijk wanhoop als 'spoken' uit het verleden weer de kop opsteken. Is hun liefde sterk genoeg om hun pijnlijke verleden het hoofd te bieden? Muziek: Cor Bolten. In DROPOUTS is het van oorsprong Australische muziekinstrument didgeridoo als uitgangspunt gebruikt om de oerkracht van de stad tot uiting te laten komen. Producenten: Will Wissink, Zebi Damen. Camera: Willem Helwig. Art direction Manuelle van den Heuvel. Montage: Will Wissink. Een deel van de crew bestond uit daklozen. De catering werd verzorgd door Tom Bierbroodspot. Hij is dakloos en bestuurslid van de Stichting Voilà. Voor hun speelfilm brachten regisseur Will Wissink en scenarioschrijfster/actrice Zebi Damen 48 uur door in het Amsterdamse dak- en thuislozen circuit tijdens een Stadsjungle Survival Weekend georganiseerd door de stichting Voilà. De film was begroot op 1,4 miljoen gulden, maar werd gedraaid in dertig dagen voor 70.000 gulden (exclusief de niet uitgekeerde salarissen van alle betrokkenen en de door het Filmfonds betaalde laboratoriumkosten van 120.000 gulden). Een paar dagen voordat er opnamen gemaakt zouden worden, werd bij het bedrijf waarmee een deal was gesloten de camera-equipment gestolen. Opgenomen in Amsterdam in de periode van 15 september tot 26 oktober 1997. De Belgische hoofdrolspeler Peter Gorissen kreeg halverwege een inzinking en de bijrol-actrice Duck Jetten kreeg in haar vrije tijd een ernstig auto-ongeluk, waardoor het scenario licht aangepast moest worden. De jongste broer van de regisseur is op 25 jarige leeftijd overleden; gezien zijn levenswijze -aldus de regisseur- zou je kunnen zeggen dat hij een 'dropout' was. Will Wissink studeerde in 1986 af aan de Nederlandse Film- en Televisie Academie met de eindexamenfilm BURP! DROPOUTS zou -na een goede ontvangst op het Nederlands Film Festival 1998- in februari 1999 door Shooting Star in vijf kopieën uitgebracht worden. Toen dat aantal teruggebracht zou worden tot 2 voor een release eind januari 1999, haalden de makers de film terug. De film was wel te zien op vier vertoningen op het Filmfestival Rotterdam 1999. Daarop zou RCV Film Distribution DROPOUTS op 12 mei met 6 kopieën uitbrengen, maar na het vertrek van de directeur San Fu Maltha werden dat er uiteindelijk 4 op 20 mei 1999. Op woensdag 19 mei 1999 werd de film op een groot scherm vertoond op de Nieuwmarkt in Amsterdam. Alle daklozen van Amsterdam waren voor deze première uitgenodigd. 903 bezoekers.

Première: 25 september 1998 (Nederlands Film Festival)/20 mei 1999

K-105 minuten

[\[Hide Window\]](#)

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

met: Johan Leysen (Felice Beato), Toshie Ogura (Ume), Rina Yasima (O-Take), Noriko Sasaki (Hana), Yoshi Oida (Matsukichi),

Keiko Miyamoto (herbergierster), Yoshi Oota (Ueno), Noriko Proett (O-Koma), Rika Okemoto (O-Tae), Megumi Shimanuki (Kimiyo), Togo Igawa (Kurosu), Kumi Nakamura (O-Kiku), Kyomi Yui (model), Peter Kho Sin Kie (man in regen), Daichi Taneko, Machiko Okemoto (spelende jongetjes); figuratie: Noriko Koike, Kayo Beets-Matsubara, Eriko Ohashi, Hiroko Weeda, Shinji Koike, Seiju Teramoto, Tiger Takai

Scenario: Peter Delpout. In het jaar 1895 bezoekt de fotograaf en wereldreiziger Felice Beato Japan, na een afwezigheid van zes jaar. Hij is teruggekeerd om zijn Japanse ex-echtgenote O-Kiku te zoeken. Tijdens zijn reis door het land leert Felice wie O-Kiku werkelijk was, wat zij voor hem betekende en wat er uiteindelijk is misgegaan toen hij haar zes jaar geleden overhaast verliet. Muziek: Loek Dikker. Productie: Pieter van Huystee, Suzanne van Voorst. Uitvoerend producent: Hetty Krapels. Camera: Walter Vanden Ende. Montage: Menno Boerema. Geluid: Piotr van Dijk. Art direction: Vincent de Pater. FELICE... FELICE... is voor het grootste gedeelte opgenomen in de Singel Studio's aan de Duiwendrechtsekade in Amsterdam. Peter Delpout wilde voor de film geen voet over de grens zetten. Daardoor haakte Japans grootste televisieomroep NHK af. Slechts tweemaal is er een buitenscène in de film te zien, althans in bewegend beeld. Een daarvan is opgenomen op een Japans bruggetje dat in werkelijkheid in het Amsterdamse Bos te vinden is. De andere in Hellevoetsluis met behulp van een berghelling van triplex. Buiten de hoofdrol is de hele cast Japans. Het verhaal wordt mede verteld aan de hand van originele foto's van de Italiaanse fotograaf Felice Beato. De foto's zouden oorspronkelijk het hoofdverhaal vertellen, maar uiteindelijk maakten de foto's slechts 10 procent van de film uit door de toename van fictieve elementen. De voertaal in de film is Japans. Johan Leysen heeft zich deze taal voor de film eigen moeten maken. Gouden Kalb 'beste film' en 'beste acteur': Johan Leysen tijdens het Nederlands Film Festival 1998. Prijs voor beste visualisering (Golden Plaque for best visuals) op het 34e internationale filmfestival van Chigago in oktober 1998. In november 1999 kreeg Peter Delpout de L.J. Jordaan-prijs. Het juryrapport van het uitreikende Amsterdamse Fonds voor de Kunst: 'Peter Delpout gunt beelden hun eigen plaats en de kijkers de rust om zich nostalgisch of vol ongeloof te verwonderen over deze blikken op een andere tijd'. Delpout zelf: 'Er stonden geen clichés in. Zonder gekheid, het juryrapport vond ik de mooiste prijs'. 10.641 bezoekers. Première: 28 januari 1998 (International Film Festival Rotterdam)/5 februari 1998
K-100 minuten

FL 19,99

Mart Dominicus

met: de bruidsparen: Thomas Acda (Harrie Harings), Carine Korteweg (Riet Harings), Jeroen Willems (Erik van der Hoop), Jacqueline Blom (Jeanine van der Hoop), Wim Kouwenhoven (Johan Cuyll), Anita Menist (Roos Cuyll), Dennis Rudge (Divaf 'N Bougy), Juul Vrijdag (Marie 'N Bougy-de Jong), Vincent van de Berg (Maas), Lies Visschedijk (Ilse Maas), Rob Das (Jeroen Hofstra), Peggy Jan de Schepper (Sofie Hofstra); Thomas de Bres (Harm van Vliet), Olaf Malmberg (Theo van Vliet), Elsie de Brauw (Anne Vonk), Abdemi Azzaoui (Mustafa Abderrahaman), Hanan el Gachan (Iman Abderrahaman-Sayedmarouf), Ben Hanssen (Dhr. van Wilgenvoorde tot Ootmarsum), Ineke Veenhoven (Mevr. van Wilgenvoorde tot Ootmarsum), Stipo Jelec (vluchtelingen man), Marina Krylova (vluchtelingen vrouw), Willem de Wolf (boomlange man), Maud Janssen (tenger meisje), Peet Maasland (piercing man), Miranda Maasland (piercing vrouw), Jan Willem Brakenhoff (macho met rondborstige vrouw), Ine van Donk (rondborstige vrouw), Tomas Zaragoza (Dhr. Zaragoza), Marijke Aerts (Mevr. Van Veen), Martijn Piket, Kym Krouwel (modelpaar); hotelpersoneel: Han Römer, Genio de Groot (receptionisten), Tjebbo Gerritsma (roomservice jongen), Paul Wienen de Vries (dhr. Bouman), Michiel de Jong, Micha Hulshof (piccolo's), Mattijn Hartemink (hotelbediende), Cleo Dankert (kleedster), Peter Paul Muller, Hero Muller (koks), Kietje Sewrattan, Isabel Meniño (kamermeisjes), Leo Hogenboom (ober), Wim Schlamilch (portier), Poen (kat); Leny Breederveld (bezorgde moeder), Ed Reget (maffiabaas), Dimme Treurniet, Albert de Haan (lijfwachter), Hilda van der Meulen (liefje van de maffiabaas), Martijn Overwheel, Jos Terlingen, Jody van den Boogert, Manja Christis (housers), Gijs Tilleman, Gerard van Wijk, Wil Wassenaar (strijkje), Frank Lammers (dakloze), Denver (hond Wodan)

Scenario: Mart Dominicus, Helena van der Meulen. Een groot chique hotel biedt in 1999 koppels aan om er hun huwelijksnacht door te brengen tegen het buitengewoon gunstige tarief van f19,99 en krijgt een dwarsdoorsnede van de Nederlandse samenleving te logeren. De film brengt de nacht door met deze jonggehuwden en speelt zich uitsluitend af op de lange, centrale gang en de belendende kamers. In de openingsscène volgen we de aankomst van de bruidsparen en de film eindigt de volgende ochtend met hun vertrek. Muziek: Paul van Brugge. Het script was geschreven op het Amstel hotel in Amsterdam, maar dat wilde niet meewerken. Daarop zijn de opnamen van de halscènes gemaakt in kasteel Oud-Wassenaar in Wassenaar, die van de kamers in het Amsterdamse Doelen Hotel en die op de gangen in de Droogbak (Amsterdam). Scenario voor het VPRO/Het Nederlands Fonds voor de Film-project 'Route 2000'. Vereisten: Een of enkele personen moesten de hoofdrol spelen in het Nederland van de 21e eeuw en de personages moesten een ingrijpende verandering in hun leven doormaken. 238 mensen stuurden hun script in. 1 van de 4 geselecteerde plannen (van producent Motel Films; Jeroen Beker en Frans van Gestel en Isabella Films). In de meeste recensies was kritiek te lezen op het clichématige karakter van de film. 750 bezoekers. Première: 3 februari 1998 (International Film Festival Rotterdam)/8 oktober 1998
K-90 minuten

KLEINE TEUN

ook: LITTLE TONY

Alex van Warmerdam

met: Alex van Warmerdam (Brand), Annet Malherbe (Keet, Brands vrouw), Ariane Schluter (Lena), Sebastiaan & Tomas te Wierik (Teun), Maike Meijer (jonge moeder), Hanneke Riemer (vriendin), Joeri & Rick Keyzers (baby), Aat Ceelen (slager), Anneke van der Poll (klant), Dolf Sauter (priester), Beppe Costa (koster), Houk & Mees van Warmerdam (misdienaars), Thomas Rap (man bij strobalen), Marc van Warmerdam (buurman)

Scenario: Alex van Warmerdam. De analfabete boer Brand wordt aan het denken gezet door Lena, een jonge onderwijzeres die hem

[\[Hide Window\]](#)

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

Brand moet kiezen. Uiteindelijk wordt Keet het slachtoffer van haar eigen praktijken. Muziek: Alex van Warmerdam. Productie: Marc van Warmerdam, Ton Schippers, Alex van Warmerdam (Graniet Film). Camera: Marc Felperlaan. Geluid: Ben Zijlstra en Peter Flamman. Montage: Stefan Kamp. Distributie: Warner Bros. De begroting van KLEINE TEUN bedroeg 2.795.000 gulden (medium budget film). Eerste toneelverfilming van Alex van Warmerdam. In 1997 was KLEINE TEUN een voorstelling van de Mexicaanse Hond. Van Warmerdam speelde zelf niet in de toneelvoorstelling, maar wel in de filmversie. Kees Hulst werd daartoe vervangen. In 'Het Parool' van dinsdag 28 april 1998 zat een bijlage geheel gewijd aan KLEINE TEUN; daarin biografische gegevens, delen uit het storyboard, stills, foto met cast en crew en reacties van bezoekers. Vrij goed ontvangen bij de Nederlandse pers. Vertoond op het filmfestival van Cannes 1998 in het programma 'Un certain regard'. KLEINE TEUN is voorgedragen voor de prijs voor het beste scenario en Annet Malherbe was kandidaat voor beste actrice bij de Felix, de Europese filmprijs 1998. Die won ze niet, maar ze kreeg later wel de Prize of the Filmfest 99 voor 'an outstanding screen performance' tijdens het Filmfest Ludwigsburg/Stuttgart in juni 1999. 69.262 bezoekers.

Première: woensdag 29 april 1998 (in verband met Koninginnedag)

K-95 minuten

LEFT LUGGAGE

ook: TWEE KOFFERS VOL/TWO LOADED SUITCASES/KALMANS GEHEIMNIS

Jeroen Krabbé

met: Laura Fraser (Chaja Silberschmidt), Isabella Rossellini (mevrouw Kalman, moeder van Simcha), Adam Monty (Simcha), Jeroen Krabbé (meneer Kalman), Chaim Topol (meneer Apfelschnitt), Marianne Sägebrect (moeder Chaja), Maximilian Schell (meneer Silberschmidt, Chaja's vader), David Bradley (conciërge), Heather Weeks (Sofie), Miriam Margolyes (mevrouw Goldblum), Lex Goudsmit (meneer Goldblum), Antonie Kamerling (Peter), Michaël Pas (kok), Krijn ter Braak (grootvader), Mieke Verheyden (grootmoeder), Noura van der Berg (Selma), Lana Broekaert (Chaja, 7 jaar), Koen de Bouw (vader van Chaja, 20 jaar), Benjamin Broekaert (Dov), Ben Glanz (Avrom), Edwin de Vries (chassidim 1), Bart de Vries (chassidim 2), Bloeme Cohen, Marlies Claessen (Tshivja), Jair Houteman, Jolien Claessen (Esva), Ann Petersen (hospita), Luc van Mello, Gideon Rijnders (politieagenten), Luc D'Heu (restauranteigenaar), Marc Lauwrys, Ben van Ostade (keukenpersoneel), Huw Garmon (chauffeur), Ben Rottiers (verzetman), Alex de Jong (cantor), Cartouche ('Atilla' de hond)

Nederlands-Belgisch-Amerikaanse co-productie. Scenario: Edwin de Vries, naar de roman 'Twee koffers vol' van Carl Friedman. Het verhaal van Chaja, een kinderoppas, die terecht komt in een orthodox joods gezin in het Antwerpen van de jaren zeventig. Chaja, die filosofie studeert, is op zoek naar meer houvast dan de boeken haar kunnen bieden. Dagelijks wandelt ze met de kleuter Simcha, een ontroerend buitenbeentje in een orthodox joods gezin, naar de vijver in het stadspark om zijn geliefde eendjes te bezoeken. Met een oude vriend van haar vader voert zij geestige gesprekken over de komst van de messias, terwijl haar vader zelf op zoek is naar de koffers die hij lang geleden heeft begraven. Na een dramatische gebeurtenis besluit Chaja van studierichting te veranderen. De voorvallen in de film zijn deels op ware gebeurtenissen gebaseerd. Muziek: Hennie Vrienten. Als producent debuterend: Ate de Jong. Producenten: Ate de Jong, Hans Pos, Dave Schram. Co-producenten: Dirk Impens, Rudy Verzyck. Camera: Walther Vanden Ende. Montage: Edgar Burcksen. Budget: 2.000.000 dollar/4.500.000 gulden. April 1995 zouden de opnamen oorspronkelijk starten, maar het werd 15 april 1997 voor de eerste opnamen gemaakt werden. Opnamen o.a. in het diamantkwartier in Antwerpen. Het Filmfonds weigerde de film te subsidiëren wegens bezwaren tegen het (Engelstalige) scenario, ondanks de beloofde internationale rolbezetting. De internationale rolbezetting leidt tot een diversiteit aan accenten tegenover de Engelse tongval van Fraser en Monty. Robert Kamen, schrijver van de KARATE KID-films, heeft scenario-adviezen gegeven (w.o. het niet praten van Simcha) in ruil voor een door Jeroen Krabbé geschilderd doek. Jeroen Krabbé is zelf joods en geboren tijdens de hongervinter van 1944. Hedy d'Ancona heeft Jeroen Krabbé op het boek attent gemaakt, na het lezen daarvan wilde hij het verfilmen. LEFT LUGGAGE is opgedragen aan het zoontje van scenarioschrijver Edwin de Vries, dat vlak voordat hij aanvang met schrijven overleed. 'Voor Nino' vermeldt de aftiteling dan ook. Ook Joop van den Ende staat op de aftiteling; bijna drie jaar nadat de gespannen verhouding tussen Jeroen Krabbé en Joop van den Ende was omgekeerd in een buitengewoon goede verstandhouding, fungeerde Van den Ende op persoonlijke titel als een van de medefinanciers van LEFT LUGGAGE. Geselecteerd voor de competitie van het Filmfestival Berlijn. Daar won de film vier prijzen: 'Der Blaue Engel'; een prijs ingesteld door de Europese Film- en Televisie Academie om de beste Europese film in het programma te bekronen (50.000 DM). Publieksprijs van het dagblad 'Der Morgenpost'. Ook kreeg actrice Isabella Rossellini een eervolle vermelding van de jury en de film kreeg ook de Acicco Award, een prijs van de Duitse filmhuizen. Op 24 mei 1998 werd de film gekozen tot beste film op het Filmfest Emden. Grolsch Filmprijs 1998. Audience Favourite Film Award op het Nortel Palm Springs International Film Festival in de VS, januari 1999. Andere prijzen: Humaniteitsprijs in België en 'meest commerciële film' op het festival in Fort Lauderdale, USA. 235.046 bezoekers. Première: 2 april 1998

K-96 minuten

MADLIEF: KRASSEN IN HET TAFELBLAD

ook: SCRATCHES IN THE TABLE/THE SCRATCHED TABLE/KRASSEN OP HET TAFELBLAD

Ineke Houtman

met: Madelief Verelst (Madelief), Giulia Fleury (Madelief als peuter), Rijk de Gooyer (opa), Peter Blok (opa als jonge man), Margo Dames (moeder), Thomas Acda (oom Wim), Kitty Courbois (oma), Veerle Dobbelaere (oma als jonge vrouw), Freek Bom (Mischa), Tjerk Risselada (vader van Mischa), Pim Lambeau (tante Ant), Adrian Brine (man van Tante Ant), Ineke Veenhoven (buurvrouw), Rob van de Meeberg (buurman) Jaap Stobbe (Jaap), Ingeborg Elzevier (vrouw van Jaap), Eddy Lichtenbarg, Max Verdult, Freek Vielen (glurende jongetjes), De Overlekers (boeren en feestgangers), Kees Borst (boer op tractor)

Scenario: Maarten Lebens, Rob Arends, naar het gelijknamige boek van Guus Kuijer uit 1979. Scenario-adviezen: Stan Lapinski. Na de dood van haar oma gaat de tienjarige Madelief logeren bij haar grootvader die ze eigenlijk nauwelijks kent. Op haar

[\[Hide Window\]](#)

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

Floris Vos. Start opnamen 11 augustus 1997. Opnamen o.a. in Botshol. Vervolg op twee VPRO-televisieseries -de eerste uit 1994 en de tweede uit 1996- rond het personage 'Madelief'. Voor de speelfilm heeft Ineke Houtman een aantal dingen veranderd. Zo ontmoet Madelief in de film een jongen die niet in het boek beschreven staat. Ook het karakter van de opa-figuur, een rol van Rijk de Gooyer, is anders dan in het boek. Het is geen toeval dat de hoofdrolspeelster in de televisieserie en de film in het echt óók Madelief heet. Haar moeder is een fan van Guus Kuijer en toen ze beviel van een meisje, was de naam snel gekozen. Toegelaten tot het Filmfestival van Berlijn 1999, waar de film meedong naar De Glazen Beer van de Kinderjury. De film zou die niet krijgen, maar wel een Eervolle vermelding. In maart 1999 won de film zowel de speciale juryprijs als de kinderjuryprijs op het International Filmfestival for Children in Montreal. Een maand later won de film daar ook de internationale juryprijs 'Best film' op het kinderfilmfestival Les 400 Coups. 25.801 bezoekers. Gouden Kalf 1999 Beste acteur: Rijk de Gooyer. Uit het juryrapport: "Rijk de Gooyer speelt zijn zoveelste glansrol in deze mooie en zorgvuldig gemaakte film voor de jeugd. Zijn spel in Madelief: krassen in het tafelblad is van grote klasse en rechtvaardigt alleszins de toekenning van een derde Gouden Kalf. De jury hoopt overigens dat dit Kalf wel veilig aankomt in Huize de Gooyer [Het Gouden Kalf voor HOOGSTE TIJD gooidde hij namelijk zichtbaar op televisie uit een rijdende taxi]." MADELIEF: KRASSEN IN HET TAFELBLAD kreeg op het Nederlands Film Festival 1999 ook de Publieksprijs. Nederlandse inzending voor de Academy Awards 1999. Uitzonden op VPRO-televisie in vier delen vanaf zondag 3 oktober 1999.

Première: 17 oktober 1998 (Cinekid)/22 oktober 1998

K-88 minuten

MAN MET DE HOND, DE

ook: ONE MAN AND HIS DOG

Annette Apon

met: Ramsey Nasr (Kees), Viviane de Muynck (moeder), Monic Hendrickx (Petra), Nina Deuss (Addison), Truus te Selle (Wies), Janni Goslinga (Ria), Titus Muizelaar (Pruis), Paul R. Kooij (Theo), Fred van der Hilst (Joop), Ali Cifteci (Maipulassi), Hugo Koolschijn (Slangenman), Debbie Korper (Slangenvrouw), Rob van de Meeberg (slapende man), Liesbeth Coops (moeder Addison), Han Kerckhoffs (vader Addison), Winot Visser (Jari Kevin), Ghasem Batamuntu (blinde muzikant), Leo Hogenboom (man fotozaak), Wiske Sterringa (kleedster), Francis Broekhuysen (vriend Addison), Ad Knippels (politieaanvoerder), Ruurt de Maesschalck (begravenisondernemer)

Scenario: Bennie Roeters. Hoe foto's een mensenleven kunnen veranderen. Hoofdpersoon is Kees, een 25jarige jongen die buiten de maatschappij is komen te staan. Zijn eenzame leven bestaat alleen uit het bezoeken van zijn moeder in een psychiatrische inrichting en het verzorgen van zijn hond. Maar zijn moeder herkent hem niet en van de hond bestaat alleen de riem. Als hij gedwongen wordt om te gaan werken bij een plaatselijke bank realiseert hij zich dat hij zich zonder identiteit niet kan handhaven in de wereld. Door andermans foto's te stelen verschafft hij zich een geheel eigen persoonlijkheid. De foto's die hij steelt gebruikt hij voor zijn eigen levensalbum waarin hij avontuurlijke reizen maakt en er een onstuimig liefdesleven op nahoudt. Kees' populariteit op kantoor groeit met de dag. Na het overlijden van zijn moeder verandert echter alles. Muziek: Fons Merkies. Producent: Stienette Bosklopper (Circle Films) en NPS televisie. Camera: Rogier Stoffers. Montage: Stefan Kamp en Marc Nolens. Art direction: Vincent de Pater en Floris Vos. Geluid: Roberto van Eyden. Casting: Hans Kemna/Betty Post. Kostuums: Bernadette Corstens. Opnamen o.a. in Haarlem. Speelfilmdebuut van Ramsey Nasr, acteur van het Zuidelijk Toneel. Annette Apon heeft voor deze film niet zelf het initiatief genomen, maar is gevraagd door producent Circle Films. Dat is tegelijkertijd de verklaring voor het feit dat voor het eerst een man de hoofdrol speelt in een film van Annette Apon. Als tegenwicht heeft Annette de vrouwenrollen krachtiger gemaakt. Ramsey Nasr ontving 'The Silver Dolphin' voor beste acteur op het Troia International Film Festival in Setúbal (Portugal) in juni 1999. 1.828 bezoekers.

Première: 27 september 1998 (Nederlands Film Festival)/14 januari 1999

K-85 minuten

MISSING LINK

Ger Poppelaars

met: Nick van Buiten (Rick Veenema), Tamar van den Dop (Lydia Veenema), Johan Leysen (Ed Oudeweetering), Thomas Acda (sigarenboer Jef), Viviane de Muynck (tante Wally), Lotte van der Laan (Stella Allofs), Han Kerckhoffs (Sietse Allofs), Wimie Wilhelm (Riet Allofs), Lottie Hellingman (Susanne), Sanne van Kampen (Debby), Tommy Meijdam (Walter), Floris Drost (Joost), Joke Tjalsma (Toos Verheyen), Titus Muizelaar (teacher), Annelies van der Bie, Ré Léonie, Ineke Veenhoven, Jan Boneschanser (members seance), Victor Löw (mister Panhard), Katelijne Verbeke (madame Distinguée), Pomme Poppelaars (young Rick), Freark Smink (policeman Terschelling), Anne-Marie Grosfeld (schoolteacher), Thierry Oudenaerde (receptionist pension), Roef Ragas (Adam), Daniëlla Remmers (Eva), Raymond Contein (Joseph), Orlando MacBean (Pygme), Ad van Kempen (Inn keeper), Margot Ross (Bep), Russel Hekster, Tim Gunther, Remy Scholten, Greg Shore (Canadian soldiers), Peter Rouffaer (officer Tervuren), Flip Vanluchene (porter museum), François Beukelaers (minister), Michaël Pas (director museum), Filip Peeters (receptionist museum), Daan Hugaert (nightporter), Patricia de Wever (Jacqueline), Elouise Onstwedder (Liesbeth age 4), Hannah Risselada (Liesbeth age 15), Chayenne Vander Pluim (Mireille), Robert Jan Peters (Rick's RAF father), Bert Waltheus (police-officer); Kees Prins (Cro Magnon voice), Roef Ragas (Cro Magnon)

Nederlands-Duits-Belgische co-productie. Scenario: Timo Veltkamp en Ger Poppelaars. Jeugdfilm. MISSING LINK vertelt het verhaal van de fantasierijke 11-jarige Rick die met zijn moeder Lydia en tante Wally opgroeit in het Nederland van de jaren vijftig. Rick heeft zijn vader nooit gekend, maar zijn moeder heeft hem verteld dat hij als piloot voor de RAF is omgekomen in de Tweede Wereldoorlog. Sigarenboer Jef, de huidige aanbieder van Lydia, kan daarom in Ricks ogen niet tippen aan zijn echte vader, laat staan hem vervangen. Op school ziet Rick een film over ontdekkingsreizigers in de Congo en hij raakt gefascineerd door de magie van donker Afrika. In een oude atlas, die hij van zijn moeder heeft gekregen, staat een stamboom die de ontwikkeling van de mens

[\[Hide Window\]](#)

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

expeditie op de verkeerde plaats gaat zoeken. Na een hevige ruzie met zijn moeder over Jef, loopt Rick van huis weg en besluit hij de professor op te zoeken. Tijdens de chaotische reis naar Brussel leest hij een oud dagboek van zijn moeder, dat hij heeft gevonden in een zolderkast. Zijn wereld stort in als hij leest dat zijn vader geen RAF-piloot was, maar een getrouwde man. Lydia heeft inmiddels ontdekt dat Rick onderweg is naar Brussel en dat haar dagboek is verdwenen. Zij neemt contact op met professor Oudeweetering. Na vele jaren is zij gedwongen om de professor te vertellen dat hij de vader is van Rick. Muziek: Alain van Zeveren. Producenten: René Huybrechtse, Frank Bak (Theorema Films). Camera: Walther Vanden Ende. Montage: Mario Steenbergen. Art direction: Harry Ammerlaan. Costume design: Anne Verhoeven. Budget: 5 miljoen gulden. De TROS wilde bij de opnamen voor een dubbeltje op de eerste rang zitten en betaalde veel minder bijdrage dan vereist: namelijk 45.000 euro in plaats van 90.000 euro. MISSING LINK is namelijk een project dat grotendeels gefinancierd werd door het Stimuleringsfonds Nederlandse Culturele Omroepproducties en om daarvoor in aanmerking te komen, moeten omroepen een eigen bijdrage leveren. Opnamen in Brussel, op Terschelling, in Naaldwijk (Tropical Plantcenter) en in de Amsterdamse studio De Wenck op het Westergasterrein. De Cro Magnon-mens is door Roef Ragas gelopen en gespeeld in een chroma-key pak in het Tropical Plantcenter. Elke scène moest minstens twee keer opgenomen worden; een keer met en een keer zonder Cro Magnon. Daarna zijn in Duitsland de opnamen bewerkt. De film werd opgenomen in 1997, maar ging onder andere door het fenomenale succes van ABELTJE, waardoor er lange tijd geen ruimte was voor nóg een jeugdfilm, pas op 22 april 1999 in première. Op 15 april 1999 zond de TROS 'The making of Missing Link' uit van 13.45-14.10 uur op Nederland 2. Toegelaten tot het Filmfestival van Berlijn 1999 waar de film meedong naar De Glazen Beer van de Kinderjury. Gouden Kalf voor het beste scenario 1999. Uit het juryrapport: "Als geen ander wisten Ger Poppelaars en Timo Veltkamp dit jaar te verrassen als auteurs van een briljant en oorspronkelijk scenario. In deze avontuurlijke kinderfilm, die overigens geen enkele volwassene zal vervelen, wisten zij spanning en avontuur te combineren met oprechte gevoelens en emotionele diepgang. Met uiterste precisie tekenen zij zowel het dagelijks leven in Nederland in de jaren vijftig, als de innerlijke belevingswereld van een 11-jarige jongen. Het ingenieuze en originele verhaal boeit vanaf het eerste moment en verrast door de afgewogen dramatische structuur, waarin de kinderlijke fantasie en het grote mensenverdriet van verloren liefdes probleemloos in elkaar overlopen. Missing Link is een waardig winnaar van het allereerste Gouden Kalf voor het beste scenario van een Nederlandse speelfilm." 3.794 bezoekers.

Premièredatum: 25 juni 1998/22 april 1999

K-90 minuten

MRS. DALLOWAY

Marleen Gorris

met: Vanessa Redgrave (Mrs. Clarissa Dalloway), Natascha McElhone (Young Clarissa Dalloway), Rupert Graves (Septimus Warren Smith), Michael Kitchen (Peter Walsh), Alan Cox (young Peter), Sarah Badel (Sally Seton, Lady Rosseter), Lena Headey (young Sally), John Standing (Richard Dalloway), Robert Portal (young Richard), Oliver Ford Davies (Hugh Whitbread), Hal Cruttenden (young Hugh), Amelia Bullmore (Rezia Warren Smith), Katie Carr (Elizabeth Dalloway), Phyllis Calvert (aunt Helena), John Franklyn-Robbins (Lionel, Clarissa's father), Margaret Tyzack (Lady Bruton), Selina Cadell (miss Kilman), Robert Hardy (Sir William Bradshaw), Alistair Petrie (Herbert), Rupert Baker (Joseph Breitkopf), Amanda Drew (Lucy), Oscar Pearce (bookshop assistant), Janet Henfrey (miss Pym), Polly Pritchett (nursemaid), Hilda Braid (elderly woman), Derek Smee (man on bench), Jane Whittenshaw (1st woman by fountain), Susie Fairfax (2nd woman by fountain), Fanny Carby (old woman (singer)), Richard Bradshaw, Hilda Braid, Derek Smee, Denis Lill, Richard Stirling, Neville Phillips, Peter Cellier, Kate Binchy, Edward Jewesbury, Jack Galloway, Tony Steedman, Faith Brook, Nancy Nevinson, Christopher Staines

Engels-Nederlandse co-productie. Scenario: Eileen Atkins, naar de roman 'Mrs. Dalloway' van de Britse schrijfster Virginia Woolf uit 1925. Zomer 1923, vijf jaar na het einde van de Eerste Wereldoorlog. Clarissa Dalloway, een vrouw van begin vijftig uit de betere kringen, kijkt gedurende de loop van één dag in juni terug op de beslissingen die zij 30 jaar daarvoor als jonge vrouw gemaakt heeft. Zij vraagt zich af of ze er goed aan heeft gedaan om voor een veilig, beschermd huwelijk met de succesvolle politicus Richard Dalloway te kiezen in plaats van het meer romantische en avontuurlijke leven dat ze had kunnen hebben met Peter Walsh. Peter Walsh keert op die dag in juni onverwachts terug uit India. Muziek: Iona Sekacz. Productie: Stephen Bayly en Lisa Katselas Paré. Camera: Sue Gibson. Geluid: Peter Glossop, Brian Simmons. Montage: Michiel Reichwein. Het aanbod om MRS. DALLOWAY te regisseren was een direct gevolg van het krijgen van de Academy Award voor ANTONIA. Vanessa Redgrave kwam met het project, waarvan het scenario door vriendin Eileen Atkins is geschreven. Door het in juli 1997 failliet gaan van theater- en tv-producent Bergen was het lot van de film onzeker geworden. De Virginia Woolf-sociëties waren heel erg te spreken over de film. In New York en Los Angeles op 20 februari 1998 in première gegaan. Goede buitenlandse recensies vanuit de VS, Duitsland en Italië. 17.381 bezoekers.

Première: 24 september 1998

K-97 minuten

PIJNBANK, DE

ook: PAIN IS THE NAME OF THE GAME

Theo van Gogh

met: Paul de Leeuw (Jos Flierboom), Jack Wouterse (Peter de Bock), Eric van Sauers (Martin Krawinkel), Roeland Fernhout (Bouke van Lier), Camilla Siegertsz (secretaresse), Justus van Oel (werkman), Aad Tobeck, Ted Schipper (taxi chauffeurs), Dave Schram (beveiligingsbeampte)

Scenario: Justus van Oel. Peter de Bock heeft lang gewerkt voor een kleine gerenommeerde bank. Nadat zijn oude bank is gefuseerd met een andere bank, hangt hem ontslag boven het hoofd. Het nieuwe management, in de persoon van Bouke van Lier, wil hem zo snel mogelijk kwijt. De Bock zet echter zijn hakken stevig in het zand. Jos Flierboom is een ex-klant van De Bock en krijgt van Van Lier zijn kans op wraak. Martin Krawinkel tenslotte, een collega en lotgenoot van De Bock, ontrent zich als een intrigant van het

[\[Hide Window\]](#)

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

1/2

in 12 dagen, in de periode van 8 tot 24 juni 1998 gedraaid op verschillende locaties in Rotterdam (o.a. in een leegstaand bankgebouw; de voormalige Internationale Bank van Rotterdam aan de Westblaak) en Amsterdam. Budget: 400.000 gulden. Aanvankelijk zou het in de film om slechts twee mannen gaan. Het lidwoord 'de' in de titel van de film wordt in het promotiemateriaal cursief weergegeven, zoals ook *De ABN AMRO-bank* dat doet. Deze bank staat ook op de titelrol vermeld. Filmdebuut van Eric van Sauer, die wel eerder te zien was geweest in o.a. de televisieserie 'Bureau Kruislaan'. In Vrij Nederland van 29 augustus 1998 een uitgebreid interview met Theo van Gogh en Paul de Leeuw over de opnamen onder de titel 'De pijnbank: een film zonder 'love interest' (pagina 50-52). 8.000 bezoekers. Achteraf zei Theo van Gogh dat hij iets bijzonders had gepresteerd: hij was erin geslaagd om een flop te maken met Paul de Leeuw. Jack Wouterse vond anno 2005 (Mikro gids 40) zijn rol in DE PIJNBANK een van zijn beste rollen ooit. Daar had hij liever dan voor En Route of Suzy Q. een Gouden Kalf voor ontvangen. Première: 10 september 1998
K-90? minuten

POOLSE BRUID, DE

ook: THE POLISH BRIDE/LA FIANCÉE POLONAISE

Karim Traïdia

met: Jaap Spijkers (Groningse boer Henk Woldring), Monic Hendrickx (Poolse bruid Anna Krzyzanovska), Rudi Falkenhagen (pooier (vader)), Roef Ragas (pooier (zoon)), Hakim Traïdia (postbode), Soraya Traïdia (Krystyna Krzyzanowska), Hye (hond Henk)

Scenario: Kees van der Hulst; bewerking: Karim Traïdia. Anna, een Poolse vrouw, is onder valse voorwendselen naar Nederland gelokt door twee mannen die haar in een bordeel willen laten werken. Ze weet echter te ontsnappen en wordt bij toeval door een Groningse boer op zijn erf gevonden. De doodsbanige en verzwakte vrouw wordt door de zwijgzame boer verzorgd. Hij biedt aan haar terugreis naar Polen te betalen, maar zij wil er voor werken. Wat hem betreft mag ze blijven zo lang ze wil. Langzaam groeien ze naar elkaar toe en de boer probeert zijn nieuwe kostgangerster de schoonheid van en zijn liefde voor het Groninger Hogeland bij te brengen. Muziek: Fons Merkies. Merkies' eerste score werd afgekeurd, omdat die te vol en te romantisch was. In twee dagen maakte hij een nieuwe van slechts 12 minuten. Song 'Het hoogeland' uitgevoerd door Ede Staal. Camera: Jacques Laureys. Montage: Chris Teerink. Geluid: Eddy de Cloe. Art direction: Anne Winterink. De film is geheel in de provincie Groningen opgenomen. Scenario voor het VPRO/Het Nederlands Fonds voor de Film-project 'Route 2000'. Vereisten: Een of enkele personen moesten de hoofdrol spelen in het Nederland van de 21^e eeuw en de personages moesten een ingrijpende verandering in hun leven doormaken. 238 mensen stuurden hun script in. 1 van de 4 geselecteerde plannen (van Motel Films en IJswater Films). Van de vier Route 2000-films oogste DE POOLSE BRUID verreweg de beste reacties, met DE TRIP VAN TEETJE als goede tweede. Scenarioschrijver Kees van der Hulst heeft zich van de film gedistantieerd, vanwege de scenariobewerking door de regisseur, die het scenario te lang vond. Publieksprijs op het International Film Festival Rotterdam. Dat was voor het eerst in de 27-jarige geschiedenis dat een Nederlandse film een prijs won. De door de Nederlander van Algerijnse afkomst gemaakte film kreeg van het publiek als rapportcijfer 4.55 (bij een maximum van 5) en versloeg daarmee de zigeunerfilm GADJO DILLO (4.52). De recensies waren in Nederland vrij positief; alleen op het optreden van de twee pooiers was vrij veel kritiek. Jeroen Beker daarover in 'Het Parool' d.d. 20 januari 2001: "Je leeft als kijker mee met de twee personages. Je zit bij hen aan tafel of je familie bent. Met dat gevoel vergeef je de film alle fouten. 'Fouten?' Jazeker, denk maar aan die rare Peppi-en-Kokki-personages, die geld komen eisen, wat eindigt in moord." Vertoond op het filmfestival van Cannes 1998 in de Semaine de la critique. In Cannes won de film Le Grand Rails d'Or, een prijs van de Franse Spoorwegen. Gouden Kalf Beste Regie en Beste Actrice op het Nederlands Film Festival 1998. Nederlandse inzending voor de Academy Awards 1998. In Berlijn bekroond met de televisieprijs Prix Europa in de categorie fictie op 24 oktober 1998. In Los Angeles bekroond als beste Europese film (oktober 1998). Begin november 1998 overschreed de film de grens van 100.000 bezoekers in Nederland; de film was op dat moment nog in tien steden te zien. Door de buitenlandse filmpers in Hollywood genomineerd voor een Golden Globe in de categorie beste niet-Engelstalige film (december 1998). Monic Hendrickx kreeg de prijs voor beste actrice op het internationale festival voor de onafhankelijke film in Buenos Aires in april 1999. In november 1999 won de film de filmprijs van Braunschweig, daar streden tien speelfilmdebuten uit acht landen om. In 'Acteren voor de camera : methode van onderzoek naar acteerprestaties in realistisch drama van acteurs en actrices in Nederlandse speelfilms na 1989' van Joost J. Njio (Theater-, film- en televisiewetenschap - Universiteit Utrecht, maart 1999) worden de acteerprestaties van de hoofdrolspelers uit ROMEO, DE KLEINE BLONDE DOOD, ADVOCaat VAN DE HANEN en DE POOLSE BRUID geanalyseerd. 96.778 bezoekers. Op 31 januari 2008 verscheen UNFINISHED SKY in de Nederlandse bioscopen, een remake van DE POOLSE BRUID. Monic Hendrickx speelde dit keer geen Poolse vrouw, maar een Afghaanse die Dari spreekt. Haar tegenspeler is William McInnes. Scenarist en regisseur van de remake is Peter Duncan, die het verhaal in een Australische setting plaatste. de remake heeft meer actie, meer dialoog en minder landschap.

Première: 3 februari 1998 (International Film Festival Rotterdam)/26 maart 1998

K-90 minuten

REGRETS

Erik Lieshout/Arno Hagers

met: Thom Hoffman, Jonna Koster

Scenario naar het korte verhaal 'Pappa is dansen' van Theo van Gogh. Een gynaecoloog beleeft een romance met zijn terminale patiënt. Samen verblijven ze enige tijd in Antwerpen, alvorens hij euthanasie op haar pleegt. Muziek: Jan Akkerman. Camera: Reinier van Brummelen. Producent: Roland Wigman. Art direction: Dorien de Vos. Montage: Arno Hagers. De opnamen voor de film vonden plaats in 1993, maar de montage had veel voeten in de aarde, waarop er werd afgezien van een lineaire vertelvorm. De film werd gefinancierd door het Productiefonds en de NPS; omdat een distributieggarantie noodzakelijk is om voor subsidie in aanmerking te komen, had het Nederlandse Filmmuseum toegezegd de film uit te brengen. Het NEM zag daar echter van af om twee

[\[Hide Window\]](#)

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

in te maken. Vier zaterdag in juli was de film daar om 15.00 uur te bekijken. De eerste zaterdag waren er 15 bezoekers, daarna

een goede recensie in het NRC Handelsblad van de woensdag 3 juni 1998. Van 8 tot en met 14 juli 1999 vertoond in het kader van Cinema Boulevard in Kriterion te Amsterdam.

Première: zaterdag 6 juni 1998 (The Movies, Amsterdam)

K-86 minuten

SIBERIA

Robert Jan Westdijk

met: Hugo Metsers III (Hugo), Roeland Fernhout (Goof), Vlatka Simac (Lara), Johnny Lion (Freddy), Nicole Eggert (Kristy), Nefeli Anthopoulou (Marina), Syan Blake (Maggie), Jessica Stockmann (Beate), Alessia Sorvillo (Angela), Eddy Terstall (rondselaar voor een jeugdhotel), Jos ten Bosch (ambtenaar), Elisabeth Estaras (ruige meid), Francesca Rizzo (Kika), Katja Dreyer (Kate), Bente Jonker (Ute), Carolien Zimmerman (Heidi), Karin Brunner (Stefanie), Jerv (hond Lara)

Scenario: Robert Jan Westdijk, Jos Driessen. Hugo en Goof zijn twee studenten die jonge toeristes versieren om ze daarna te beroven. Daarbij hanteren ze de volgende spelregels: de meisjes moeten steeds van een andere nationaliteit zijn en ze mogen niet mee naar huis worden meegenomen. Als bewijs van een geslaagde actie worden de pasfoto's uit de paspoorten van de slachtoffers gescheurd. Wanneer Goof, tegen de zin van Hugo in, verliefd wordt op de Russische Lara neemt hij haar toch mee naar huis. Lara trekt in bij de twee vrienden, waarna een machtsstrijd ontbrandt over geld, vriendschap en liefde. Muziek: Junkie XL (Tom Holkenborg). 40% Nederlands gesproken, 60% Engels. Camera: Bert Pot. Montage: Herman P. Koerts. Geluidsman: Mark Wessner. Art director: Anouk Damoiseaux. Kostuumontwerpster: Ciska Nagel. Budget: 2,2 miljoen gulden. Productie: Clea de Koning. Producenten: privé investeerders via C.V., prijzengeld ZUSJE, Stichting Nederlands Fonds voor de Film, NPS, CoBO, distributievoorschot Warner Bros. Distributie: Warner Bros. Op 14 juli 1997 startten de opnamen. Op locatie in Amsterdam opgenomen met vele bekende internationale mensen met oog op buitenlandse verkoop. Jessica Stockmann is de vriendin van tennisser Michael Stich, Syan Blake is bekend uit de Engelse soap 'Eastenders' en Nicole Eggert speelde de rol van Summer Quinn in tv-serie 'Baywatch'. Nefeli Anthopoulou, een Grieks actrice, vroeg om een rol in SIBERIA, omdat ze ZUSJE zo goed vond. Voor de locatie van 'Freddy's peace hotel' is de studentensociëteit SSRA omgebouwd. Andere opnamen in Grand Hotel Krasnapolsky. In drukke delen van het centrum werd soms gebruik gemaakt van een extreme telelens. De slotscènes in Siberië zijn in het voorjaar van 1998 in het Noorse plaatsje Røros opgenomen. Voor de rol van Lara zijn alle in Nederland te vinden Oosteuropese actrices op auditie geweest. Nadat dit niets op leverde werd de casting uitgebreid naar Antwerpen, Londen en St. Petersburg. Toen dit niets opleverde werd uiteindelijk de onervaren Vlatka Simac, een jong Kroatisch-Oekraïns meisje op doorreis in Nederland, voor een tweede auditie uitgenodigd. Zij was dan wel onervaren, maar kwam -zoals gewenst- niet alleen maar vriendelijk en verlegen over. Oorspronkelijk was het de bedoeling om schelmenmomenten in zwart-wit op te nemen en emotiemomenten in kleur, maar dat kon niet consequent worden volgehouden, omdat sommige scènes niet zo eenduidig waren. Robert Jan Westdijk nam SIBERIA op terwijl hij wist dat het scenario nog niet goed was. Hij wilde meer in de personages leggen dan er nu inzit. De samenwerking tussen Clea de Koning en Westdijk werd met deze film beëindigd, omdat er irritaties ontstonden over wat (commercieel) haalbaar was. Special Jury Prize op het International Film Festival Sochi (Rusland) in juni 1999. Een publieksjury selecteerde SIBERIA eveneens voor vertoning in de reguliere Russische bioscoop. 53.649 bezoekers.

Première: 27 augustus 1998

K/ZW-91 minuten

SO BE IT

Jamel Aattache

met: Marc Nochem (Sam), Kim Ho Kim (Ko), Robin Rienstra (David), Irfan Dama (Hasan), Bella Timas (Daliah), Mike Libanon (Pato), Abdelilah el Amraoui (blonde Marokkaan), Maureen du Toit (Melissa), Marian Mudder (moeder Sam), Tamer Avkapan (Erkan), Mimoun Oaissa (Mimoun), Sigfried Piroe (Carlos), Daan Schuurmans (contactpersoon van Marokkanen), Tjalling Heijkoop (Marcel), Eric Jacott (Baas), Sjeik (Grote Marokkaan), Mohamed El Hachmioui (Dikke Marokkaan), Inez Tabbernal (Inez), Jan-Willem Maes (Fransoos), Mimoun Aattache (werkgever Melissa en Inez), Iwan Piroe (kapper), Hielke Mintjes (priester), Sven Thomassen (kleine Sam), Ed van de Zee (lastpost in disco), Ron Smoorenburg (Portier 1), Ewout de Rijke (Portier 2), Tarik Amraoui (vriend Marokkanen), Mukremin Metin (werknemer Jaffa), Mimoun Lamkadmi (kale Marokkaan), Marcel Nieuwenhuyzen (bodyguard Carlos), Andre Pessireron (blower), Tonio de Roover (jongeman in disco), Rick Aattache (videotheek-medewerker), Regilio Tuur (als zichzelf)

Scenario: Kim Ho Kim, Jamel Aattache. Multiculturele speelfilm. SO BE IT speelt zich af in het hedendaagse Rotterdam. De film vertelt het verhaal van vier vrienden met verschillende nationaliteiten. Ze zijn rond de twintig jaar, hebben geen opleiding afgemaakt en ze zijn ontevreden over het leven dat ze leiden. De vier vrienden (Sam, Ko, David en Hasan) brengen veel tijd door op straat en in shoarmazaak Jaffa, waar ze drinken, eten, praten, kaarten en lachen. Om hun heen horen en zien ze dagelijks voorbeelden uit het 'snelle' en succesvolle leven. Geobsedeerd door dit snelle leven willen ze een radicale verandering. Ze kiezen voor het meest voor de hand liggende: criminaliteit. Via David komen ze in contact met een jonge criminele organisatie. Hier ontmoet Sam Daliah; een mysterieuze jongedame, die met waarzegkaarten voorspellingen doet. Sam is, in tegenstelling tot zijn vrienden, heel nieuwsgierig en ontdekt al snel dat de vrouw echt 'vooruit' kan kijken. Sam ziet de mogelijkheid zijn verantwoordelijkheden af te schuiven op de kaarten. Hij maakt nu geen keuze of beslissing meer zonder eerst de kaarten te raadplegen, maar ja... sommige dingen zijn nu eenmaal onvermijdelijk. Naarmate hun levensstijl verandert, verandert ook de aard van de vriendschap en wordt het duidelijk dat zij niet meer terug kunnen. Het idee dat er meer achter het leven zit dan alleen rijkdom en roem brengt hen uiteindelijk tot hun individuele verlossing. Producenten: Jamel Aattache en Esther Jonker. Camera: Abraham Haile Biru. Montage: Adam Al Alaaq en Jamel Aattache. Geluid: Benjamin van der Windt. Muziek: Soundpalette BV. Art direction: Natasja Theijn. Haar en make up: Sophie van der Windt. Jamel Aattache (1974, Rotterdam/Nederlands-Algerijns) hield zich op jonge leeftijd al bezig met film, maar kreeg pas in 1996 voor het eerst een videocamera in zijn handen op de Hogeschool Rotterdam, waar hij Vrijtijdsleunde (Kunst &

[[Hide Window](#)]

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

naapveruische Ehanden. Zij was van het begin af aan nauw betrokken geweest bij de totstandkoming van SO BE IT. Naast het

spelen van de rol van Daliah, was zij werkzaam als kleding-assistente en algemeen productie-assistente bij Indie Filmwerk. Bella kon de première niet meer meemaken. Zij overleed plotseling op 25 december 1998. Mike Libanon was in de zomer van 1998 's ochtends een politie-agent in de TROS televisieserie 'Spangen' en 's middags een crimineel in SO BE IT. De rol van Daan Schuurmans was oorspronkelijk bedoeld voor Fedja van Huêt, maar Fedja had verplichtingen in Spanje, waar hij bezig was met de opnames van THE DELIVERY. Bokser Regilio Tuur speelt zichzelf, daarnaast heeft hij de kleding verzorgd voor Irfan Dama (Hasan) en Robin Riensta (David). Maureen du Toit was eerder te zien in de SBS6 soap-serie 'Goudkust'. SO BE IT is gedraaid in augustus 1998 voor fl. 60.000,--. Ook is fl. 20.000,-- uitgegeven aan het laboratorium. Daarnaast was nog fl. 150.000,- nodig voor de gehele afwerking. Het Nederlands Fonds voor de Film verschaftte die niet in oktober 1999. De site van de film werd 3e bij de Gouden Oormerk 1999-verkiezingen. Première: geen. De film kwam in oktober 2003 rechtstreeks op video/dvd uit. Oene Kummer in 'de Filmkrant' van oktober 2003: "Niet alleen bezit SO BE IT in technisch opzicht alle kenmerken van een amateurproductie, bovendien zijn de acteerprestaties wisselvallig en kent het geheel nauwelijks spanning. En hoewel SO BE IT onder het kopje 'Actie' in de videotheek komt te liggen, komen er nauwelijks actiescènes van betekenis in de film voor."

TANGO LESSON, THE Sally Potter

met: Sally Potter (Sally), Pablo Veron (Pablo), Gustavo Naveira (Gustavo), Fabian Salas (Fabian), David Toole (fashion designer), Carolina Iotti of Carolina Lotti(Pablo's partner), Carlos Copello (Carlos), Peter Eyre (English tango fan), Heathcote Williams (builder), Tito Haas (taxi driver), Morgane Maugran (Red Model), Geraldine Maillet (Yellow Model), Katerina Mechera (Blue Model), David Toole (Fashion Designer), George Yiasoumi (Photographer), Michele Parent (Seamstress), Claudine Mavros (Seamstress), Monique Couturier (Seamstress), Matthew Hawkins (Bodyguard), Simon Worgan (Bodyguard), Zobeida (Pablo's Friend), Orazio Massaro (Pablo's Friend), Anne Fassio (Pablo's Friend), Guillaume Gallienne (Pablo's Friend), Michel André (Pablo's Friend), Flaminio Corcos (Pablo's Friend), Howard Lee (Man at Tea Dance), Juan José Czalkin (Waiter), Gustavo Naveira (Gustavo), Fabián Salas (Fabian), Horacio Marassi (Shoe Man), David Derman (Salon Dancer), Oscar Dante Lorenzo (Salon Dancer), Omar Vega (Salon Dancer), Olga Besio (Olga), Cantilo Pena (Hotel Porter), Maria Noel (Movie Executive), Fabián Stratas (Movie Executive), Gregory Dayton (Movie Executive), Peter Eyre (English Tango Fan), Emmanuelle Tertipis (Woman in Dressing Room), Rubén Orlando Di Nápoli (Master of Ceremonies), Alicia Monti (Carlos' Partner), María Fernanda Lorences (Woman Opening Door), Luis Sturla (Couple Opening Door), Amanda Beitia (Couple Opening Door), Marcos Woinsky (Man Opening Door), Eduardo Rojo (Janitor), Oscar Arrribas (Man at Synagogue)

Engels-Frans-Nederlandse co-productie. Scenario: Sally Potter. THE TANGO LESSON vertelt het verhaal van de vrouw Sally, die bij het maken van een film, de tango ontdekt. Terwijl ze bezig is met het schrijven van een script, neemt ze dansles bij de Argentijnse tangodanser Pablo, die in Parijs woont. Na een aantal lessen worden ze verliefd op elkaar. Ze spreken af dat als hij in staat is haar perfect de tango te leren dansen, zij van hem een filmster zal maken. Hij slaagt erin om zijn deel van de afspraak na te komen. Samen treden ze als koppel op tijdens een tango-show. Maar haar poging om met Pablo in Buenos Aires een film te maken lukt het wat minder gemakkelijk. Het probleem zit hem in de verhaallijn. Want hoe kun je volgzzaam zijn als je zelf wilt leiden? Muziek: Sally Potter, Fred Frith en tango's van onder meer Astor Piazzolla, Yo-Yo Ma, Osvaldo Pugliese, Carlos Gardel, Hugo Diaz, Juan D'Arienzo en Carlos di Sarli. Producent: Christopher Sheppard. Nederlandse co-producent: Sigma Filmproductions. Cameraman: Robby Müller (grotendeels zwart-wit). Montage: Herve Schneid. Geluid: Jean-Paul Mugel, Gerard Hardy. Choreografie: Pablo Veron. Opgenomen in Parijs, Buenos Aires en Londen. 24.007 bezoekers.

Première: 14 januari 1998

Deutscher Kinostart: 9 oktober 1997

ZW/K-102 minuten

TEMMINK : THE ULTIMATE FIGHT Boris Paval Conen

met: Jack Wouterse (Temmink), Jacob Derwig (David), Herman Gillis (de Meester), Will van Kralingen (Yvonne Bouhali), Joe Montana (Goliath), Martin Schwab (Saddam), Sanneke Bos (Ellen), Toine van Peperstraten (verslaggever Dink Bosgra), Romijn Conen (verslaggever Richard Parel), Victor Löw (Hens de Boer), Reinout Bussemaker (mijnheer Bakker), Ingrid Desmet (Ingrid), Martijn Nieuwerf (skater in park), Harriët Stroet (Milushka), Annemarie Ooft (Jenny), Tjalling van den Bosch (Rocky), Errol van Gemd (Abou Abbas Ahmed), Henk van der Veen (Rex), Marco Schmidt (Scorpio), Hans Karsenbarg (onderzoekscommissie), Marco Maas (2e tegenstander), Ronald Schuurbier (3e tegenstander), Ben Jongenelen (Terminator)

Scenario: Arend Steenberg. 2001. Mensen met een wetenschappelijk aangetoond agressie-gen kunnen als strijder worden toegelaten tot de Arena, waar gevechten op leven en dood plaatsvinden voor een uitzinnig publiek. Wie overleeft gaat naar een volgend gevecht, net zo lang tot hij verslagen wordt en sterft. Hoofdpersoon Temmink wordt toegelaten als strijder en bloeit op in de Arena waar hij zijn woede de vrije loop mag laten gaan. De omslag komt als hij verliefd wordt op één van de meisjes die de gladiatoren verzorgen. Hieruit blijkt dat hij toch over gevoel beschikt. Tenslotte verliest Temmink een gevecht. Hij heeft er vrede mee dat hij gaat sterven, maar hij is inmiddels zo populair dat het publiek besluit zijn leven te sparen. Temmink is zeer ongelukkig met die beslissing. Voor hem wordt de Arena nu een gevangenis waar ze hem alles afnemen: liefde, vriendschap (voor een collega-gladiator) en nu ook zijn dood. De Arena laat Temmink maar één keuze... Muziek: Sound Palette (Maurits Overdulve en Wiebe de Boer). Songs: 'Grifter Swifter' en 'Warzone 109' van Urban Dance Squad. Camera: Danny Elsen. Montage: Jef Hertoghs. Gevechten: Stuntteam Hammy de Beukelaer. Gevechtscordinator: Willem de Beukelaer. Producenten: Frans van Gestel en Jeroen Beker. Opgenomen in 18 dagen op o.a. Fort Honswijk in de waterlinie van Utrecht. Jack Wouterse leek het raadzam om voor de film wat af te vallen; van 144 kilo bracht hij zijn gewicht terug tot 133, maar tegen de tijd dat de film werd opgenomen zat alles er weer aan. Scenario voor het VPRO/Het Nederlands Fonds voor de Film-project 'Route 2000'. Vereisten: Een of enkele personen moesten de hoofdrol spelen in het Nederland van de 21e eeuw en de personages moesten een ingrijpende verandering in hun leven doormaken.

[[Hide Window](#)]

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

tot en met 49. 1.512 bezoekers.

Première: 3 februari 1998 (International Film Festival Rotterdam)/2 juli 1998

K-90 minuten

TRIP VAN TEETJE, DE

ook: TATE'S VOYAGE

Paula van der Oest

met: Cees Geel (Theo, bijgenaamd Teetje), Thekla Reuten (Mary), Dimitri Ivanov (Nicolay), Wolter Muller (Boris), Jaap Maarleveld (havenmeester), Dimme Treurniet (Ger), Abdembil Azaoui (Hassan), Cynthia Abma (Karin), Istvan Jeney (tolk), Peteria Liepins, Wlad Vogtushenko, Nikolaj Dohorin (nieuwe Russen), Re Leone (moeder), Henk Strijbos (inspecteur), Boris Abarov (kapitein), Cilly Dartell (verslaggeefster), Simon van Leeuwen (middenstander), Leonid Vlassow (machinist), Ron Christian Boom (bewaker Ron), Louis Laurijssens, Herman Grootaers, Piet van Velzen, Fred Visser, Olej Jemeljanov (koorleden), Serge Latychav (dirigent), Ruud Louisse (bewaker 2), Albert Muske (schilder)

Scenario: Paula van der Oest. Een zakenman, die zo snel mogelijk rijk wil worden, raakt in het slop als hij een 'kettingboot' koopt; een Russisch schip zonder bestemming dat geen kant op kan en waarvan de bemanning niet wordt uitbetaald. Door de sfeer op het schip, de onderlinge saamhorigheid en de moeilijke positie van de bemanningsleden, krijgt zakenman Teetje langzamerhand steeds meer sympathie voor de zeelieden en begrip voor hun erbarmelijke situatie. Hij beseft dat het in het leven niet alleen draait om zo snel mogelijk rijk te worden en begint vraagtekens te zetten bij zijn manier van leven. Als zijn vriendin verliefd wordt op de eerste stuurman is Teetje helemaal om. Hij kiest voor het schip en de bemanning met alle gevolgen van dien. Muziek: Fons Merkies. Song: 'Alles kan een mens gelukkig maken' van Henk Temmink & Henk Westbroek, door Thekla Reuten. Camera: Brigit Hillenius. Geluid: Ludo Keeris. Art direction: Erly Brugmans. Montage: René Wiegman. Producenten: Jeroen Beker en Frans van Gestel. Budget: 750.000 gulden. 18 draaidagen; 15 locaties. Opnamen in Vlissingen, Amsterdam en Beverwijk (Rode Kruis Ziekenhuis). Scenario voor het VPRO/Het Nederlands Fonds voor de Film-project 'Route 2000'. Vereisten: Een of enkele personen moesten de hoofdrol spelen in het Nederland van de 21^e eeuw en de personages moesten een ingrijpende verandering in hun leven doormaken. 238 mensen stuurden hun script in. Slechts vier werden geselecteerd. Van de vier Route 2000-films oogstte DE POOLSE BRUID verreweg de beste reacties, met DE TRIP VAN TEETJE als goede tweede. Roulement in de bioscopen voordat de film op de VPRO televisie vertoond werd. TV filmprijs 1998 tijdens het Nederlands Film Festival. Special Mention of the Jury op het International Independent Film Festival te Ourense, Spanje (november 1998). 1.645 bezoekers.

Première: 3 februari 1998 (International Film Festival Rotterdam)/12 februari 1998

K-90 minuten

VEERTIENDE KIPPETJE, HET

ook: HET 14^E KIPPETJE/THE 14TH CHICK

Hany Abu-Assad

met: Antonie Kamerling (Daniel Ackerman), Thekla Reuten (Francesca Moorman), Dirk Zeelenberg (Martin Teitel), Peter Paul Muller (Harold Cammer), Kasper van Kooten (Philip Berman), Michaël Pas (Alfred Fener), Alice Reys (Catherine), Peer Mascini (meneer Moorman), Cecile Heuer (mevrouw Moorman), Elsje de Wijn (mevrouw Ackerman), Victor Löw (Jean), Roos Ouweland (Aafje), Rifka Lodeizen (vriendin van Philip Berman), Fabienne de Vries (serveerster 'B-Power'), Frans van Deursen (taxichauffeur), Ruud van Marion (restauranteigenaar), Sophie Houweling (vrouw autoverhuur bedrijf), Adrian Brine (sigarenboer), Mirjam de Rooij (schoenenverkoopster), Arnon Grunberg (Mario, bediende kopieerwinkel)

Scenario: Arnon Grunberg. Bewerking: Hany Abu-Assad en Paul Ruven. Daniel en Francesca gaan trouwen. Martin, hun gezamenlijke jeugdvriend, organiseert voor deze gelegenheid een feestelijk diner voor vrienden en wederzijdse ouders. Daniel en Francesca zijn echter het adres vergeten en zwerven door de stad op zoek naar het juiste restaurant. De genodigden verdrijven ondertussen de tijd met het oefenen van het feestlied, het roddelen over het aanstaande paar, kaarten en een eetwedstrijd. Terwijl de tijd verstrijkt nemen de gesprekken verrassende wendingen aan. Zo ook bij het zoekende stel. Beetje bij beetje ontstaat een beeld van hun relatie nu en in de tijd dat zij elkaar leerden kennen. De bruidegom blijkt eigenlijk tweede keus te zijn. Zij was namelijk verliefd op een beroemde, kippetjes-jagende acteur, die haar in de steek liet. Uiteindelijk vinden zij niet alleen het restaurant, maar ook de ware liefde... Muziek: Fons Merkies. Muziekbijdragen: Herman Brood, Ellen ten Damme, Dirk Zeelenberg, Antonie Kamerling, Sander Vos en 'De ideale vrouw' en 'Hou me vast' van Volumia! Volumia! schreef het nummer 'De ideale vrouw' speciaal voor de film. 'Hou me vast' kwam van hun album. 'De laatste vrouw' wordt gebruikt bij de aftiteling; 'Hou me vast' tijdens een van de vrijscènes. In 1999 ontving Volumia! een Rembrandt voor de beste filmmuziek. Camera: Mies Rogmans. Geluid: Eddy de Cloe. Montage: Rinze Schuurman. Art Direction: Erly Brugmans en Anne Winterink. Kostuums: Cynthia Roosberg. Budget: 850.000 gulden. Opnamen in Amsterdam; Studio De Wenck. Producent: Marc Bary & Ilana Netiv/IJswater Films. Eerste zelfstandig geproduceerde lange low-budgetspeelfilm van IJswater Films. Gewenst budget: 2 miljoen gulden; uiteindelijk budget 890.000 gulden. 1 maart 1998 waren de opnamen van speelfilm voltooid. Debuutspeelfilm van de in Nazareth geboren en in Nederland wonende regisseur Hany Abu-Assad (Nazareth, 1961). Abu-Assad is een Palestijn, Arnon Grunberg een Jood. De regisseur en de scenarist spraken niet over de Palestijnse kwestie, maar Hany zei als running gag tijdens het samenwerken wel telkens 'Als de film klaar is, mag je Arafat ontmoeten'. Fabienne, de TMF presentatrice van 'Toute Fabienne', debuteert als serveerster. De volgende acteurs zeiden 'nee' tegen een rol in de film: Joep Onderdelinden, Katja Schuurman, Hans Teeuwen en Kees Prins. Jaap Spijkers en Gordon waren niet beschikbaar. De Nederlandse omroepen hebben niet meegewerkt aan de tot stand koming van de productie. Hany Abu-Assad regisseerde in 1992 zijn eerste korte film PAPER HOUSE. Deze productie, die destijds door de NOS is uitgezonden, won op het Internationale Filmfestival van Jeruzalem de 2e prijs in de categorie Korte Film en tijdens de Biennale des Cinemas Arabes in Parijs de Publieksprijs. Als co-producent was Hany Abu-Assad betrokken bij de door Rashid Masharawi geregisseerde Palestijnse Nederlandse speelfilm CUREFW (1993). Deze film werd geselecteerd voor het Internationale Filmfestival van Cannes. In

[\[Hide Window\]](#)

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

verscheen zijn eerste roman 'Blauwe Maandagen'. Zijn tweede boek, 'Figuranten', kwam in 1997 uit. Grunberg schreef het boekenweekgeschenk van 1998, 'Heilige Antonio'. In 1998 kwam van hem ook de essay-bundel 'De troost van de slapstick' uit. HET 14E KIPPETJE is zijn eerste filmscenario. Een boekuitgave volgde later in 1998 bij uitgeverij Nijgh & Van Ditmar. IJswater Films produceerde in de afgelopen vier jaar circa 30 korte films waaronder ZAP (1994, Paul Ruven, Gouden Kalf voor Beste Korte Film). Samen met Motel Films en de VPRO was IJswater Films als co-producent verantwoordelijk voor de DE POOLSE BRUID (1998, Karim Traïdia). Deze in de bioscopen zeer succesvolle speelfilm ontving de Citroën Publieksprijs tijdens het Internationaal Film Festival Rotterdam en Le Grand Rails d'Or op het International Filmfestival in Cannes. Israëliëse première tijdens het filmfestival van Jeruzalem in juli 1999. In Nederland over het algemeen slecht ontvangen, hetgeen volgens critici zowel aan het scenario als aan een slordige regie te wijten was. 28.993 bezoekers.

Première: woensdag 23 september 1998 (Nederlands Film Festival)/1 oktober 1998

K-88 minuten

VIENTO SE LLEVO LO QUE, EL

ook: DOOR DE WIND GEJAAGD/WIND WITH THE GONE/PATAGONIË

Alejandro Agresti

met: Vera Fogwill (taxichauffeuse), Carlos Roffe, Jean Rochefort (Edgar Wexley), Angela Molina, Fabian Vena, Ulises Dumont

Scenario: Alejandro Agresti. Argentijns-Nederlands-Frans-Spaanse co-productie. De film speelt zich af in 1972. Soledad is een van de drie vrouwelijke taxichauffeuses in Buenos Aires. Nadat ze voor de zoveelste keer lastiggevallen is verlaat zij de stad en komt terecht in een troosteloos stadje in Patagonië. De plaatselijke bioscoop daar vertoont slechts oude, verminkte en incomplete kopieën. De bewoners ervaren deze wanorde al generaties lang als werkelijkheid. Zij spreken en handelen zonder enige logica, net als de mensen in de film. Soledad wordt verliefd op de plaatselijke criticus, wiens kritieken net zo verknipt zijn als de vertoonde films. Edgar Wexley is de beroemdste en meest geliefde acteur voor de bewoners. Hij wordt uitgenodigd in de kleine stad. Muziek: Paul Michael van Brugge. Productie: Alejandro Agresti, Thierry Forte, René Scholten. Geluid: Fernando Soldevila. Camera: Mauricio Rubinstein. Art Direction: Floris Vos. Montage: Alejandro Brodershon. Distributie: Filmmuseum Distributie. Vooraf werd de korte film SLOW BULLET van Bob Visser & Theo Wesselo vertoond. Alejandro Agresti (1961, Buenos Aires) kwam in 1986 naar Nederland voor de postproductie van zijn debuutspeelfilm EL HOMBRE QUE GANO LA RAZON. Voor LOVE IS A FAT WOMAN (1987) ontving hij tijdens de Nederlandse Filmdagen de Speciale Juryprijs en voor SECRET WEDDING (1988) het Gouden kalf voor Beste Speelfilm. Zijn films MODERN CRIMES (1991), THE ACT IN QUESTION (1993) en BUENOS AIRES VICE VERSA (1996) werden geselecteerd voor het officiële programma van het Filmfestival van Cannes. Voor DOOR DE WIND GEJAAGD ontving hij op 26 september 1998 op het 46e Film Festival van San Sebastian de Concha de oro (Gouden schelp). Speciale juryprijs op het 34e Chigago International Film Festival (oktober 1998). Havana Film Festival, Cuba: Second Prize Award, Best Script and Best Supporting Role for Ulises Dumont in december 1998.

Première: woensdag 30 september 1998 (Nederlands Film Festival)/15 april 1999

K-100 minuten

VERSTEKELING, DE

ook: THE STOWAWAY/BLINDER PASSAGIER

Ben van Lieshout

met: Behzod Mukhamedkarimov (Orazbai), Ariane Schluter (Katharina), Dirk Roofthoofd (zeeman), Rick van Gastel (Maarten), Sjamoeerat Oetemratov (vader van Orazbai), Gulnar Aidrjanava (Aydin), Karamat Primbetov (Iso), Lola Eltaeva (Bibigul), Roef Ragas (collega zeeman), Ad van Kempen (kapitein), Hans Magnus, Ruurt de Maesschalk (vreemdelingenpolitie), Hans Hausdörfer (havenpolitie), Tjerk Risselada (werfarbeider), Stef van der Eijnden (rozenkweker)

Nederlands-Oezbekistaanse co-productie. Scenario: Ben van Lieshout en Bert Bisperink. Een jongeman die bij zijn familie woont aan het Aralmeer in Oezbekistan, ziet dat daar geen toekomst voor hem is weggelegd. Als verstekeling belandt hij op een schip, waarvan hij hoopt dat dit New York zal aandoen. In plaats daarvan wordt het echter Rotterdam, alwaar hij mee naar huis wordt genomen door Katharina, de vrouw van een zeeman. Juist als hij enigszins een bestaan heeft weten op te bouwen wordt hij als illegaal opgepakt en op het vliegtuig naar huis gezet. Is er dan nog hoop voor hem in Oezbekistan? Muziek: Harry de Wit. Producenten: Hans de Weers, Hans de Wolf. Camera: Stef Tijdkink. Montage: René Wiegman. Geluid: Ben Zijlstra. Art direction: Vincent de Pater. Nederlands, Oezbeeks en Engels gesproken. Opgenomen in o.a. Amsterdam (Pier Afrika). International Award beste film (30.000 DM) op het 46e filmfestival van Mannheim-Heidelberg, prijs van de oecumenische jury, en prijs van de onafhankelijke bioscopen (oktober 1997). Winnaar van de eerste John Templeton-Filmprijs (5.000 gulden), toegekend door een internationale jury die is samengesteld uit interkerkelijke filmorganisaties. Publieksprijs (de zilveren Rosa Camuna) tijdens de Bergamo Film Meeting in Italië (maart 1998). Prix du Jury (FF 30.000, ter ondersteuning van de distributie in Frankrijk) op het Festival International de Cinéma de Rennes, Frankrijk, januari 1999. 1.325 bezoekers.

Première: 1 februari 1998 (International Film Festival Rotterdam)/16 april 1998

K-88 minuten

VIVE ELLE

Miriam Kruishoop

met: Agathe de la Boulaye (Agathe), Olivier Galfione (Olivier), Eve Creac'h (Eve), Vera Stiphout (Vivelle, imaginair ideaalbeeld), Sara Oudin, Alexandra Kallos (Alexandra)

Scenario, montage, regie, camera en muziek: Miriam Kruishoop. Het begin van de film is diffuus. Langzaam ontrafelt zich een

[\[Hide Window\]](#)

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

levensdoel. Dan verbreekt haar vriend hun relatie. Agathe wil met haar nichtje vrijen, maar haar liefkozingen worden afgeweerd.

Agathe stelt voor om nog een keer het spelletje 'wie het langst onder water kan blijven' te spelen... Geluid: Daniel Laaper. Muziek: o.a. het harmonica-thema uit ONCE UPON A TIME IN THE WEST en werk van Serge Gainsbourg. Springerige montage. Kadreering met afgehakte hoofden. Associatieve dialogen. Tegen de regels in won Miriam Kruishoop in haar derde jaar aan de Gerrit Rietveld Academie met DA SILVA (1996) de Citroën Award, die eigenlijk voor films van vierdejaars studenten is bedoeld. De vijfduizend gulden die aan die prijs verbonden was gebruikte ze om VIVE ELLE te maken. Frans gesproken, daar Miriam vindt dat in Nederlands geen filmisch gevoel zit en het gewoon niet klinkt. Aanmoedigingsprijs van de stad Amsterdam in december 1997. De film dong mee naar een VPRO Tiger Award op het International Film Festival Rotterdam 1998. In de Nederlandse pers afgedaan als pretentieuze en niet-origineel. 509 bezoekers.

Première: 5 maart 1998

K-75 minuten

WE DOEN WAT WE KUNNEN

Martin van Poppel/Dik Boutkan

met: Gerardjan Rijnders, Dik Boutkan, Joop Admiraal (weemoedige bezoeker), Miep Brons (verkoopster in een herenmodezaak), Hein van der Heijden (barman)

Pornofilm zonder erecties, maar met alle mogelijke standjes. WE DOEN WAT WE KUNNEN is een tragikomische film over de onmogelijkheid van liefde tussen mannen. Alles wat twee mannen met elkaar kunnen doen, wordt ook gedaan in de film: o.a. bezig zijn met cocaïne, poppers, plasseks en SM. De spelletjes bestaan uit eieren in een onderbroek stoppen en dan stuk knijpen, pissen in een volle asbak en Rijnders probeert ook een replica van Michelangelo's David bij Boutkan naar binnen te duwen. Productie van Toneelgroep Amsterdam (waar Gerardjan Rijnders artistiek leider is in het dagelijkse leven) en Toneelschuur Haarlem. No budget-film; alleen de montageset kostte geld. Totale kosten film: 10.000 gulden. Opgenomen op gratis ter beschikking gestelde locaties als kledingzaak 'The English hatter', jongensbordeel Boy's Club, herensociëteit Cuckoo's nest en de huiskamer van Gerardjan Rijnders met een high 8 camera. De voltooiing van de film heeft de nodige tijd in beslag genomen. De opnamen werden al enige jaren geleden afgerond, maar men twijfelde of het materiaal wel wat was. Joop Admiraal vond van wel. Loek en Miep Brons wilden de film niet financieel ondersteunen en ook niet verspreiden via hun videotheken. Het oordeel van Miep Brons was: 'Nee hoor, hier geilt geen Turk op'. Na de première in homoclub Cuckoo's nest was de film ook te zien in Frascati in Amsterdam op donderdag 12, vrijdag 13 en zaterdag 14 februari 1998. De vertoningen in Theater Frascati werden begeleid door live-geluid van Van Poppel en Boutkan; ze waren er niet in geslaagd een deugdelijke soundtrack te vervaardigen. Dik Boutkan maakte tijdens de vertoning foto's van het publiek en Van Poppel liep met een camera rond. Na afloop werd een kleurplaat meegegeven. Pieter Kottman in 'NRC Handelsblad' d.d. 11 februari 1998: "Wie hiervan opgewonden raakt, is een vertegenwoordiger van een nieuwe, tot op heden onontdekte geaardheid. (...) Het is een parodie op porno en seks, ongeveer zoals seks zelf dat zijn kan. Van belang is dat er wat te lachen valt - een behoefte waarin wat mij betreft voorzien wordt door het opzettelijk knullige effectbejag." 'Het Parool' van 14 februari 1998: "een flauwe cultfilm."

Première: 10 februari 1998 (Cuckoo's nest)

K-80/85 minuten

WHEN THE LIGHT COMES

ook: WAAR BLIJFT HET LICHT?/LICHT

Stijn Coninx

met: Francesca Vanthielen (Ellen), Joachim Król (pelsjager Lars), Rick Engelkes (kapitein Robbert), Reidar Sørensen (Ragnar), Karin Lunden (Irina), Morten Røhrt (piloot), Per Skjølsvik (piloot), Marit Bolling (verkoopster), Rodney Beddall (Jaromir)

Nederlands-Belgisch-Duits-Noorse co-productie. Scenario: Jean van de Velde, naar de gelijknamige, autobiografische roman van Heleen van der Laan uit 1993. Ellen Vanderlaan, een 18-jarig scheepsmaatje vaart op een schip met toeristen mee naar Spitsbergen. Daar ontmoet ze pelsjager Lars met wie ze de winter doorbrengt. Haar fascinatie voor het leven van pelsjagers doet Ellen besluiten om de lange poolwinter bij hem door te brengen. Lars blijkt echter een kluns te zijn, hij stinkt en het enige wat hij wil is met Ellen naar bed gaan. Ellen begint spijt te krijgen van haar besluit. Desondanks ontstaat er langzaam een relatie tussen de twee, ook al is dat grotendeels een praktische relatie. Dan, na vier lange maanden duisternis, breekt de lentezon door op Spitsbergen. Ellen ziet Lars dan opeens in een heel ander licht... Muziek: Dirk Brassé. Eerder stond Jean van de Velde voor regie en scenario vermeld. Kim van Kooten heeft zich nog tijdens de voorbereiding teruggetrokken uit de film. Opnamen op Spitsbergen en in Amsterdam. Camerawerk van Theo Bierkens. Producent: Paul Voorthuysen. Co-producenten: Dirk Impens, Rudy Verzyck, Sven Burgemeister, Bernd Burgemeister, Petter Borgli, Thomas Backstöm. Montage: Ludo Troch. Geluid: Pepijn Aben. Budget: circa 10 miljoen gulden, waarvan 850.000 gulden afkomstig van het Europese fonds Eurimages. Nederlandse producent: Paul Voorthuysen voor Added Films International. De scène met de ijsbeer is door Heleen van der Laan niet meegemaakt. Rick Engelkes was niet aanwezig bij de koninklijke première, omdat hij teleurgesteld was over de grootte van zijn rol. Veel scènes bleken te zijn gesneuveld in de montage. Geplande première was kerstmis 1997, maar wegens het drukke filmaanbod werd zij uitgesteld tot 29 januari 1998. WAAR BLIJFT HET LICHT? was de laatste film die door distributeur Concorde in de bioscopen werd gebracht voor het faillissement. In Nederland niet gunstig ontvangen. Eind oktober 1998 bekroonde het festivalpubliek in Genève zowel de film als de vrouwelijke hoofdrol (Francesca Vanthielen) met goud, nadat eerder die maand op de Madridimagen in Madrid al een eerste prijs was uitgereikt voor het camerawerk. Begin november 1998 viel de internationale juryprijs van de FilmFestspiele in Biberach aan Coninx' werkstuk toe. Op het festival van Autrans kreeg Coninx' film in december 1998 de Prix du Film Fiction Cinema voor lange speelfilms. Januari 1999 kreeg de film de Best Film Award of the Public op het Tromsø International Film Festival Noorwegen. Grote prijs van de jury op het twaalfde Noordelijk Filmfestival in Rouen in maart 1999. 2.878 bezoekers.

Première: 29 januari 1998

K-115 minuten

[\[Hide Window\]](#)

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

Danniel Danniel

met: Markéta Hruběšová (Maria), Petr Motloch (Karol), Juliana Johanidesová (Nina), Daniel Rous (Sandu), Zuzana Stivínová (Renata), Magda Soušková (Magda), Jan Novotný (Max), Istvan Jeney (Istvan), Hana Ledecká (zangeres band), Josef Bartoš (organist band), Jaroslav Toms (gitarist band), Dušan Dejmeek (model), David Sucharípa (Janusz), Jan Budar (Thomas), Roman Štolpa (Jacob), Martin Zajicek (buurman Jacob), Alena Kubálková (huwelijks ambtenaar), Helena Nebeská (Karols moeder), Josef Šmejkal (collega), Daniela Wittochová-Trebická (vrouw van collega), Ludek Jelen, Petr Burian, Karel Purkar (ondervragers), Roman Hybeš, Otta Tesar, Josef Vávra (gevangenen), Ludek Frydrych (douanier), Aleksa Godska (Maya), Henryk Gajewski (man Maya), Mark Ram (vriendje Nina), Attila Bellus, Leonid Vlassov (collegae naaiatelier), Bas van der Spruit, Sergei Malutin, Jarrie Flamenof, Stefan Suskalov (gasten nieuwjaarsfeest), Alec Kopyt (accordeonist), Silvie Vidicová (Nina baby), tereza Javůrková (Nina 1 jaar), Viktorie Kolínská (Nina 4 jaar), Anna Kolínska (Nina 7 jaar); Ivan Trhlik (voice over)

Tsjechisch-Nederlandse co-productie. Scenario: Danniel Danniel. WINTER 1989 bestaat voor een groot deel uit een terugblik op het verleden van Maria en Karol Moskovitch, die ooit erg veel van elkaar hielden. Aanvankelijk stonden hun onderlinge tegenstellingen hun liefde voor elkaar niet in de weg. Maria nam deel aan radicale politieke activiteiten tegen het regime, terwijl haar man Karol werkte voor de geheime dienst. Toch overwint de haat op een gegeven moment hun liefde en Maria vlucht dan naar Amsterdam om er te midden van de immigranten en vluchtelingen een nieuw bestaan op te bouwen. Later voegt hun dochttertje Nina zich bij haar. Pas dan hoort Nina over de gruwelen van haar vader en vaderland. Als de Muur valt moet Karol vluchten en gaat hij naar Amsterdam, waar het opnieuw tot een confrontatie komt met Maria en Nina. Muziek: Paul M. van Brugge. Uitvoerenden o.a. Ledecká, Bartoš & Toms en Marta Kubišová. Camera: Vladimír Smutný. Producenten: Anton Smit, Harry de Winter. Montage: Danniel Danniel. De film werd opgenomen in Tsjechië (Praag) en Nederland (Rotterdam). De hoofdrollen worden gespeeld door Tsjechische acteurs, derhalve is de film Tsjechisch gesproken. Na ontwikkeling in het laboratorium bleken alle beelden onscherp, zodat de hele productie moest worden overgedaan. Een deel van de oorspronkelijke cast is daarbij vervangen; daaronder ook de actrice die de rol van Maria had gespeeld. Danniel deed het idee voor de film op toen hij een paar jaar geleden op oudejaarsavond een feestje gaf, waar een Roemeens echtpaar opdook, dat niet met elkaar sprak. Goed ontvangen.

Première: 26 september 1998 (Nederlands Film Festival)/10 december 1998

K-100 minuten

1999

[Naar de films uit 1996](#)

[Naar de films uit 1997](#)

[Naar de films uit 1998](#)

[Terug naar de homepage](#)

ALEGRIA

Franco Dragone

met: René Bazinet (Frac), Julie Cox (Giulietta), Frank Langella (Fleur), Clipper Miano (Momo), Heathcote Williams (Marcello), Brian Dewhurst (Old Taps), Jade Fafieanie (Little Box)

Canadees-Frans-Nederlandse co-productie. Scenario: Rudy Barichello. ALEGRIA is een liefdesverhaal tegen de achtergrond van het Canadese Cirque du soleil dat theater, circus en andere disciplines doorelkaar heen gebruikt voor haar voorstellingen. Een witte clown wordt verliefd op de dochter van de directeur van een reizend circus, dat een verworden stad aandoet waar alle kinderen door een wrede snoodaard gedwongen worden bloemen te verkopen. Muziek: Benoît Jutras. Producenten: Rudy Barichello, Hans de Weers, Hélène Dufresne, Alexandre Heylen, Stéphane Reichel. Camera: Rudy Barichello. Montage: Jean-François Bengeron. Vormgeving: Ben van Os. Art direction: Johnny Bolvin. Alegria is Spaans voor uitzinnige vreugde. Franco Dragone kwam in 1985 bij het Cirque du soleil en was de drijvende kracht achter o.a. Saltimbanco en Alegria. De film ALEGRIA is gebaseerd op de gelijknamige voorstelling uit 1994. De scènes buiten het circus zijn voor een deel in Amsterdam opgenomen; af en toe is de grote Gashouder op het terrein van de Westergasfabriek te herkennen. Door het in juli 1997 failliet gaan van theater- en tv-producent Bergen was het lot van de film aanvankelijk onzeker geworden. De recensenten waren niet te spreken over de film: 'ALEGRIA bezwijkt onder het grote uiterlijke vertoon: het kitscherige verhaal, de gemaakt zwierige figurantenscènes en de overgestileerde vormgeving van Ben van Os. (...) Liefhebbers van Cirque du Soleil kunnen beter een van de voorstellingen bezoeken dan de film bekijken' (Pieter Bots in 'Het Parool' van 26 mei 1999). Regisseur Dragone keek er zelf ook met enige verbittering op terug: "Ik wilde er een kleine mooie film van maken. Maar de Amerikaanse filmcommercie kwam er tussen. Met die mensen wil ik nooit meer iets te maken hebben." 1.138 bezoekers.

Première: 27 mei 1999

K-89 minuten

AMSTERDAM TALE, AN

Dorna X. van Rouveroy

met: Joe Maruzzo (Benny), Ellen Ten Damme (Charley), Sylvia Kristel (Alma), Adrian Brine (Mr. Kellerman), Elske Falkena (Wendy), Frank Sheppard (Jeff), Marjorie Barnes (Herself), Gert Jan Louwe (Martin Schneider), Barry Hay (himself), Patty Brard (Sandra), Esther Way (Monique), Lisa McDonald (Susan one), Woutje Kroneman (Susan two), Abel Sanders (Johnson), Paul de Vries (Rosenthal), Pier van Brakel (Smit), Alan Charles (Michaels), Bill Wohlrab (friendly client), Lorraine Miller (female bank employee), Brandon Hunt (street musician), Ronnie Williams (TV announcer), Lee Ross (taxi driver), Chip Bray (doorman), Russ

[\[Hide Window\]](#)

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

powered by [Geocities](#) (regional sites), [Internet Archive](#) (archive), [Internet Movie Database](#) (IMDb), [OpenStreetMap](#) (street maps), [Wikimedia Commons](#) (media)

Verschelling (hotel clerk), Tina Bruin (Alma's bank employee), Marijke Verboon (singer at convention); clients in club: Alex Alberts, Mano Barten, Anthony Bontekoe, Hugo Breedveldt Boer, Arjen de Ruyter, Vik Franke, Frank Hiemstra, Tony Ladou, Marcello Loturco, Hans Sinnema, Frans Stam, Ronald Verkaaik, Alfred van Weperen, Jos Wiewel, Axel Zonneveld; girls in club: Madieke van Beek, Jennie Bergman, Femke Bourgonje, Claudia Braubach, Bonnie de Ligny, Kersten de Ligny, Leslie Doornik, Monique Giesen, Petra de Haas, Mistaja Hemingway, Tamara Prinsenbergh, Vera Stiphout, Petra Veer, Lisette Verdoes, Liza Witte

Scenario: Dorna X. van Rouveroy. Film noir over de Amerikaanse pianist Benny die in Amsterdam een nachtclub runt met zijn oudere vriendin Alma. Op een dag krijgt zijn leven een hele andere wending als de mysterieuze danseres Charley in de club komt solliciteren. Daarnaast komt hij in de problemen als hij zich, gedreven door financiële problemen, met duistere praktijken inlaat. Producent: Ruud den Drijver. Camera: Eddy Konijn. Art direction: Henk Loorbach, Arjen Kunnen. Geluid: Bram Meindersma, Pjotr 's Gravesande. Montage: Mattieu Hes. Muziek: Roy Kuschel. Titelsong: Barry Hay. AN AMSTERDAM TALE is een low-budget film, gefinancierd met privé-geld en investeringen van de voornaamste medewerkers. De film is op locatie opgenomen in 26 draaidagen uit de hand door debuterend cameraman Eddy Konijn. De belichting is uitgevoerd door Alfred Bueno, die voor de interieurs in de club aparte lampjes ontwierp met versterkte lichtopbrengst. Een groot deel van de nachtelijke exterieuropnamen zijn uitgelicht met koplampen van auto's. De klassieke werkmethode van de 'cinéma vérité', vooral begin jaren zestig in opgang, zijn toegepast. In deze film is een opname te vinden waar Sylvia Kristel samen met haar zoon Arthur optreedt. Een van de caterers was Pimm Jal de la Parra. De talkshow na AN AMSTERDAM TALE op het Nederlands Film Festival is niet doorgegaan, omdat presentator Philip Freriks weigerde aan tafel te zitten met producent Ruud den Drijver, omdat die GPD-criticus Pieter van Lierop bij de keel had gegrepen. Over de film noir schreef Van Lierop dat hij een vermoude commercial voor het sekshuis Yab Yum is. In augustus 2003 verscheen de film op video, zonder dat de film een normaal roulement had gehad. 'de Filmkrant' van september 2003: "Omdat de film nooit officieel werd uitgebracht, genoot (...) de status van een goed bewaard geheim. (...) Maar zelfs de aanwezigheid van Sylvia Kristel kan niet verhullen dat AN AMSTERDAM TALE in alles tekortschiet: dramatisch dun, technisch pover en ook al niet bijster erotiserend."

Première: zaterdag 25 september 1999 (Nederlands Film Festival) K-91 minuten (35 mm)

ANNE FRANK'S DIARY OF A YOUNG GIRL

Julian Y. Wolff

Frans-Nederlandse co-productie. Het dagboek van Anne Frank in een tekenfilmversie. Julian Wolff maakte deze versie in de eerste plaats voor jongeren die niet zo vlug een boek zullen lezen, maar wel gemakkelijk naar een tekenfilm gaan kijken. De film werd gemaakt met goedkeuring van de Anne Frank Stichting. De animatie werd gedaan in Ierland. Première: 6 oktober 1999 op het Internationaal Filmfestival Gent.

K-89 minuten

BAL, DE

ook: THE BALL

Dany Deprez

met: Martje Ceulemans (Sophia), Jonas De Ro (Romeo), Matthias Meersmans (Peter), Jan Verschuren (Eddy), Maarten Adriaenssens (Diesel), Dalilla Hermans (Cleo), Hilde Van Mieghem (Anne, Sophia's moeder), Rijk de Gooijer (burgemeester Carlow), Michaël Pas (Vermeer, leraar), Julien Schoenaerts (Gypsy, zwerfende circusartiest), Ernst Löw (Sweetlove), Robert Borremans (schooldirecteur), Luc Philips (oude man), Gert Portael (vrouw met poedels), Bas Teeken (man in ticket office), Liz Taylor (Mingus, de hond), Bregje Provo

Belgisch-Duits-Nederlandse co-productie. Scenario: Dany Deprez, Jean-Claude van Rijckeghem. Jeugdfilm. De elfjarige Sophia heeft als lievelingsplekje een voormalig park dat steeds meer als dumpplaats van allerhand rotzooi wordt gebruikt. Het meisje heeft geen echte vrienden; vanwege haar dromerigheid wordt ze niet in de 'jeugdang' de "Beesty Boys" opgenomen. Tot tranen toe geroerd is ze als ze hoort dat de burgemeester van plan is 'haar' park van een betonlaag te voorzien. Vanaf dat moment krijgt de film een magische wending. Een zigeuner leent haar namelijk voor de duur van drie dagen een toverbal. Deze magische bal kan een goede vriend zijn, maar nooit mag iemand de bal jaloers maken. De bal kan bijvoorbeeld dingen laten vliegen en is in staat de handlangers van de burgemeester uit 'haar' park te verjagen! Met deze bal maakt ze dermate veel indruk op de 'Beesty Boys' dat ze in de groep opgenomen wordt. Als de bal op een dag door mensen van de gemeente wordt onderschept en verstopt lukt het Sophia met behulp van de 'gang' de bal te bevrijden. Nu kan Sophia de anderen overtuigen dat ze samen het park moeten redden. Het verhaal neemt een dramatische wending als de bal jaloers wordt - Romeo vindt Sophia aardig - en Romeo 'aanvalt'. Alle kinderen vluchten verschrikt weg en Sophia is weer alleen, voelt zich eenzaam als nooit tevoren. Op de derde dag geeft Sophia de bal aan de zigeuner terug die haar overtuigt dat om het park te redden magie onnodig is. Met nieuw elan verzamelt Sophia de andere kinderen om zich heen en samen marcheren ze richting burgemeester en z'n handlangers... DE BAL is een sprookje dat zich afspeelt in een Belgisch industriestadje. DE BAL werd gedraaid in 7 weken tussen oktober en december 1997 en een aantal 'insert-shots' en overgangsbeelden werden opgenomen in drie dagen in de loop van maart 1998. Tijdens de draaiperiode waren er voor elk digitaal effect drie verschillende opnamen nodig: een technisch referentieshot zonder de bal of de acteur waarbij de licht en schaduwreferenties werden gemeten, een referentieshot voor de animators waarin de acteur met een bewegende, mechanische bal in beeld was en, tenslotte, de zogenaamde 'main plate' waarbij de acteur in beeld kwam zonder de bal. De opnamen vonden vooral plaats in de grijze deelgemeenten van Brussel, met name Vorst, Vilvoorde en Drogenbos. Er werd ook gedraaid in Jette (interieur school), Lembeek (park, exterieur school), En Ronse (interieur stadhuis). De studio-opnamen vonden plaats bij Option Facilities in Mechelen. De film bevat 599 seconden aan digitale beelden. Muziek: Vincent D'Hondt. Producent: Jean-Claude Van Rijckeghem (Private View). Montage: Ludo Troch, Neil Skeet, Jeroen Planting. Kostuums: Jany Temime. Mechanical 'Ball' effects: Chris Creatures. Digital visual effects: Effectory Filmeffekte (Babelsberg). Regisseur Dany Deprez werd in 1957 te Brugge geboren, studeerde aan de Akademie Gent schilderkunst en animatie. Maker van het TV-programma "NV De Wereld". Maakte twee korte

[\[Hide Window\]](#)

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

gulden; Nederlandse bijdrage: 1 miljoen gulden. Na de bioscooppremière bewerkt tot AVRO televisie-serie in vijf delen. Ernst Löw is de broer van Victor. Openingsfilm van de jeugdfilmselectie op het filmfestival van Berlijn 1999. Ook in competitie op 'Cannes Junior' in mei 1999. Goed ontvangen. Het 'NRC Handelsblad' d.d. 13 oktober 1999: "In de Belgische jeugdfilm DE BAL is dat kinderparadijs voorbeeldig vormgegeven. Je wilt zo uit je bioscoopstoel het doek opklimmen om een ritje te maken in het kabelbaantje. De volwassenen blijven voldoende op de achtergrond om je volkomen voor de kinderen in te nemen. Er zijn verrukkelijke rollen voor Ernst Löw, Michael Pas en Rijk de Gooijer. De debuterende Martje Ceulemans is een heerlijke intense Sophia, die van boksen houdt, een beetje nors is, maar nog niet onttoverd. De belangrijkste rol is echter weggelegd voor de titelheld, een versleten blauwe voetbal, die Sophia en haar vriendjes een week lang leert om op hun eigen verbeeldingskracht te vertrouwen". 2.444 bezoekers.

Première: 15 september 1999 (Film by the sea)/zondag 26 september 1999 (Nederlands Film Festival)/14 oktober 1999
K-90 minuten

DEATH OF A COMPOSER, THE

ook: ROSA, A HORSE DRAMA

Peter Greenaway

met: Lyndon Terracini (Juan Manuel de Rosa), Miranda van Kralingen (Madame de Vries), Marie Angel (Esmeralda), Roger Smeets (Alcan), Christopher Gillett (Lully), Phyllis Blanford (Index Singer), Peter Greenaway (Narrator)

Nederlands-Engelse co-productie. Scenario: Peter Greenaway. Met 'Rosa, a horse drama' debuteerde Greenaway als librettoschrijver en operaregisseur. De film was begonnen als een registratie van de productie, maar is uitgewerkt. Het gegeven: tussen 1945-1980 werden 10 componisten vermoord; van Anton Webern in 1945 tot John Lennon in 1980. In deze 10 delige operacyclus wordt nagegaan of dit toeval is, dan wel een complot tegen de muziek. De zesde in de reeks was Juan Manuel de Rosa. Zijn dood wordt onderzocht door Investigatrix, bijgestaan door de Commentatrice en twee gigolo's, via een reconstructie van de periode die aan zijn dood voorafging. Het blijkt dat Rosa de laatste jaren vrijwel uitsluitend muziek schreef voor westerns. Muziek: Louis Andriessen. Wereldpremière op het Internationaal Filmfestival Vlaanderen te Gent op 10 oktober 1999.

K-120 minuten

DELIVERY, THE

ook: NOT A ROUTE 66

Roel Reiné

met: Fedja van Huêt (Alfred), Freddy Douglas (Guy), Aurélie Meriel (Loulou), Esmée de la Bretonnière (Anna), Jonathan Harvey (Marc; Army Against Unification terrorist), Christopher Simon (Pierre), Rik Launspach (Spike), Hidde Maas (Gerard), Dimme Treurniet (Bear), Yoshi Ota (associate Spike), Steve Hudson (Jerome), Ingrid de Vos (Françoise), Alwien Tulner (Call girl), Carolyn Lilipaly (Zac), Thibba Toussein (Melissa), Sidney Brandeis (undercover bartender), Ruben van der Meer (AAU member), Melanie Vervoort (naked woman), Jan de Koning (drugcontact), Eveline Dooiewerd (Christel van de Meer), Jeroen Beijer (Gasstation attendant), Horace Cohen (chief Interpol), Fran Beumer (monsieur Heronaise), Daan Schuurmans (Man with telephone)

Scenario: David Hilton, naar een verhaal van Roel Reiné. European road movie. Nadat Alfred en Guy al hun geld verloren zijn door een verkeerde investering, worden zij benaderd om drugskoeriers te worden voor de Amsterdamse drugsbaron Spike. Het gaat hierbij om het transporteren van zijn XTC-pillen voorraad per auto van Amsterdam naar Spanje. Alfred en Guy gaan hiermee accoord, want het lijkt een eenvoudige klus. Dat blijkt echter niet het geval. Ze moeten werken volgens een vast tijdschema en als ze daar niet aan voldoen zal Alfreds vrouw Anna gedood worden. Alfred en Guy hebben er toch alle vertrouwen in dat niets mis kan gaan, tot zij Loulou ontmoeten. Zij zorgt voor complicaties. Het drietal wordt plots aangezien voor Europa's meest gezochte terroristen. De echte misdadigers, een groep uiterst gevaarlijke extremisten die zich gewelddadig verzetten tegen de Europese Eenwording, zitten hen ook nog op de hielen. Ze willen wraak nemen op de verdachte Loulou. Tijdens de achtervolging door Europa wordt het voor Alfred en Guy bijna onmogelijk om de 'Delivery' te volbrengen. Muziek: Cor Bolten. Songs: titelnummer door Fabienne de Vries, 'Do it again' en 'Inside of me' door Handsome3some. Producent: Thijs Bayens, Roel Reiné, Madelon Veldhuizen. Camera: Jan van den Nieuwenhuyzen. Montage: Jeff Hertogs, Roel Reiné. Casting: Nora Mullens. Kostuums: Ingrid Blankendaal. Geluid: Simone Galavazi, Coen Gravendaal. In 1996 heette de eerste versie van THE DELIVERY nog NOT A ROUTE 66. Samen met de Engelse scenarioschrijver David Hilton schreef Roel Reiné diverse versies van het script. Gefinancierd door particulier initiatief. Sponsors, waaronder Citroën, waren bereid om de benodigde 4 miljoen gulden voor te schieten. De officiële instanties (Filmfonds en de omroepen) werden aanvankelijk niet benaderd. Achteraf werd wel een afwerkingssubsidie verleend. Even zag het er naar uit dat Donald Sutherland geïnteresseerd was in een rol, maar die haakte op het laatste moment af. In de zomer van 1998 werden de opnamen in zes weken gemaakt op locaties in Nederland, België, Frankrijk en Spanje. Willem de Beukelaer was verantwoordelijk voor het shot van de Volkswagen Kever die vanuit de lucht total loss op het wegdek smakt. Er was een beperkt budget, dus het moest in een keer goed gaan. De Kever hing aan een kraan die op een brug stond. Omdat de haak niet gezien mocht worden, was een mechanisme met een veer bedacht, waarbij de haak naar binnen schoot zodra de wagen los kwam. Alle onderdelen van de Kever waren van te voren losgeschroefd en de auto was bedekt met cementzand dat het effect geeft van een stofwolk. Op de brug stonden mensen takken naar beneden te gooien. Opgenomen met meerdere camera's, omdat maar één wagen beschikbaar was. De montage startte in oktober 1998. Engels (en Frans) gesproken, Nederlands ondertiteld. Producent Bayens en regisseur Reiné trokken na het vertrek van San Fu Maltha, directeur van RCV Film Distribution hun film terug, omdat zij zich niet konden vinden in de nieuwe beleidsideeën van de distributeur. Op het Filmfestival Cannes in mei 1999 waren twaalf minuten beschikbaar voor vertoning om Europese en Amerikaanse distributeurs te interesseren. In Cannes werd de film aangekocht door de Amerikaanse distributeur Trimark Pictures. Roel Reiné maakte eerder o.a. de TROS-televisieserie 'Fort Alpha'. Veronica zond op woensdag 1 en 8 september een 2 delige special uit over het maken van de film. Ook zond Veronica een uitgebreid verslag van de première van THE DELIVERY uit op donderdag 16 september 1999 van 23.45-00.15 uur. De recensies over de film waren niet goed; 'NRC

[\[Hide Window\]](#)

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

verfrissende mix van Nederlandse coryfeeën als Hans Dulfer, Anouk, Pussycat en Fabienne die de titel song zingt" en 'Het Parool': "De intentie is goed en verdient navolging, maar de uitwerking schiet tekort. (...) Het camerawerk is bovendien verre van dynamisch en soms ronduit knullig. (...) Cynici die iedere Nederlandse poging om een genrefilm te maken afdoen met 'we moeten geen Hollywoodje spelen', krijgen met THE DELIVERY nogal wat munitie aangereikt. Dat is jammer, maar het gaat te ver om op basis van een handjevol misleunen het kind met het badwater weg te gooien". Gouden Kalf voor Beste regie 1999. Uit het juryrapport: "Roel Reiné is er uitstekend in geslaagd een Europese roadmovie te maken met een zee aan kleinere en grotere regievondsten, in een hoog tempo met de nodige humor en spanning. Reiné maakt met zijn speelfilmdebuut een niet-pretentieuze, potentiële publiekstrekker, die nieuwsgierig maakt naar zijn volgende productie. De jury heeft met veel plezier naar The Delivery gekeken." Roel Reiné vond in zijn dankwoord dat het 'tijd wordt voor een nieuwe generatie film recensenten'. Opmerkelijk bij de toekenning van dit Gouden Kalf is dat (te lezen in 'de Filmkrant' d.d. november 1999) dat in de zes leden tellende jury San Fu Maltha en Victor Nieuwenhuijs zaten. Beiden staan op de creditlijst van de film. Maltha was uitvoerend producent en zorgde voor de verkoop van de film aan de Amerikaanse videodistributeur TriMark Pictures, Nieuwenhuijs staat vermeld als second unit camera operator. Werd vervolgd in 'Vrij Nederland' d.d. 27 november 1999: 'Wij [Vrij Nederland] bellen Ad 's-Gravesande, voorzitter van de jury. "Godsamme Jezus, wat kinderachtig. Elk jurylid dat bij een project betrokken is, en dat weet de Filmkrant donders goed, moet dat van tevoren kenbaar maken. San Fu Maltha heeft dat keurig gedaan. Hij heeft zich steeds terughoudend opgesteld. Zelfs té terughoudend naar mijn smaak. Hem valt niets te verwijten en Victor Nieuwenhuijs evenmin. (...) De verklaring is gelegen in de kwaliteit van de andere films". Roel Reiné vindt het bericht in de Filmkrant typerend voor het Nederlandse filmwereldje: "De ene helft vindt me een Don Quichot, de andere gunt me gewoon het daglicht niet". THE DELIVERY was op 14 september 1999 de openingsfilm van het nieuwe filmfestival 'Film by the sea' van 14 tot en met 19 september gehouden in Vlissingen en Middelburg. 26.903 bezoekers.

Première: 14 september 1999 (Film by the sea)/16 september 1999 in 28 kopieën

K-110 minuten

DO NOT DISTURB

ook: ISSUE DE SECOURS

Dick Maas

met: William Hurt (Walter), Jennifer Tilly (Cathryn), Francesca Brown (Melissa), Denis Leary (Simon), Michael Chiklis (Hartman), Corey Johnson (Hitman), Jason Merrells (Mulder), David Gwillim (VanDerMolen), Francis Matthews (manager), Michael Goorjian (Billy Boy Manson), Aaron Swartz (Lt. Winter), Tim Faraday (Lt. Brand), Mark Salter (receptionist), Michael Krass (reluctant policeman), John Sharian (bodyguard), Stephen Crane (chef), Wil van der Meer (suspicious cop), Jeremiah Fleming (customs man), Abel Sanders (policeman on roof), Elvira Out (policewoman on roof), Jack Wouterse (taxi driver), John Jones (barkeeper), Chip Bray (cop at entrance), Edwin de Vries (guest in housecoat), Alfred van den Heuvel (physician), Victor Löw (cook), Just Meijer (bum with violin), Kain (other bum), Russel Hekster (security guard), Tim Gunther (security guard), Daniel Frankl (security guard), Martyn Andrews (security guard), Laus Steenbeeke (fireman), Arthur Japin (head waiter), Horace Cohen (waiter in bar), Howard Dodemond (waiter in restaurant), Doug Howe (bell boy), Elle van Rijn (hooker), Cynthia Abma (nurse), Rick Parets (detective), Joe Dieffenbacher (junk with crowbar), Koen Jantzen (policeman in car), Elaine Harvey (assistant receptionist), Sheila Wiersum (woman in elevator), Ian Elliot (man in elevator), Serge Henri Valcke (funny business man), Yolanda Germain (falling stripper), Gertjan Louwe (wrong Mulder), Mylene Duijvestijn (nurse), Kelly Lee van Gilst (screaming fan), Inge Beekman (woman in airplane), Wim van der Heyden (man in airplane), Henny Kerkwijk (policeman), Mike Bieslijn (policeman), Jos Overing (Lady in striking evening gown), Ali Car (cleaner), Michael Helmerhorst (frightened bum), Henry Pronker (skater), Marinus Vroom (surprised customer), Jacob Dijkstra (senior medical officer), Walter de Heer, Dariusz Sobocki

Scenario: Dick Maas. Melissa is een vrolijk meisje met een avontuurlijke inslag. Ze is 10 jaar oud en woont in Amerika. Sinds enkele jaren kan ze niet meer praten en communiceert ze door middel van gebarentaal. Haar verhalen zijn soms zo fantasierijk dat haar ouders Walter en Cathryn zich afvragen wat er allemaal in haar hoofd omgaat. Samen maken ze een reis naar Amsterdam. Haar vader, die bij een Amerikaans farmaceutisch bedrijf werkt, zal daar met een zekere Hartman besprekingen voeren over een belangrijke zakendeal. De familie heeft besloten om er gelijk een korte vakantie aan vast te knopen. In het chique hotel heeft ook een wereldberoemde popster zijn intrek genomen. Horden fans staan voor de deur. Het is een drukte van belang. Kort na aankomst verliest Melissa in de menigte haar ouders uit het oog en komt na enige omzwervingen op de binnenplaats van het hotel terecht. Hier is Melissa ongewild getuige van een moord. De moordenaars betrappen haar en een meedogenloze jacht op het 10-jarige meisje in het voor haar onbekende nachtelijke Amsterdam is het gevolg. Steeds weet ze op listige wijze uit de handen van haar achtervolgers te blijven, en wordt ze daarbij geholpen door Amsterdammers die zich niet bewust zijn van het gevaar waarin zij verkeert. Met het beeld van de moordenaars stevig op haar netvlies vindt op het politiebureau een hereniging plaats met haar dodelijk ongeruste ouders. Maar veilig is ze niet. De moordenaars zullen alles in het werk stellen om de enige getuige uit de weg te ruimen... Producenten: Laurens Geels, Dick Maas. Line producer: Martin Lagestee. Productiemaatschappijen: First Floor Features, CLT-UFA International (Luxembourg). Camera: Marc Felperlaan. Kostuums: Linda Bogers. Stunts: Dickey Beer, Willem de Beukelaer. Special effects: Hans Voors, Harry Wiessenhaan, Edward Wiessenhaan. Art director: Jeroen Evers. Muziek: Dick Maas. Montage: Bert Rijkelijhuizen. Distributeur: Buena Vista International. De scène met de ambulances die in elkaar werden gereden werden opgenomen in de buurt van het Vondelpark in januari 1999. Andere locaties in Amsterdam o.a. Oudezijdsdijk en Oudezijds Voorburgwal. Overigens wordt het hoofdstedelijke stratenplan topografisch op zijn kop gezet in de film; vanaf de Magere Brug bijvoorbeeld kun je het Vondelpark niet inrijden. Buiten Amsterdam werden er opnamen gemaakt in The First Floor Film Factory in Almere. De casting voor de film was een probleem. De eerste die werd gecontracteerd was het meisje Melissa. Bij haar moest vervolgens een passende vader gevonden worden. William Hurt zegde echter een maand voor de opnamen af wegens privéproblemen. De opnamen konden niet meer stilgezet worden en er is begonnen met de scènes waar William niet inzat. In november 1998 werd begonnen en halverwege december werd duidelijk dat Hurt toch kon. Toen kon Jennifer Tilly geboekt worden. Darius Sobocki (19), te zien in een klein, zwijgend rolletje, maakte eerder zijn opwachting in Nederland, België, Duitsland, Polen en

[\[Hide Window\]](#)

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

inzittenden deed het licht nog voor de botsing uit. De tram die in de film ontspoort, reed overigens op rubberen banden over de

straat en werd bestuurd zoals een vrachtwagen. Dickey Beer coördineerde voor DO NOT DISTURB 22 stuntmensen; ter vergelijking: bij TOMORROW NEVER DIES waren dat er 145. Co-producerende omroep: AVRO. Opvallende in beeld gebrachte merken/instellingen: Royal Atlantic (vliegtuigmaatschappij), Hotel de L'Europe, Lucky strike (sigaret), Empire (tijdschrift), Vrije Universiteit te Amsterdam (ziekenhuis) en Heineken (vrachtauto). DO NOT DISTURB is te zien in de film als 'niet storen'-deurhanger in het Hotel de L'Europe en het is de naam van het bootje dat Walter aan de junk, die zijn dochter Melissa heeft geholpen, geeft. In DO NOT DISTURB zitten net als in AMSTERDAMNED achtervolgingen per boot en net als in DE LIFT een liftscène. Persreacties: 'HP/de Tijd' d.d. 29 oktober 1999: "Omdat de heldin een tienjarig meisje is en de boeven toch te veel Snuf en Snuitje blijven, is DO NOT DISTURB in de eerste plaats een film voor een jeugdige publiek. (...) Qua productie steekt deze film met kop en schouders uit boven alles wat er in de laatste jaren in Nederland is gemaakt. DO NOT DISTURB is een vaardig gemaakte actiefilm, die de multiplexen ongetwijfeld zal doen vollopen. (...) Als het tijd is voor de apotheose, is het goed raak. (...) Maas laat zien dat je in het Engels nog steeds een Nederlandse film kunt maken. Al blijft het een vreemde gewaarwording dat in Amsterdam geen woord Nederlands meer wordt gesproken". 'de Filmkrant' d.d. november 1999: "Het volstrekt ongeloofwaardige script en de kraak-noch-smaak registijl die Maas daar vervolgens op losliet, resulteerden in een film die niet uitpakt als het beloofde ritje in een achtbaan, maar eerder als een slome rit in een Amsterdamse stadsbus tijdens de avondspits". Veronica gids d.d. oktober 1999: "Mocht Maas liever een andere titel gewild hebben, dan hebben wij nog een aardige suggestie: AMSTERDAMNED 2 (...) Behalve spannende achtervolgingen in bekende settings levert het voor de Amsterdamse VVV een gratis reclamespot op. (...) De actie knalt van het scherm in wat nu al de allerleukste achtervolging mag heten uit de Nederlandse filmgeschiedenis. Uitgebreid, over the top en heel erg lekker. Het zorgt ervoor dat je met een heel goed gevoel de zaal uitloopt, en dat kunnen we helaas niet van elke Nederlandse film zeggen". 'NRC Handelsblad' d.d. 3 november 1999: "Maas en producent Geels bewijzen dat het mogelijk is een Engelstalige speelfilm te maken, met voornamelijk Amerikanen en Engelsen voor de camera en Nederlanders erachter, die desondanks volledig tot de Nederlandse cultuur behoort. (...) De film maakt zijn internationale ambities waar en levert allure voor een schijntje. Het is het ideale visitekaartje voor een filmindustrie, die de internationale markt op wil. Dat zal dit keer wel lukken, juist omdat DO NOT DISTURB zo verschrikkelijk Nederlands is". Dick Maas zelf over zijn film in 'Volkskrant magazine' d.d. 30 oktober 1999: "Tot nu toe kon ik me verschuilen achter het gebrek aan middelen of achter de acteurs. Na deze film niet meer. Ik had het geld en de acteurs. En met de stunts zat ik al aan een soort top. Dit is wat ik kan, en als het weer niet goed is, dan wordt het ook niet beter". De Amsterdamse VVV was overigens niet gelukkig met de film. Woordvoerder H. ter Balkt in het 'Algemeen Dagblad' d.d. 4 november 1999: "En nu wordt dat clichébeeld weer van stal gehaald. We worden er een beetje moe en verdrietig van. Ja, zelfs boos. De kostbare campagne die we vanaf '94 in steden als New York, San Francisco en Los Angeles voerden, leverde extra toeristen op. In het begin kwamen ze schoorvoetend omdat velen toch dachten dat het hier 'eng' was. Nu is er dan die film. Ik denk dat we de intelligentie van de gemiddelde kijker niet moeten overschatten. En dus zou het best zo kunnen zijn dat ons werk voor een groot deel voor niets is geweest. Daarom moeten we kijken of DO NOT DISTURB een topper wordt. Is dat zo, dan moeten we wellicht een ludieke tegenactie in bijvoorbeeld New York organiseren. We blijven de ontwikkelingen in elk geval op de voet volgen". De film werd in Nederland matig bezocht. In het eerste weekend trok de film 30.000 bezoekers. Na twee weken stond de teller op ongeveer 65.000. De film draaide toen nog in 57 van de oorspronkelijk 80 kopieën. 65.434 bezoekers. Uitgebracht in Frankrijk met 10 kopieën op 14 juni 2000.

Première: 4 november 1999

K-94 minuten

ENIGMA

ook: ENIGMA - LOVE IS A FOUR LETTER WORD

Paul Ruven

met: Jack Wouterse (Max), Ariane Schluter (Jareen), Chip Bray (Gregory), Frans van Deursen, Georgina Verbaan (Dash), Edo Brunner (Ronnie), Mike Hayes

Scenario: Paul Ruven en Marian Batavier. "Wat je gaat zien is de film die Robert de Niro zijn hele leven al had willen maken". Max heeft een vervelend illegaal baantje in een slachthuis en is na de wiegendood van zijn kind ontroostbaar. Hij schrijft een autobiografisch script met zichzelf als de gelukkige charismatische held. Een Amerikaanse regisseur zegt een goede producent te weten voor het scenario van zijn action-comedy, maar troggelt hem een grote som geld af en gaat er intussen met zijn vrouw vandoor. Max wil koste wat het kost een Amerikaanse producent overtuigen van zijn talenten en huurt een cameraman in om zijn auditie te filmen. Werkelijkheid en fictie gaan door elkaar heen lopen. Camera: Joost van Gelder. Art direction: Gerard Loomans. Geluid: Pepijn Aben. Muziek: Fons Merkies. Montage: Kees Linthorst (filmversie), Peter Alderliesten (televisieversie). Productie: Jean-Pierre Claes voor de VPRO. Opgenomen met een digitale camera in 5 dagen op o.a. Kadijksplein te Amsterdam (10 december 1998). Engels gesproken, gedeeltelijk Nederlands ondertiteld. De film ENIGMA is een lange versie van de gelijknamige op 28 maart 1999 door de VPRO uitgezonden televisiefilm. Schertsend repte Paul Ruven van 'de eerste Nederlandse Dogma-film'. Op het Nederlands Filmfestival oogstte de film veel lof bij publiek, pers en jury. De laatste nomineerde de scenarioschrijvers Ruven en Batavier voor een Gouden Kalf: "Op fascinerende wijze weten de makers van ENIGMA de schijn van ultieme improvisatie te wekken, waarbij tegelijkertijd wordt vermoed dat elk detail vooraf is bedacht en in het scenario is vastgelegd". Persreacties: 'Het Parool' d.d. 1 december 1999: "ENIGMA, die in één week werd gedraaid, wekt de indruk van enkel improvisatie, maar wie goed kijkt ziet een zeer doordacht scenario. Wat de Denen met Dogma kunnen, kan ik ook, lijkt Ruvens uitgangspunt te zijn geweest. Dat het goed uitpakt, is een bewijs van zijn grote talent, want een mindere scenarist en filmmaker zou met een satire op Hollywood in de polder genadeloos onderuit zijn gegaan." 'Algemeen Dagblad' d.d. 2 december 1999: "Met bescheiden middelen produceert hij aan de lopende band, maar vaak komt het niveau niet verder dan de minimal movies waarmee Pim de la Parra begin jaren negentig zijn carrière afsloot. (...) De irritatieknop wordt helemaal open gedraaid door Ruven die Wouterse als een ongeleid projectiel voor de camera laat opdrijven. Schreeuwend, tierend, vloekend tot de spetters er vanaf vliegen. (...) In ENIGMA weet Ruven heel behendig werkelijkheid en fictie op elkaar af te stemmen. Het geëxalteerde acteren van Wouterse die vaak lijkt te improviseren werkt echter al te snel op de zenuwen. De geloofwaardigheid van deze figuur is geen moment aanwezig, ook al is er sprake van een satirische

[[Hide Window](#)]

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

Premiere: vrijdag 24 september 1999 (Nederlands Film Festival) / 2 december 1999

K-70 minuten (35 mm)

GÜNESE YOLCULUK

ook: JOURNEY TO THE SUN

Yesim Ustaoglu

met: Newroz Baz (Mehmet), Nazmi Qirix (Berzan), Mizgin Kapazan (Arzu), Nigar Aktar (Süleyman Bey, laundromat owner), Iskender Bagcilar (police interrogator), Ara Güler (Mehmet's boss)

Turks-Nederlands-Duitse co-productie. Scenario: Yesim Ustaoglu. Twee jonge mannen uit verschillende streken van Turkije proberen in Istanbul een nieuw leven op te bouwen. Mehmet is erin geslaagd een baantje te vinden bij het waterleidingbedrijf. Hij is verliefd op Arzu, die ook nog maar pas in de stad woont en in een wasserette werkt. Mehmet heeft vriendschap gesloten met Berzan, een Koerd die op straat een stalletje heeft. Berzan wordt door de politie gezocht. Op een avond wordt Mehmet tijdens een routinecontrole door de politie gearresteerd. Zijn donkere huidskleur doet de agenten vermoeden dat hij een Koerd is. Als hij na een week wordt vrijgelaten, vindt hij een rood kruis gekalkt op de deur waar hij met andere jongens een kamer heeft. Ze willen hem niet langer in huis hebben en zetten hem op straat. Ook bij de waterleiding hebben ze zijn expertise niet meer nodig. Dankzij Berzan vindt Mehmet weer onderdak en een nieuwe baan, maar er is iets in hem geknapt. Na de dood van Berzan ziet Mehmet het als zijn verplichting om diens stoffelijk overschot te begraven in zijn geboortedorp. Hij onderneemt een lange en moeilijke reis naar het oosten, naar het land waar de zon opkomt. Muziek: Camera: Jacek Zaleski. Montage: Nicolas Gaster. Geluid: Svetolik Mica Zajs. Art direction: Natali Yeres. Producent: Behrooz Hashemian. Filmcompany Amsterdam is de Nederlandse co-producent (Phil van der Linden). Tweede Turkse film waarin Koerdisch wordt gesproken (na YOL van Yilmaz Güney, 1982). Het verhaal van de film is geïnspireerd op krantenartikelen over dorpen in zuidoost Turkije die werden afgebrand en waarvan de inwoners vervolgens werden 'geëvacueerd' naar Istanbul. Blauwe Engel voor Beste Europese film over een actueel maatschappelijk onderwerp en de Vredesprijs, Internationaal Film Festival Berlijn, 1999. De wereldpremière in Berlijn viel samen met de arrestatie van de Koerdische PKK-leider Öcalan en de Turkse première op het filmfestival van Istanbul vond plaats aan de vooravond van de landelijke verkiezingen. Er deden zich echter geen vervelende dingen voor. 8.399 bezoekers.

Première: 29 april 1999

K-104 minuten

JEZUS IS EEN PALESTIJN

ook: JESUS IS A PALESTINIAN

Lodewijk Crijs

met: Hans Teeuwen (Ramses), Kim van Kooten (Natasja, zijn zus), Dijn(tje) Blom (Lonneke), Peer Mascini (vader van Ramses), Anis de Jong (Kahn-Goeroe), Najib Amhali (Rashid, de Palestijn), Pieter Bouwman (communeleider), Orlando MacBean (Abraham), Ruben van der Meer (Osiris), Gerardjan Rijnders, Marc van Uchelen, Tygo Gernandt, Job Gosschalk (Israëlische piloot), hangbuikzwijntje Roos, Micha Hulshof

Scenario: Lodewijk Crijs i.s.m. Martin Lagestee. Ramses woont al acht jaar onder kloosterachtige omstandigheden in een landbouwcommune. Hij is 25 en nog maagd. De leden van de commune hebben piercings in hun lichaam om het rein en gezond te houden. Vrouwen zijn taboe, daarom krijgt Ramses ook een pik-piercing. Als zijn vader stervende is, krijgt hij toestemming om hem op te zoeken. Eenmaal buiten de commune wordt Ramses verliefd op Lonneke, de huisgenoot van zijn jongere zus Natasja, en moet hij kiezen tussen het celibate leven in de commune of het huwelijk daarbuiten. Hij is niet gewend om zelfstandig keuzes te maken en roept de hulp in van een messias, die in een flat in de Amsterdamse Bijlmermeer woont. Muziek: Jeroen Strijbos en Rob van Rijswijk. Geluid: Eric Leek. Camera: Menno Westendorp. Montage: Wouter Jansen. Art direction: Ben Zuydwijk. Casting: Job Gosschalk. Producenten: Lagestee Film B.V. (Martin Lagestee) en VPRO. Aanvankelijk was dit project geselecteerd als vijfde film in de reeks low budgetfilms van het Fonds/VPRO/Motel Films, maar omdat het budgettair niet lukte werd de film zelfstandig geproduceerd. Budget: 2 miljoen gulden. Lange speelfilmdebuut van Lodewijk Crijs, die eerder de veel bekroonde fake-documentaires KUTZOOI (1995) en LAP ROUGE (1996) maakte. De als acteur debuterende cabaretier Hans Teeuwen is in werkelijkheid niet de broer van Kim van Kooten, maar haar vriend. Hij auditeerde eerder tevergeefs voor de hoofdrol in KARAKTER. Hans Teeuwen op de vraag wat hij het moeilijkste vond aan de rol van Ramses in 'VPRO gids' 4-1999: "De naaktscènes, eigenlijk. Het is sowieso moeilijk om je uit te kleden als er vreemde mensen bij zijn. De cameraman had ook nog 'ns grote moeite om het hoofd van Cécile [Stanton, een vriendin van hem] dat ik op mijn rug heb laten tatoëeren, buiten beeld te houden." Dijn Blom heeft in de film blond haar, maar van nature is ze zwartharig. Ze heeft niet alle scènes zelf gespeeld: voor de penetratie bij de geslachtsdaad, die een halve seconde in beeld is, zijn twee porno-acteurs gebruikt. Job Gosschalk van castingbureau Hans Kemna Casting is zelf ook te zien als Israëlische piloot. Eerder was hij al te zien in DE BOEKVERFILMING. Opnamen gestart op 10 maart 1998; o.a. in een Limburgs kasteel, een ziekenhuis in Soest en op het dak van een Bijlmerflat. JEZUS IS EEN PALESTIJN ging op 29 januari 1999 in première op het International Film Festival Rotterdam. De ontvangst van de film door de Nederlandse pers was slecht. Jade Elephant Award voor Meest Innovatieve Film op het 2e Bangkok Experimenteel Film Festival, september 1999. Het juryrapport stelde dat de film complexe thema's op een originele manier presenteert. De film heeft de nodige opschudding veroorzaakt. De censorshipboard kwam terug op haar oorspronkelijke toezegging aan de organisatie van het festival en wilde de voorstelling niet door laten gaan. Dit kon uiteindelijk worden voorkomen door de film gratis aan het publiek te vertonen. Voor gratis films gelden namelijk andere regels dan voor films waarvoor betaald moet worden. 26.203 bezoekers.

Première: 11 februari 1999

K-90 minuten

KABOUTER PLOP

ook: KABOUTER PLOP : DE KABOUTERSCHAT/DE KABOUTERSCHAT

[\[Hide Window\]](#)

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

(Klus), Katrien Devos=Katrien de Vos, Fred van Kuijk, Clara Cleymans, Karin Jacobs, Luk Alloo

Belgisch-Nederlandse co-productie. Scenario: Gert Verhulst, Danny Verbiest, Hans Bourlon. Jeugdfilm over de kabouters Plop, Lui, Kwebbel en Klus die in het paddestoelenhuisje van Plop tijdens de lenteschoonmaak een schatkaart vinden en er samen op uit trekken om de kabouterschat te vinden. Om de schat te vinden moeten de kabouters drie barricades nemen: een bos waar vogels gevaarlijk veel poepen, een duister moeras en een grote-mensenweg. Muziek: Johan Vanden Eede. 'Het Ploplied' stond zowel in België als Nederland (4 weken, #19) in de hitlijsten. Kostuum: Erna Siebens. Art director: Piet de Koninck. Camera: Marijke van Kets. Assistent-regisseur: Christophe van Rompaey. Montage: Philippe Ravoet. Producers: Eric Caroen, Hilde de Brauw. Producent: Studio 100 (Gert Verhulst en Danny Verbiest). Nederlandse co-producenten: Morres Wonen en TROS. 'Kabouter Plop' is oorspronkelijk een Vlaamse kindertelevisieserie van de commerciële Vlaamse zender VTM, die ook dagelijks op de Nederlandse televisie (TROS, Nederland 2) te zien is ('Plopperdeplop, dag ploppertjes!'). De namen van de kabouters spreken voor zich, alleen de naam Plop blijft een raadsel. De film ging in 91 Nederlandse theaters in première. De reacties in de pers waren vernietigend; 'NRC Handelsblad': '...gaat voorbij aan elke ontwikkeling in de filmgeschiedenis sinds pakweg 1915. (...) Het argument dat kleine kinderen gek zijn op KABOUTER PLOP is zo lang als het breed is: wie alleen nog maar kabouterpap te eten krijgt, op 91 bordjes tegelijk, zal het vroeger of later wel lekker gaan vinden'; 'Het Parool': 'De wankele haast omvallende decors, de overgesimplificeerde montage technieken, de slechte dialogen en het uitgerekte verhaal doen eerder denken aan amateurtoneel'. Op het Internationaal Filmfestival Vlaanderen kreeg de film de in oktober 1999 de Box Office Prijs 1998/9. 289.905 bezoekers. De productie ging op donderdag 3 juli 2008 opnieuw in première; volledig gedigitaliseerd, met nieuwe special effects, en ingekort in 2 bioscoopzalen (Geleen, Tilburg). Jan Pieter Ekker op Cinema.nl op 3 juli 2008: "(...) en is fiks ingekort. Dat laatste is goed nieuws: de film duurt nu 73 in plaats van 94 minuten. Maar bordkartonnen decors blijven bordkartonnen decors, stompzinnige liedjes blijven stompzinnige liedjes, en de ondraaglijke onnozelheid van de kaboutersvrienden is voor ouders nog altijd een zware zit."

Première: 8 juli 1999

K-94 minuten

KRUIMELTJE

Maria Peters

met: Ruud Feltkamp (Kruimeltje), Thekla Reuten (Vera di Borboni/Lize van Dien, moeder Kruimeltje), Rick Engelkes (Harry Volker, vader Kruimeltje), Hugo Haenen (Wilkes), Eric van der Donk (commissaris), Sacha Bulthuis (vrouw Koster), Jan Declair (vader Keyzer), John Kraaykamp sr. (bewaker hondenpark), Yannick van de Velde (Keesie), Mitchell Redmond, Mark van Duijn, Robbie Scheek, Kay Greidanus (trekschuitjongetjes), Maarten Wansink (glaszetter), Bert Geurkink (agent), Anna van der Sloot (vrouw in steeg), Aus Greidanus sr. (dronken man in cel), Eric de Koning (bakker), Duck Jetten (mevrouw met wrat), Babette Mulder (winkeljuffrouw 1), Jopie de Vries (winkeljuffrouw 2), Gonny Gaakeer (aardige mevrouw), Wigbolt Kruijver (rijke heer), Allard van der Scheer (groentenman), Martin Lader (agent sleescène), Anneke Blok (moeder Keesie), Tessa Schram, Quinten Schram, Emilie Pos, Kester van Blokland, Charley van Blokland, Berend Schulte, Barend van Leeuwen (kinderen moeder Keesie), Jaap Spijkers (vader Keesie), Jack Wouterse (bezoeker vrouw Koster), John Kegel (man bij gaarkeuken), Randall van Hemert, Sebastiaan van Gent, Wouter van der Ent, Paul de Jong (jongens sneeuwballengevecht), Sake van der Zwaag (echte krantenverkoper), Henny Vrienten (pianist bioscoop), Leo Hogenboom (dokter 1), Annemarie Grosfeld (verpleegster 1), Jakop Ahlbom (Chaplin-figuur), Femke (Moor, de hond), Joop Doderer (koster), Christo Hulst, Jasper Mooibroek, Tim den Besten (kwajongens vismarkt), Lou Landré (loketbeambte H.A.L.), Charlotte Besijn (verpleegster ziekenhuis 2), kinderen van de Cornelis Vrijsschool o.l.v. Rita Reijmers (koor), Hedy Wiegner (onaardige mevrouw kerk), Loulou Rhemrev (aardige mevrouw kerk), Klaas Vos (priester), Casper Gimbrère (agent kerk), Gilles van Welzen (Spijker), Rick Nicolet (moeder Keyzer), Benten Wijnen (Buikie), Pim Feltkamp, Yoni Serlie, Beau Etman, Michiel van Bennekom, Danny de Kruyk, Jasper Groot, Gijs Bregman, Pascal van Zwol, Tim Smit, Kevin van Vuuren, Milan Tettero, Mario Cramer, Jorg Mackloet, Arjen Roseboom, Ruiter Jansen, Roberto Sluimer, Wim Serlie (slager), Freerk Bos (afficheplakker), Wimmie Wilhelm (nieuwe bewoonster), Ruben van Montfoort, Frédérique Spoor, Ivo van Rutten (kinderen nieuwe bewoonster), Jaap Maarleveld (oude buurman), Stijn Westenend (taxichauffeur), Sebastiaan Lauf (Kruimeltje als baby), Hans Crone (kapper), Paul Kooij (onderwijzer), Laus Steenbeke (verkoper pianozaak), Ruud Eering (controleur bioscoop), Wim Bouland (chauffeur Vera), Harry van Rijthoven (dokter 2), Ingeborg Uyt den Bogaard (dienstbode Vera), Frans Berings (weldoener), René Retel (toelatingscommissie Parijs), Adrian La Tourelle (verkoper scheepswinkel), Rita Reijmers

Nederlands-Belgische co-productie. Scenario: Maria Peters met adviezen van Syl van Duijn, naar het boek van Chris van Abcoude uit 1923. Het verhaal speelt zich af in 1921. Het 10-jarig Rotterdamse jongetje Kruimeltje groeit op zonder zijn ouders. Hij haalt veel kattenkwaad uit en komt regelmatig in aanraking met de politie. Als zijn verzorgster, vrouw Koster, overlijdt, komt hij op straat te staan met als enig aandenken een medaillon van zijn ouders. Kruidenier Wilkes is begaan met het lot van Kruimeltje. Samen met zijn beste vriend Moor, hebben ze bij Wilkes nu eindelijk een echt thuis. Wilkes schrijft een boek over de avonturen die hij met een jeugdvriend heeft beleefd. De jeugdvriend van Wilkes blijkt dezelfde man te zijn als in het medaillon. Kruimeltjes vader heet Harry Volker, maar hij is al 10 jaar geleden als goudzoeker vertrokken naar het verre Amerika. Wilkes gaat voor hem naar Amerika toe. Zal Kruimeltje dan toch nog ooit zijn vader en moeder ontmoeten? Camera: Hein Groot. Licht: Erno Das. Art director: Hemmo Sportel. Kostuum ontwerp: Bernadette Corstens. Producenten: Hans Pos, Dave Schram. Productiemaatschappij: Shooting Star Filmcompany. Locatie scout: Paul Marbus. Special effects sneeuw: The Snow business, Tim Howell, Martin McLaughlin, Roland Hathaway. Special effects vuur: Arthur van Oest. Stunts coördinatie: Willem de Beukelaer. Stunts: Martin Lader, Marco Maas, Michel Struik, Diana Wiersma. Visual effects: Movida-Trix, Brussel. Montage: Ot Louw. Muziek: Henny Vrienten. Muziekfragmenten 'Vera di Borboni': Chopin, Schubert en Satie. Titelsong: Ruth Jacott. Geluid: Leo Franssen. Casting: Job Gosschalk, Wim Serlie (jeugd). Gebruikte filmfragmenten: THE KID (1921), THE IMMIGRANT (1917) en THE LAST OF THE MOHICANS (1920). De opnamen vonden plaats in o.a. Huizen, Delfshaven te Rotterdam, Schiedam, Dordrecht (Scheffersplein), Leiden, Enkhuizen, Utrecht, Maassluis, Fort Abcoude en Amsterdam (de Sint Olofssteeg en het Wertheimpark). De laatste opnamen voor KRUIMELTJE werden gemaakt op 8 juni 1999. Op bijna alle 55 draaidagen miezerde het. Voor de sfeer die de film uitstraalt, stond Breitner voor ogen. Nederlands gesproken. Daarnaast één kleine scène in het Frans en één in het Engels. Het witte

[\[Hide Window\]](#)

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

snuim oplopend straatje aan de haven, waar de Amerikaanse scènes zijn ge draaid. Daarna neemt de art direction een oude foto van

Manhattan bewerkt, die daarna achter de beelden is gezet. Kruiemeltje heet zo, omdat hij klein voor zijn leeftijd is. Ruud Feltkamp komt niet uit Rotterdam, maar uit Noord-Holland (Broek in Waterland) en spreekt weliswaar niet met een Rotterdams accent, maar wel slordig Nederlands. Hij is gekozen uit meer dan 300 kinderen. In Het Parool van 8 december 1999 (artikel Jos van der Burg): "De hoofdrol wordt gespeeld door Ruud Feltkamp die het er redelijk afbrengt, maar die ook laat zien dat hij geen briljant natuurtalent is. De kritiek raakt een gevoelige snaar bij Peters. 'Wat mensen niet zien, is dat Kruiemeltje een heel moeilijke rol is. Ruud moest alle registers opentrekken, van vrolijk tot verdrietig, van kwaad tot humoristisch. Zulke rollen kom je in Nederlandse kinderfilms vrijwel nooit tegen. Vergelijk zijn rol maar eens met die van Danny de Munck in CISKE DE RAT. Die hoefde alleen maar te somberen, wat hij heel goed deed, maar het was wel een eendimensionale emotie. Of kijk eens naar ABELTJE. Die film is zo gemonteerd, dat Ricky van Gastel nooit langer dan drie seconden in beeld is, zodat je de kans niet krijgt om te zien of hij goed kan spelen. Ricky heeft auditie gedaan voor KRUIEMELTJE, maar hij was een stuk minder dan Ruud. Dat zeg ik niet om Ricky naar beneden te halen, maar om duidelijk te maken dat Kruiemeltje echt een heel lastige rol is. Trouwens: ik ben nog geen kind tegengekomen dat niet met Kruiemeltje meegaat in de film." Tessa en Quinten Schram zijn de kinderen van regisseur Maria Peters en producent Dave Schram. Zij zijn te zien in de scène waarin Kruiemeltje bij de burens mag komen meeëten, wat inhoudt dat zij één aardappel krijgen. De film is vrij dicht bij het boek gebleven. In het boek zijn de ouders van Kruiemeltje getrouwd ook al wonen ze niet bij elkaar, in de film niet. Verder zijn enkele Amerikaanse passages die in de fantasie van Kruiemeltje afspelen geschrapt. Het verhaal is niet geactualiseerd. Thomas Acda had de rol van meneer Wilkes kunnen spelen, maar hij vond zijn uiterlijk daarvoor niet geschikt. In 1993 is in het Rotterdamse Jeugdtheater Hofplein de jeugdmusical 'Kruiemeltje' opgevoerd. Hiervan is door regisseur Eduard Huis in 't Veld ook een verfilming gemaakt, die op zondag 25 december 1994 door Veronica werd uitgezonden (65 minuten). In de hoofdrollen destijds Casper Haring (titelrol), Mies de Heer, Joep Dorren, Frits Lambrechts en Loes Luca. De promotiecampagne voor de film KRUIEMELTJE kende een zorgvuldige gepland verloop. Producent Hans Pos van Shooting Star Film Company, distributeur Buena Vista International en publiciteitsagente Monique van Schendelen kozen voor aanvankelijke geheimzinnigheid, zodat de nieuwsgierigheid naar de Nederlandse productie bleef bestaan en liefst nog extra werd gevoed. Om in de stemming te komen zond de KRO (die meebetaalde) vanaf dinsdag 16 november 1999 een week lang dagelijks een stukje uit van 3,5 minuut in 'Alles kits'. Omstreeks die tijd verscheen in openbare bibliotheken ook een 'PagerClip' (#941). Ook werden reclamespotjes op televisie uitgezonden. Persreacties: 'Het Parool' d.d. 8 december 1999: "De zware titelrol van Ruud Feltkamp wordt slim ondersteund door een rijk ensemble. De meeste acteurs lijken te genieten van de kans om eens flink uit te pakken. (...) De film duurt aan de lange kant -de onvermijdelijk reünie wordt eindeloos uitgesteld- maar tegen het einde zijn de meeste toeschouwers toch al veranderd in één grote berg mierzoete, besneeuwde olieballen." 'NRC Handelsblad' d.d. 8 december 1999: "De vormgeving van het geheel in Nederland gereconstrueerde Rotterdam omstreeks 1920 is overtuigend, halverwege Breitner en Anton Pieck. Het scenario lost enkele problemen elegant op, en treft een toon ergens tussen Dickens en Swiebertje. (...) Hoofdrolspeler Feltkamp moet het hebben van zijn schattigheid, niet van zijn acteertalent, dat tot overmaat van ramp contrasteert met bijrolletjes van zwaargewichten. Vooral Jan Declair, als een sadistische weeshuisdirecteur die zo graag 'Vader' genoemd wil worden, imponeert bijzonder. (...) KRUIEMELTJE is een moedige poging om een familieklassieker te maken, en getuigt van veel fantasie en doorzettingsvermogen. De modernisering van een aftandse bestseller is een ongelijke strijd en leidt soms tot onbedoelde lacheffecten (...) Het is onschuldig en nostalgisch vertier, dat vaak balanceert op de rand van oubolligheid, net als het proza van Van Abkoude." 'HP/de Tijd' (Erik Spaans) d.d. 10 december 1999: "De technische onvolkomenheden en knulligheden die zoveel Nederlandse films ontsieren, zijn hier afwezig. Op de art direction, figuratie, kostuums en decors van KRUIEMELTJE valt niets af te dingen. (...) Het enige dat ik op KRUIEMELTJE heb aan te merken, is gebrek aan flair en durf in de regie. Van de oneindige hoeveelheid mogelijkheden om iets in beeld te brengen, kiest Peters stevast de degelijke, sobere variant. Dat is geen schande; het valt te prefereren boven de inhoudsloze mooifilmerij van regisseurs die zich zozeer uitputten in het zoeken naar verrassende camerastandpunten dat ze amper aan het vertellen van een verhaal toekomen. Maar Peters is wel érg sober. Ze heeft hier en daar mogelijkheden laten liggen om de film brutaler en visueel spannender te maken. Laat ik daar maar meteen aan toevoegen dat het verwijt afkomstig is van een volwassene die te veel films heeft gezien. Ik weet zeker dat ik als tienjarige onvolwaardelijk enthousiast over KRUIEMELTJE zou zijn geweest." De belangrijkste concurrent voor KRUIEMELTJE was de Disney film TARZAN. In het eerste weekeinde gingen 50.000 bezoekers KRUIEMELTJE zien. Dit waren 15.000 bezoekers meer dan ABELTJE in het beginweekeinde. Ludi-Award op het Kristiansand Children's Film Festival (Noorwegen). Special Jury Award op het 33rd Annual Worldfest Houston International Film Festival (Texas). Publieks- en Kinderjuryprijs op het International Filmfestival for Children and Youth in Uruguay in augustus 2001. Eerste prijs van de kinderjury in de categorie International Feature Film Or Video (Live Action) op het Chicago International Children's Film Festival in november 2001. 1.134.123 bezoekers. Op 22 april 2002 kreeg de film een 'Jenny' voor 'best verkochte Nederlandse film op video of dvd' in de periode 2000-2001. In april 2002 kreeg de film op het BAMkids Film Festival in Brooklyn NY de BAMmie Award for Best Feature Film; toegekend door de kinderen die het festival bezochten.

Première: 9 december 1999

K-119 minuten

NACHTVLINDER

Herman van Veen

met: Babette van Veen (Sarah Mogèn), Arthur Kristel (prins Ruben van Haland), Hans Trentelman (Onorg), Maike Meijer (Hinde Baldon), Fred Delfgaauw (koning Olaf van Haland), Jules Croiset (Abraham Mogèn), Ramses Shaffy (Walko van Haland), Herman van Veen (alchemist Wogran), Syb van der Ploeg (reiziger), Bert Visscher (zot Hansworst), Karin Bloemen (Geertrui Moens), Niels Reijnders (Martijn), Sarah de Wit (Alma Mogèn), Frits Lambrechts (stuorman), Joep Onderdelinden (marskramer), Lori Spee (moeder Mogèn), Mario Juch (buurman), Rob van Gestel, Hans van Leipsig (kok), Theo Westerduin, Jur van der Lecq (Lansknecht), Michiel Kerbosch (waard), Piet van de Pas (monnik), Bas Boterbloem (overvaller op het strand), Gaëtane Bouchez (hofdame Ligora), Boris ('Wolf' de hond); Figuratie: Myrna van Kemenade (jonge albino vrouw), Carolina Haitsma Mulier, Louise Haitsma Mulier (tweeling), Daan Exo (oude monnik), Hans de Haas (handelaar), Louis Roeland (koetsier), Anne Marije van Veen (hofdame Anna), Tessa Ansinger (jonge wasvrouw), Nard Reijnders (man met doedelzak), Bert van Calker (didgeridoospeler), Dio

[\[Hide Window\]](#)

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

boerenvrouw), Martijn Kappers (man bij diner), Ewoud Eggink (zielenherder), Edith Leerkes (jonkvrouw met luit), Leontien

Nelissen, Erica Brand (vroedvrouwen), Willemijn Bronius (baby), Toin Peemen (stand in koning Olaf van Haland en van Onorg), Arid Veld (stand in Walko van Haland), Sindy van Hooydonk (stand in Sarah Mogèn), Bas Boterbloem (stand in Ruben van Haland); Stemmen: Wiebe Pier Cnossen (Ruben van Haland), Paula Majoor (moeder Mogèn), Piet van de Pas (Martijn de monnik)

Scenario: Herman van Veen. Een huiveringwekkend sprookje over Sarah, een jonge vrouw op zoek naar haar vader, over Ruben, een prins die vliegt als de weerlicht, over de albinokoning van Haland, over Wogram, alchemist, gedaanteverwisselaar en moordenaar, over Walko, de koningsjutter en over magie, over wonderen, over humor, afgunst, dood en liefde. NACHTVLINDER gaat over een Middeleeuwse koning, die geen daglicht kan verdragen. Als ergens in zijn rijk een alchemist een blauwe schelp vindt, is er hoop voor de koning, want van de schelp kan een bril gemaakt worden die het buitenlicht filtert. Twee boeven duiken op, die de alchemist vermoorden en zijn blauwe schelp stelen, waarna zij zich aan het hof als alchemisten uitgeven. Uiteindelijk worden zij ontmaskerd door de dochter van de vermoorde alchemist en de zoon van de koning. Muziek: Nard Reijnders. Songs: 'Butterfly' van/door Lori Spee, 'Yn myn tinzen' (In mijn gedachten) van/door de Kast en 'Rond' van Herman van Veen. Budget: circa 2 miljoen gulden; voornamelijk afkomstig van particuliere geldschietters waaronder Herman van Veen zelf. Uitvoerend producent: Aleid Smid. Productieleiding: Yvonne Dahlhaus. Producent: Ron van Eeden. Co-producenten: Maarten Sikking, John Manheim, Herman van Veen en de KRO. Regie-assistent: André de Laat. Camera: Jan van den Nieuwenhuijzen. Geluid: Alex Booij. Licht: Erik van Wouden. Montage: Gert-Jan de Vries. Opnamen o.a. in het archeologische themapark Archeon en op het landgoed Schothorst bij Amersfoort. Daarnaast op Slot Loevestein, Schoorl, Lelystad-Haven, Bergen aan Zee, op het IJsselmeer en in Lech (Oostenrijk). De film speelt in een tijd die vergelijkbaar is met de Middeleeuwen. Het kunnen niet de Middeleeuwen zijn, omdat in de film een moderne hanglider voorkomt. Babette is de dochter van Herman, Arthur is de zoon van Sylvia Kristel en Hugo Claus. Bij het maken van NACHTVLINDER liet Van Veen zich inspireren door het werk van stripekenaar Hans G. Kresse, bekend van Eric de Noorman. De film is opgedragen aan Aloïs Kurzmann, een goede vriend van Van Veen, die in 1995 aan kanker overleed, en aan H.G. Kresse. Jeroen Krabbé was een van de mensen die het script van Van Veen las en aanbevelingen gaf. De twaalfde versie van het script was verfilmbaar. NACHTVLINDER is de eerste film waarbij investeerders kunnen profiteren van de nieuwe fiscale afschrijvingsmogelijkheden waarmee de overheid de Nederlandse filmproductie wil stimuleren. Minister Jorritsma van Economische Zaken gaf op 2 februari 1999 de film de eerste filmverklaring, noodzakelijk voor het in aanmerking komen voor de regeling. Het budget van NACHTVLINDER was ruim 2 miljoen gulden. De KRO zond op woensdag 1 september 1999 van 00.05 tot 00.31 een reportage "The making of "Nachtvlinder"" uit. Zeer slecht ontvangen; 'Het Parool': "Gevreesd moet worden dat Van Veen met NACHTVLINDER een filosofische film over leven en dood heeft willen maken, maar de uitwerking van zijn middeleeuwse sprookje is zo tenenkrommend knullig, dat de film vooral vragen oproept over Van Veen's beoordelingsvermogen. Niet alleen het scenario is een rommelkast vol slecht geacteerde, losse scènes, ook wordt nooit duidelijk voor wie de film is bestemd". In 'Het Parool' van donderdag 16 september 1999 stond een reactie van Ron van Eeden, de manager van Herman van Veen, over de vernietigende recensies: "Als je van dat soort ondergrondse aantijgingen zoals in jullie krant te verduren krijgt, kan dat [in een dip raken] moeilijk anders hè! Wat een ondermaatse kritiek en onzorgvuldigheid. Ik vond het onfatsoenlijk, want een aantal kranten... Dat waren persoonlijke aanvallen. Ging niet over de film (...) Puur gebrek aan respect. Dit verdient hij niet. Vanaf het begin hebben we cynisme gevoeld, zo van: oh God, hij moet ook zonedig een film maken. Dat is pijnlijk en vernederend allemaal. Maar wat kunnen wij ertegen doen? Niks. (...) Natuurlijk zit hij er mee [dat de film zo flopt]. Het zou onmenselijk zijn als dat niet zo was. (...) Het leken wel persoonlijke afrekeningen. Nou, wij maken iets wat wij mooi vinden. Maar goed, ik ben subjectief: ik ben ook producent van de film, dus...". In de eerste weken trok de film slechts 10.000 bezoekers, waarvan 4.000 bij de speciale voorpremières. In Utrecht, de geboorteplaats van Herman van Veen, was de film niet te zien, omdat de bioscoopondernemingen Wolff en Pathé geen doek vrij maakten. 8.664 bezoekers.

Première: 2 september 1999

K-92 minuten

NO TRAINS, NO PLANES

ook: BROEDERWEELDE/DE LEUGENAAR

Jos Stelling

met: Dirk van Dijk (kunstenaar Gerard), Katja Schuurman (Rietje; dochter van Joop), Peer Mascini (Benny), Kees Prins (Jacques, alcoholistische ex-therapeut), Leny Breederveld (Coby), Aat Ceelen (Ton), Ellen ten Damme (Paula, liefje van Gerard), Gène Bervoets (Mario Russo), Henri Garcin (barman Joop), Dominique Horwitz, Ilse de Lange, Victor Löw, Piet Brouwers of Brouwer (hulpober), Fox terriër Woody, kat

Nederlands-Belgisch-Duitse co-productie. Scenario: Hans Heesen, Jos Stelling, gebaseerd op het boek 'Broederweelde' van Jean Paul Franssens uit 1995. Het verhaal wordt gevormd door een mozaïek van gebeurtenissen die zich voltrekken binnen één etmaal en op één plek: het Café Centraal op een stationsplein. De wederwaardigheden worden verteld van Gerard, die op deze dag afscheid neemt van zijn broer, de 'charme-zanger' Mario Russo; van de eigenaar van Café Centraal en diens dochter; van het echtpaar Coby en Ton; van Benny; van 'no-no' Jacques en van Paula, met wie Gerard het die dag wel een keer zou willen doen. Muziek: Nicola Piovani. Producent: Jos Stelling Filmproducties. Camera: Goert Giltay. Montage: Bert Rijkelijkhuisen. Art direction: Gert Brinkers. Grotendeels in Rotterdam opgenomen; o.a. de Blue Horse Studio's aan de Lloydstraat. Ook opnamen bij Station Hollands Spoor in Den Haag en in Utrecht en Amsterdam (de Pijp, Jacob van Campenstraat, Heinekenplein). De titel van de film refereert aan een anekdote rond Ernest Hemingway: 'Een vriend klopte ooit bij hem aan, omdat hij niet wist welke titel hij zijn nieuwe boek moest geven. Hemingway vroeg hem toen: Komen er trompetten in voor? Nee? En drums? Ook niet? Nou, dan noem je het toch gewoon No trumpets, no Drums!'. Deze anekdote wordt overigens ook toegeschreven aan Somerset Maugham. De titel leverde in het buitenland problemen op. Op weg naar Montreal was de film enige tijd onvindbaar. Hij bleek te zijn blijven steken op het vliegveld van Chicago, waar de douane niet wist hoe hij vervoerd moest worden. 'No trains no plains' stond erop. In Riga hetzelfde probleem. De organisatie daar loste het probleem met een eigen vrachtwagen op. Draaiperiode zes weken; budget 2,5 miljoen gulden. Het scenario heeft weinig overeenkomsten met het boek waarop het gebaseerd is. Er zijn twee broers, dat wel, maar de geslaagde kunstenaar is nu de heroside singer-songwriter 'Gerard'. De draag-out werd 'Marjol' 'Gerard' heeft de ziekte die in de roman is gecorrupteerd

[[Hide Window](#)]

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

première in de bioscoop het Kerenhuis te Amsterdam. Dat was drie dagen voordat de speelfilm elders in het land in première ging;

om de openingsweek van de bioscoop bestemd voor de vertoning van alleen Nederlandse films in te luidden. De film trok echter erg weinig publiek tijdens de eerste vijf dagen in de tien theaters; in Rotterdam 84 bezoekers, in Den Haag niet eens 100 belangstellenden en ook in Utrecht, de thuishaven van Jos Stelling, kwamen maar ongeveer 400 kijkers opdagen. In Amsterdam telde Kriterion 160 bezoekers, het Ketelhuis iets meer. Grand Prix in de internationale competitie op het internationale filmfestival van Sint Petersburg (juni 1999). Op het internationale filmfestival van Waterville (Maine) werd Jos Stelling onderscheiden met een Life Time Achievement Award; daar was in juli 1999 een groot retrospectief aan hem gewijd. 5.797 bezoekers.
Première: 4 februari 1999 (International Film Festival Rotterdam)/1 april 1999
K-90 minuten

PAPA'S SONG

Sander Francken

met: René van Asten (Nico Venema), Romana Vrede (Shirley Venema-Zaandam), Lisette Merenciana (Magda Martina-Zaandam), Victor Bottenbley (Hugo Martina), Tyronne Meerzorg (Roy Martina), Virgill Ford (Juan Martina), Rik van Uffelen (public prosecutor), Xander Straat (public prosecutor), Jonna Coolen, Robbert Coops, Jan van Eyndthoven, Leo Hoogeboom (associate judges), Erna Sassen (lawyer of junkie), Esther Way (junkie), George van Houts (Simon Cleton), Jetty Mathurin (mother victim), Hedy Wiegner (Nico Venema's secretary), Wim de Vries (barkeeper), Liz Francken (receptionist), Farida van den Stoom (Antilian woman at Schiphol), Fine Chaar, Perla Thissen, Chris Comvalius, Helene Marie Feliz, Xiolena Eisden, Lambda de Miranda, Maria Akkrum, Heidi Wessels Harrij (ladies at hairdresser's), Gilbert Sparen (pops Zaandam), Jessica Damon (Lodia's mother), Elbert Roosberg (Lodia's father/chauffeur), Stephany Fransisca (Lodia Martina), Paul Kunneman (young Nico Venema), Johnny Laken (Freddy Martina), Kimberly Matroos (Lodia's girlfriend), Eunice Martina (young Shirley), Mariella Hato (young Magda), Irene van Grieken, Rina Penso, Imelda Valerianus (wailing women), Sharo Bikker, Annemarie Braafheid, Aart Broek, Gunnar Frank, Rosemarie van Hoop, Reyna Joe, Diana Lebac (members of the jury Miss Tropicana), Sulaima G. Battazar, Judari Druiventak, Viviana Roa Gomez, Justine Heyden, Shalini Jones, Tamara Mau-a-Sam, Zianesca Sparen, Luonella Veeris (candidates Miss Tropicana)

Nederlands-Antilliaanse co-productie. Scenario: Norman de Palm. De Amsterdamse rechter Nico Venema houdt zielsveel van zijn vrouw, de Antilliaanse Shirley Zaandam. Samen voeden zij de twee zoontjes op van Shirley's zus Magda, omdat de situatie thuis op Curaçao onhoudbaar was. Als Magda naar Nederland komt om haar kinderen op te halen, raakt Nico verzeild in een familieslag vol geheimen, verwijten en raadsels. Hij komt tot de ontdekking dat hij zijn vrouw slechts oppervlakkig kent. Shirley blijkt met Magda een gewelddadig verleden te delen, waarin moord een centrale rol speelt. Nico moet besluiten of hij zijn vrouw aangeeft of vergeeft. Producent: Norman de Palm. Co-producent: Alma Blou. Camera: Rogier Stoffers. Soundmixer: Marcel R. de Hoogd. Montage: Herman P. Koerts. Art direction: Sylvia Hijerman, Gunnar Frank. Geluid: Wim Vonk, Ranko Pakawitz, Marcel de Hoogd. Mixage: Wim Vonk. Muziek: Rob Hauser, Roy Louis. De Nederlandse opnamen in Amsterdam, Schiphol, de Vecht, Huizen en Hilversum vonden plaats van 31 maart tot begin mei 1999. De scènes op de exotische markt zijn gefilmd in de Amsterdamse Poort. De opnamen op Curaçao hadden toen al plaatsgevonden. Romana Vrede is van oorsprong Surinaamse en is voor de film op Papiamentse les geweest. De Palm wilde met deze film de positieve kant van de Antilliaanse gemeenschap laten zien; "Een gemengd huwelijk is de mooiste manier om de essentie van twee culturen te pakken. Het is geen politiek correcte film geworden, maar de multiculturele achtergrond is een gegeven. Ik geef nergens een verdediging of uitleg". Persreactie: 'Vrij Nederland d.d. 30 oktober 1999: "Het klinkt in dit verband als een cliché maar PAPA'S SONG is in meerdere opzichten een contrastrijke film. In de eerste plaats is er de scherpe tegenstelling tussen de scènes die op Curaçao werden opgenomen en die in Nederland. De prachtig gefotografeerde, droomachtige beelden op het eiland bewijzen dat cameraman Rogier Stoffers onlangs terecht een Gouden Kalf kreeg uitgereikt (...) Het psychologische machtsspelletje dat zich in Nederland tussen de twee zusters voltrekt, kenmerkt zich te veel door een tv-drama-achtige aanpak (...) met als gevolg plichtmatige beelden en al te statische dialogen. Een enkel hoogstandje daar gelaten, zoals de fabuleuze scène in de kapperszaak, waar de sterk acterende debutante Romana Vrede als Shirley, haar masker van de gespeelde beheerstheid afgooit en een wilde dans uit haar lijf perst. Zij krijgt van de vier hoofdrolspelers sowieso de meeste kans om iets van haar rol te maken". Tijdens het African Diaspora Film Festival in New York (december 1999) was PAPA'S SONG een van de controversieelste films. Het overwegend zwarte festivalpubliek meende dat de blanke protagonist te veel werd ontzien. Dit zou het negatieve imago van mensen met Afrikaanse wortels versterken. Regisseur Norman de Palm daarover in 'Het Parool' d.d. 11 december 1999: "In Nederland wordt PAPA'S SONG gezien als een multiculturele film, maar Amerikanen politiseren hem meteen: de witte man is nobel en de zwarte vrouw heeft een probleem en hun verhouding is koloniaal. Maar ik heb niet geprobeerd een politiek correct verhaal te vertellen. Natuurlijk is beeldvorming belangrijk, maar als je alleen daarop let, kom je nooit toe aan andere aspecten van de film. Volgens De Palm hebben 12.000 mensen op Curaçao de film gezien inclusief de honderden figuranten, onder wie zijn eigen familie, en niemand vond dat het ging over Antilliaanse verkrachters. De vraag die de meeste mensen bezighield was: 'blijft het echtpaar bij elkaar?'" Vooral geprezen om het mooie camerawerk van Stoffers, maar verder ook verguisd om een warrig scenario en statische dialogen. 1.120 bezoekers.

Première: zaterdag 25 september 1999 (Nederlands Film Festival)/28 oktober 1999/18 mei 2000 in 5 kopieën

K-95 minuten (35 mm)

REMBRANDT

ook: REMBRANDT VAN RIJN

Charles Matton

met: Klaus Maria Brandauer (Rembrandt van Rijn), Romane Bohringer (Hendrickje Stoffels), Jean Rochefort (dr. Nicolaes Tulp), Johanna ter Steege (Saskia Uylenburgh, Rembrandts eerste vrouw), Jean-Philippe Ecoffey (Jan Six), Caroline van Houten (Geertje Dirckx), Franck de la Personne (Hendrick Uylengburgh), Caroline Sihol (Maria Tesselschade), Jacques Spiesser (Joost van den Vondel), Richard Bohringer (Le pêcheur), Nicholas Palliser (Constantin Huygens), François Delaive (Govaert Flinck), Béatrice Avoine (Agatha), Barbara Schulz (Janke), Hanna ter Steege (Titus), Léonard Matton (Titus), Ludvine Sagnier (Cornelia van Riijn),

[\[Hide Window\]](#)

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

Hecker (Barleus), Jules Matton (Rembrandt van Rijn 8 ans), Joël-Joseph Barbouth (Le conspirateur), Christopher Granier-Deferre (Le secrétaire de Tulp), Lou (Le voleur de manteau), Maja van der Broecke, Manni Lauerbach, Coby Bouwman (figurant)

Frans-Duits-Nederlandse co-productie (70:20:10). Scenario: Sylvie Matton. Rembrandt van Rijn kende geluk en verdriet, voor- en tegenspoed. In het begin viel zijn werk in de smaak bij het publiek, het paste bij de mode van zijn tijd. Dat had tot gevolg dat hij al een gevierd kunstenaar was ten tijden van zijn aankomst in Amsterdam. Rembrandt huwde de mooie Saskia van Uylenburg, die tien jaar later zou overlijden, op het moment dat de schilder en zijn werk minder in trek raakten bij de gegoede burgerij die zijn klantenkring vormde. Rembrandt sloot geen compromissen. Toen de mode lichten en kleurrijke schilderijen verlangde, volhardde hij in zijn donkere tinten en dikke lagen verf. Na de dood van Saskia had hij een relatie met zijn huishoudster Geertje en later met Hendrickje Stoffels die zijn huis binnenkwam als dienstmeid. Rembrandt raakte totaal in ongenade bij diegenen die hem in zijn eerste jaren in Amsterdam en tijdens zijn huwelijk met Saskia op handen droegen, zij veroordeelden zijn onconventionele gedrag en zijn onwil zich te voegen naar de wensen van de kunstkopers. Hij stierf berooid en eenzaam. Productiehuizen: Ognon Pictures (Frankrijk), Pain Unlimited (Duitsland). Producent: Humbert Balsan, Vibeke Windelov. Nederlandse co-producent: Peter van Vogelpoel (Argus film), TROS televisie, Cobo fonds, Nederlands fonds voor de film. Camera: Pierre Dupouey. Muziek: Nicolas Matton. Montage: François Cédigier. Decors: Philippe Chiffre. Opgenomen in o.a. Gouda, Leiden (Hooglandse Kerk) en Amsterdam. De Hooglandse Kerk in Leiden moet de Amsterdamse Westerkerk voorstellen bij de scène van de begrafenis van Rembrandts zoon Titus. De studio-opnamen vonden plaats in Keulen (Duitsland), waar op een legerterrein Amsterdamse straatjes zijn nagebouwd. Voor de rol van Rembrandt is eerst Harvey Keitel gepolst, maar die zei meteen: 'Ik ben iemand van Brooklyn, alleen al het accent, dat lukt nooit'. Klaus Maria Brandauer was onmiddellijk enthousiast. Desondanks had hij aanvankelijk geen vertrouwen in de regisseur en maakte hij Johanna ter Steege het leven zuur. Ook de plusscène in de film wilde hij aanvankelijk niet doen. Klaus vond dat vernederend om Rembrandt in het openbaar te laten urineren. Frans gesproken. Voor de film zijn Rembrandts werken herschapen door het Franse schildersechtpaar Serge Clément en Marina Kamena. Het zijn portretten geworden halverwege tussen Rembrandt en de acteurs die de rollen spelen in, om het karakter van de zeventiende-eeuwse kunst niet teniet te doen. De Franse regisseur Charles Matton is zelf ook schilder van beroep. Samen met zijn vrouw Sylvie zijn ze aan het scenario begonnen, omdat ze gefascineerd waren door Rembrandts schilderkunst en leven. Ze wisten dat Jos Stelling een film over Rembrandts leven had gemaakt, maar die vonden zij saai. Charles en Sylvie wilden vanuit een meer levendige invalshoek een film over hem maken. De film kostte ongeveer twintig miljoen gulden. Tijdens het schrijven van het filmscript raakte Sylvie Matton geobsedeerd door het leven van Hendrickje Stoffels en schreef een Franstalige roman over haar met als Nederlandse titel 'Ik Hendrickje Stoffels, de minnares van Rembrandt'. De Franse pers was verdeeld bij de première op woensdag 8 september 1999: Het dagblad Libération noemt de film een mislukte kopie van Rembrandt. "De film is ambitieus maar ijdel. Matton (66), cineast en schilder tegelijk, blijft te veel plakken aan de 17de eeuwse grootmeester; hij heeft Rembrandt proberen te imiteren, hem getracht te filmen zoals hij schilderde. Die nabootsing is niet geslaagd." Le Monde vindt: "Het is ijdel om te pretenderen dat je het werk van een meester kunt uitleggen. Matton heeft zijn illustere voorbeeld willen eren, maar elk zelfportret van Rembrandt geeft beter inzicht dan deze film. Indirect is de film daarmee een lofzang op de schilderkunst, ten koste van de filmkunst." In Le Figaro komt de peperdure Frans-Duits-Nederlandse co-productie er veel beter van af. Een minutieuze en toegenegen biografie van een genie in het alledaagse. Maar we hadden liever gezien dat de regisseur wat meer had verteld over de schilderijen zelf, over het licht, de spanning, het leven en de dood die de meester op zijn schilderijen wist vast te leggen." Het satirisch weekblad Le Canard Enchaîné is heel enthousiast. "De sociale invalshoek van de film doet recht aan het leven van de 'rebelse' schilder, die volgens de regisseur taboes niet schuwde en zich aan niets conformeerde." Ook prijst het blad de acteurs, onder wie de Duitser Klaus Maria Brandauer en de Nederlandse Johanna ter Steege. Maar: "De film getuigt meer van ijver dan van passie. Wat overigens geen reden is om dit filmportret van de schilder niet te omlijsten." De Nederlandse pers was niet bijster enthousiast: 'Ondanks alle toewijding is de film een dorre en vlakke geschiedenis over iemand die zijn tijd vooruit was, zonder dat die tijd tot specifiek leven wordt gewekt ("Vrij Nederland" d.d. 9 oktober 1999)' naast 'Mattons vrouw Sylvie dikte Rembrandts biografie in tot het zoveelste verhaal over een onbegrepen genie dat vooral middels zijn liefdesleven tegen de gevestigde orde rebelleert ("NRC Handelsblad" d.d. 6 oktober 1999)'. 2.099 bezoekers.

Première: 23 september 1999 (Nederlands Film Festival)/7 oktober 1999

K-103 minuten

RODE ZWAAN, DE
ook: THE RED SWAN
Martin Lagestee

met: Rufus Heikens (Jakob), Sanne Himmelreich (Neeltje), Nick Majoor (Vezel), André van den Heuvel (grootvader), Annet Nieuwenhuijzen (Neeltje 70 jaar), Liz Snoijink (koningin Houtvolk), Pierre Bokma (generaal), Saskia van der Heide (Murra), Marloes van den Heuvel (moeder), Ariane Schluter (dokter), Geert Timmers (aannemer Sturris), Mark van der Laan (patrouille commandant), Lieke-Rosa Altink (raadslid 1), Nico Bosman (werkman), Thekla Reuten (dochter van de generaal), Wolter Muller (prins Houtvolk), Frits Lambrechts

Scenario: Sjoerd Kuyper, naar zijn gelijknamige roman. De film speelt zich af in het Noordhollandse Bakkum. Grootvader Jakob keert, na jaren in Frankrijk te hebben gewoond, weer terug naar zijn geboortestad. Tijdens de herfstvakantie komt zijn dertienjarige kleinzoon Jakob bij hem logeren. Jakob geniet van deze logeerpartijtjes, want opa vertelt spannende volksverhalen die zich afspelen in zijn dorp. Deze verhalen heeft opa ooit van een buurmeisje gehoord met wie hij vroeger speelde. Als opa bij het opknappen van het huis uitglijdt en zich bezeert, komt er een oudere dame uit de buurt om op hem te passen. De dame blijkt het buurmeisje uit opa's jeugd te zijn. Zij vertelt Jakob over opa's rode zwaan, een houten speelgoedbeest dat hij als kind is kwijtgeraakt en waarover hij nu, in zijn koortsdromen, praat. Ongerust over zijn grootvader, besluit Jakob op zoek te gaan naar deze rode zwaan in de hoop dat zijn opa dan opknapt. Tijdens zijn zoektocht komt Jakob in een sprookjeswereld terecht, waar hij het meisje Neeltje ontmoet. Samen beleven zij spannende avonturen met "het Houtvolk" en "de Karpermannen". Jakob en Neeltje zetten alles op alles om de rode zwaan te vinden en hierbij komen grootvaders volksverhalen goed van pas. Muziek: Paul M. van Brugge. Producenten: Laurens Geels en Dick Mees (First Floor Features). Uitvoerend producent: Gavit Martin. Geassocieerd producent: Martin Lagestee

[[Hide Window](#)]

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

teuchen zag Esme Lammeis al van de regie. Opgenomen in o.a. Park Remmeleduinen bij Haarlem. In Ronald Film 1998 staat

vermeld dat Ligestee met THE RED SWAN zijn speelfilmdebuut zal maken; dat is niet het geval, daar hij in 1993 al debuteerde met ANGIE. In 'Holland Film 1999' is dit gecorrigeerd. Van deze film werd in openbare bibliotheken een 'PagerClip' (#939) verspreid. Matig ontvangen. Het 'Algemeen Dagblad' d.d. 14 oktober 1999: "De special effects, voornamelijk verzorgd door een Brits bedrijf, ogen on-Nederlands goed. In dat opzicht is de film van Ligestee een lust voor het oog. (...) Al met al maakt DE RODE ZWAAN een overgeproduceerde indruk. Hoewel het levensgevaarlijk is om kinderen als kijkers te onderschatten is het toch gerechtvaardigd om vraagtekens te plaatsen bij het hink-stap-springen door de tijd dat de inhoud nodeloos ingewikkeld maakt. Het maakt van DE RODE ZWAAN een tour de force". 'NRC Handelsblad' d.d. 13 oktober 1999: Het ingewikkelde verhaal wordt niet vloeiend verteld. Vaak wordt de beeldenstroom voor uitleg onderbroken en vaak komt die uitleg nog eens te vroeg of te laat. Af en toe ergeren de kostuums en het acteren. (...) De mankementen in regie en art direction voorkomen dat je echt kunt opgaan in dit moderne sprookje". 'De Telegraaf' d.d. 14 oktober 1999: "Zelfs in het publiek maakt de film geen keuze. Voor kinderen onder de twaalf is DE RODE ZWAAN te gruwelijk -zo wordt er een baby'tje vermoord, een volkomen overbodige en nare scène- en voor kinderen boven de twaalf is het allemaal te sprookjesachtig. Dus wie moet er dan naar kijken". 'Het Parool' d.d. 13 oktober 1999: "De film (...) is zo fantasieerijk dat het lijkt alsof het script onder invloed van een hallucinerend pilletje is geschreven. Wie van een strakke plot houdt, zal de film snel boven het hoofd groeien, maar wie gelooft in de opmerking van één van de hoofdpersonen dat 'alles echt bestaat, als je maar de goede ogen hebt', zal veel plezier beleven aan de bizarre vondsten en wendingen. DE RODE ZWAAN is verder een film die door zijn fraaie special effects een moderne indruk maakt, maar inhoudelijk prettig ouderwets aandoet". 21.621 bezoekers. Première: 18 september 1999 (Film by the sea)/14 oktober 1999
K-94 minuten

SHABONDAMA ELEGY

Ian Kerkhof

met: Thom Hoffman (Westerse man), Hoshino Mai (Keiko), Ito Kiyomi, Yamazaki Thomoyuki, Tanaka Yohji, Hirsohi, Miyazaki Terunori

Japans-Nederlandse co-productie. Scenario: Ian Kerkhof. Vermenging van film noir, art film en porno. Thom Hoffman speelt een man die in Tokio uit de gevangenis komt en er achter komt dat hij nog zeven dagen te leven heeft, omdat óf de politie óf de yakuza hem zal pakken. Onder druk van deze countdown naar de dood, komt hij in een bar een beeldschoon meisje tegen. Er ontstaat een intense, gepassioneerde verhouding. Muziek: Otomo Yoshihide. Producenten: Stance Company, Suzuki Akihiro, Haryu Natsuki, Peter van Vogelpoel (Argus Film Productie). Camera: Tsuji Thomohiko. Montage: Ben Hendriks, Ian Kerkhof. Art direction: Yoshimura Kei. De tegenspeelster van Thom Hoffman, Hoshino Mai, is in Japan een bereemde erotische actrice. In de film komen expliciete seksscènes voor, maar door de beeldefecten hebben die een minder pornografisch karakter dan wanneer ze zonder effecten zouden worden bekeken. Op deze manier werd ook de strenge Japanse censuur op het tonen van genitaliën omzeild. Over Thom Hoffman zei Ian Kerkhof in 'Het Parool' van vrijdag 27 augustus 1999: 'Hij wordt gezien als zo'n Wassenaar-kind-of-guy. Altijd maar weer wordt hij gecast als een keurige jongeman, terwijl hij veel meer in zich heeft. Toen ik hem vertelde dat hij in deze film moest neuken, anaal nog wel, vond hij dat geen enkel probleem. Hard as a rock, die Thom. De hele dag liep hij met een enorme stijve rond op de set. Zelfs Hoshino Mai, die toch wel wat is gewend op dit gebied, wist niet wat ze zag'. Opgenomen op Digital Video-formaat en overgezet op film. Het woord 'shabondama' is een woord met verschillende betekenislagen. Het is een volkslied dat iedereen in Japan kent over het afstaan door een ongehuwde moeder van een pasgeboren kind als offer voor het welzijn van de gehele gemeenschap. In de jaren zestig was 'Shabondama Holiday' het populairste televisieprogramma op de Japanse televisie. In de jaren zeventig werd het lied gezongen door anarchisten die de barricades opgingen tegen de Amerikaanse bezetting van Japan en in de jaren tachtig werd de Japanse bubble-economie Shabondama genoemd. Het woord 'shabondama' betekent letterlijk 'bellenblazen'. De pers: 'Het Parool': "De twee acteurs blijven sjablonen en Kerkhofs platte beeldentaal spreekt niet aan (...) Een acteur met een stijve pik is niet automatisch een acteur die de waarheid in pacht heeft"/'De Volkskrant': "een ongeduldige hartekreet over liefde, dood en doodsverlangen (...) het resultaat komt klem te zitten tussen de ruige regie en de weigering keuzes te maken". Op het Nederlands Film Festival 1999 kreeg de film de Juryprijs. Uit het juryrapport: "Elk jaar heeft de jury het privilege een eigen prijs toe te kennen en ook dit jaar drong zich al vroeg een kandidaat op. Het gaat om een film. Deze film werd, opmerkelijk genoeg, niet uitverkoren vanwege enige unanimiteit in de waardering van de jury, maar juist vanwege de heftige discussie die hij oproep. Tot in het merg aangesproken door de strekking en de beelden van de film debatteerde de jury met ongekende felheid over de toekenning van haar prijs. Niet vaak wordt een film evenzeer met hart en ziel verdedigd als afgewezen. Een verrassende kloof tekende zich af. De jury werd - voor zover dat kan met een gezelschap van negen personen - als het ware in tweeën gespleten. Waar de ene helft de film als vals kwalificeerde, bekende de andere helft in grote mate geraakt te zijn. Bij de overwegingen speelde de persoon van de regisseur een rol. De jury kwam overeen dat waarvan hij ook beschuldigd mag worden, het niet van gemakzuchtig gedrag of een risicoloze aanpak kan zijn. Vanaf zijn debuut heeft hij zich onderscheiden als een energiek onderzoeker van nieuwe mogelijkheden en overschrijder van de grenzen van conventionele genres, zij het de ene keer met meer resultaat dan de andere. Het is evenwel niet de regisseur, maar zijn laatste film die wordt bekroond met de Juryprijs 1999. En wel omdat de jury zich na alle discussie kon verenigen in de waardering voor het experiment, en met name voor zowel de hoofdrolspeelster, als de cruciale scène waarin zij zich met breekbare blik tot de camera wendt, het hoofd bedekt met sperma, slachtoffer in een wereld vol slachtoffers. Een beeld dat op het netvlies blijft branden, zelfs in een week waarin door de jury twintig speelfilms werden bekeken." 1.004 bezoekers. Première: 2 februari 1999 (International Film Festival Rotterdam)/9 september 1999
K-86 minuten

STRAAT IS VAN ONS!, DE
ook: THE STREET IS OURS
Peter Bosch

Scenario: Arnoud Kwant, Saban Ol, Sheila Goeree. DE STRAAT IS VAN ONS toont een rauwe wereld waarin allochtone jongeren worstelen met aids. Marokkaanse meisjes die eenmaal ontmoet, zich genoodzaakt zien hun heil in de prostitutie te zoeken

[\[Hide Window\]](#)

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

.....

Er is bijna een jaar aan de film gewerkt. Film gemaakt met Amsterdamse allochtone jongeren tussen 13 en 20 in de hoofdrol. Filmer Peter Bosch (1960) groeide zelf op straat op. Werken met amateurs had zijn charme volgens Peter Bosch, maar kende ook zijn beperkingen. Zoenen met een vreemde bijvoorbeeld stuitte op verzet. Muziek: Fred & Barney. Producent: Julia von Graevenitz, Peter Bosch. Productie: Anja ter Haar. Camera en licht: Maasja Ooms, Joost de Jager. Geluid: Arnoud van Laer. Montage: Emile van de Griendt. De reacties op de film waren heftig. Welzijnswerkers in Slotervaart waar in de week voorafgaand aan de 25e juni 1999 een try out was, hielden Bosch voor dat hij de emancipatie van allochtonen tien jaar terug wierp. Peter Bosch reageerde daarop met 'Welzijnswerkers en beleidsmakers hebben geen enkele connectie met jongeren. Ze werken vanuit rationele, cognitieve uitgangspunten die weinig van doen hebben met wat jongeren beweegt en die ervoor zorgen dat hun beleid gebaseerd is op een slap aftreksel van de werkelijkheid'. De film ging in première in City-Amsterdam op vrijdag 25 juni 1999.

Première: 25 juni 1999/zaterdag 25 september 1999 (Nederlands Film Festival)

K-85 minuten (video)

UNTER DEN PALMEN

Miriam Kruishoop

met: Helmut Berger (David), Sheri Hagen (Tanja), Thom Hoffman (politieagent Thomas), Udo Kier (Ludwig), Willem Nijholt, Ian Kerkhof, Erik de Bruyn, Barbara Parkes, Vera Stiphout

Nederlands-Duitse co-productie. Scenario: Miriam Kruishoop. Scenario- en dialogadviezen: Peter van Vogelpoel en Tom Tykwer. Een jonge Duitse zwarte vrouw (Tanja) en een oudere Duitse blanke man (Helmut) verblijven tijdelijk in Rotterdam. Ze voorzien in hun levensonderhoud door mensen te beroven. Ze zijn een goed geolied team en verdienen veel geld. Op een dag bekijken ze de totale buit in hun hotelkamer. Tussen al het geld en de papieren vinden ze een rijbewijs met een foto van een jonge knappe man. Met name Helmut lijkt gefascineerd door Gunther; daardoor raakt Tanja steeds meer in een isolement. Gunther, de man op de foto, dwingt Helmut om een einde te maken aan zijn relatie met Tanja. Als Helmut niet kan kiezen, blijkt Gunther een perverse, sadistische man te zijn. Hij verkracht Tanja op brute wijze en stelt Helmut voor de keuze: Tanja redden van de dood of kiezen voor de liefde van Gunther. Camera: Rogier Stoffers. Geluid: Kees de Groot. Montage: Miriam Kruishoop. Art Direction: Ben Zuydwijk. Kostuums: Tessa Koops. Licht: Peterjan van der Burgh. Muziek: DJ Photek (Rupert Parkes). Mixage: Wim Post. Distributeur: Upstream Pictures. Productie: Peter van Vogelpoel en Erik Schut voor Argus Film Productie bv. Co-productie: Stefan Arndt en Tom Tykwer voor X-Filme Creative Pool GmbH. Associate producer: Riëks Hadders. Geheel in Rotterdam opgenomen film; o.a. in Gay Palace. Voornamelijk Duits gesproken, daarnaast ook Engels en incidenteel Nederlands ('...daar heb ik nu geen tijd voor'). Kruishoop hierover in de programmakrant van het Nederlands Film Festival: 'Ik ben en voel me Nederlandse, maar ik heb nog nooit iets Nederlandstaligs gemaakt. UNTER DEN PALMEN is eerder een Europese film, ik ben een exponent van de kunstwereld, ik heb op de Rietveld Academie geleerd universeel te communiceren'. Tweede lange speelfilm van Miriam Kruishoop (1971). In 1996 won zij als derdejaars-student aan de Rietveld Academie met haar korte film DA SILVA tijdens het Nederlands Film Festival de Citroën Award. Het beginpunt van deze film was de persoonlijke fascinatie van Miriam Kruishoop voor de Oostenrijkse actrice Helmut Berger. Miriam Kruishoop schreef het scenario rondom Helmut Berger, de Oostenrijkse actrice die vooral bekend is van zijn vertolking van de titelrol in Visconti's LUDWIG. Miriam Kruishoop wilde hem hebben na het zien van de televisieserie 'Dynasty'. In UNTER DEN PALMEN speelt Berger de rol van David. De Duitse actrice Udo Kier speelt Ludwig. Tanja wordt vertolkt door de Duitse actrice Sheri Hagen. Thom Hoffman is de mooie jongeman Thomas. Helmut Berger heeft zich laatdunkend uitgelaten over zijn medespeelster Sheri Hagen: 'een televisie-actrice, dan weet je het wel. Niet in staat om te denken. Altijd drie stappen te laat'. Ook de relatie Helmut Berger/Udo Kier zorgde voor problemen op de set. UNTER DEN PALMEN was de openingsfilm van het 19e Nederlands Film Festival in 1999.

Première: woensdagavond 22 september 1999 (Nederlands Film Festival)/november 1999

K-82 minuten (35mm)

VAARWEL PAVEL

ook: FAREWELL PAVEL/FAREWELL PAWEL/LEBEWOHL PAVEL

Rosemarie Blank

met: Valery Kuchareschin (Alexej Petrov, vader), Boris Khvoles (zoon Pavel), Isil Zabludovskij (grootvader), Kostia Smirnov (Oleg), Tatiana Zhuravleva (Nina Alexandrovna), Tatiana Grogorjeva (Majakovskaja), Maria Pliatskovskaya (Nadia), Viktor Semenovskij (collega grootvader), Liubov Tischenko (huisvrouw), Evgeny Ilovaisky (slapende echtgenoot), Yulia Sobolevskaya (Ljuba), Yuria Orlov (Pjotr), Klavdia Kotova (oude vrouw), Marina Kuzmina (werkster kantine), Irina Rakshina (schoonmaakster), Valentina Smirnova (schoonmaakster), Vlatka Simac (Anja), Adrian Brine (oude man), Bert Luppkes (handelaar), Frieda Pittoors (vrouw galerij), Nelly Frijda (pensionhoudster), Lydia Tsioupa-Rosenstock, Valerie Manytine (klanten Riga Tex), Duro Toomato (man in snackbar); Marina Krylova (stem Anja)

Nederlands-Duitse co-productie. Scenario: Rosemarie Blank. Alexej Petrov, een journalist uit Sint Petersburg komt in Rotterdam in de problemen en vervreemdt van zichzelf. Intussen wordt zijn twaalfjarige zoon Pavel, thuis in Sint Petersburg, langzamerhand zelfstandig. Waar het uiteindelijk om gaat is of de vader nog wel kan laten zien of hij van Pavel houdt. Muziek: fragmenten uit 'Concerto Grosso no 1' van Alfred Schnittke. Producent: Studio Nieuwe Gronden (René Scholten). Camera: Martin Gressmann. Montage: Jan Wouter van Reijen. Geluid: Harold Jalving. Art direction: Michael Suzdalov, Diana van de Vossenberg. Opgenomen in Sint Petersburg en Rotterdam. VAARWEL PAVEL was te zien in het 'Panorama'-programma op het Filmfestival Berlijn 1999. Russisch, Engels, Nederlands gesproken. 198 bezoekers.

Première: 30 januari 1999 (International Film Festival Rotterdam)/8 april 1999/3 juni 1999 (Filmmuseum Amsterdam)

K-94 minuten

VROUW VAN HET NOORDEN, EEN

[\[Hide Window\]](#)

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project

[Report this page](#)

met: Johanna ter Steege (Emilie), Massimo Ghini (Aldo), Anthony Calf (Hugo), Alessandro Haber (De Santis), Pamela Villoresi

(Giannina), Simone Ascani (Emilio), Roberto Visconti (Amedeo), Caroline Harker (Charlotte), Polly Adams (moeder Charlotte), Guido Quintozzi (beeldhouwer), Roberto Nobile (dokter), Hanna ter Steege (dochtertje van Emilie), Rosa Pianeta

Nederlands-Italiaanse co-productie. Scenario: Ger Thijs en Angelo Pasquini, naar de novelle 'Aan de weg der vreugde' van Louis Couperus uit 1906. 1899. De jonge weduwe Emilie van Thuile reist op dokters advies naar een beroemd kuuroord in Italië, Bagni di Lucca. Zij wordt daar opgewacht door Hugo Aylva, die reeds langdurig op haar verliefd is en haar ten huwelijk wil vragen. Kink in de kabel is Aldo Ardo, een officier uit het Italiaanse leger, die van meet af aan gefascineerd is door Emilie. Tegen de achtergrond van de opgravingen van een faun voltrekt zich het drama van de té gepassioneerde liefde van Emilie voor Aldo, die haar uiteindelijk weer in de steek laat. Nieuwjaarsnacht 1900 moet Emilie haar keuze maken: blijven of teruggaan naar het Koude Noorden... Muziek: Andrea Morricone. Producent: René Seegers, Enzo Porcelli. Uitvoerend producent: Bruno Ridolfi. Camera: Goert Giltay. Art direction: Gianni Giovagnoni. Montage: Michiel Reichwein, Jacopo Quadri. Kostuums: Nana' Cecchi. Budget: 5.500.000 gulden. Regisseur Frans Weisz wilden omstreeks 1982 eigenlijk 'Langs de lijnen van geleidelijkheid' van Couperus verfilmen, maar de locaties Rome en Nice en de beoogde internationale rolbezetting maakten de film voor Nederlandse verhoudingen onfinancierbaar (minstens 30 miljoen gulden). Paul Verhoeven maakte Frans Weisz enkele jaren later attent op de novelle 'Aan de weg der vreugde' wat zich op kleinere locaties afspeelt en geconcentreerd is op drie, vier karakters. In het werk van Louis Couperus (1863-1923) komen een aantal thema's terug: het noodlot, een tragisch voorgevoel en verval. De meest opvallende ziekte tijdens de eeuwwisseling was neurasthenie (uitgeput zijn). Deze ziekte werd beschouwd als een culturele ziekte, een antwoord op de kwetsbaarheid van de moderne mens in een maatschappij die zich in een rap tempo ontwikkelde. De ziekte kende veel symptomen: onnatuurlijke vermoeidheid, zwakte, onduidelijke pijngevoelens, hartkloppingen, hoofdpijn, slapeloosheid, etc. Men veronderstelde dat voornamelijk jonge mensen uit de betere kringen werden gevelld door neurasthenie en de ziekte nam de metaforen van gevoeligheid en verfijning over die daarvoor aan tuberculose toebehoorden. In het boek van Couperus gaat Emilie dood. Bij Weisz blijft ze leven, als een schakel tussen de twee eeuwen: de vorige waarin na de grote passie slechts de dood restte, en de huidige waarin je het als vrouw kunt wagen alleen verder te gaan. De co-productie met Italië verliep niet vlekkeloos: financiële perikelen, samenwerken met de meest verwende mensensoort naast Italiaanse voetballers (acteurs) en inhoudelijke bemoeienis. De Italiaanse co-producent Enzo Porcelli wilde de hagedis schrappen: 'Een man met een tamme hagedis, zeg, Aldo is toch geen flicker'. Voor Frans Weisz was dat nu net een prachtig symbool, voor de fallus, de jaloezie. Uiteindelijk won Weisz en kwam er een expert die normaliter met slangen en krokodillen werkte. EEN VROUW VAN HET NOORDEN werd lauw ontvangen: 'Weisz vertelt het verhaal zo ingetogen dat het soms is alsof de film zelf een korset draagt. Alle verwickelingen en beelden, ook de mooie landschapopnamen, zijn zo kaalgeslagen bekend. De seksscènes zijn voor een film over passie en hartstocht bedeesd. Zelfs de hagedissen die Aldo bestudeert lijken al eerder in een film te hebben opgetreden (NRC Handelsblad, d.d. 29 september 1999)'; 'EEN VROUW VAN HET NOORDEN heeft een hoge production value -er is niet op een duit gekeken- maar Weisz is onderweg het belangrijkste vergeten: geloofwaardige passie. Wat resteert is een mooie lege huls (Het Parool, d.d. 29 september 1999)'; 'Elke scène is bekwaam en vaak meer dan dat uitgevoerd en maakt benieuwd naar wat zal volgen. Maar wat volgt is weer alleen een aanzet tot, en weer en weer... tot uitsluitend bewondering voor Johanna ter Steege rest. Zonder ballast van verwachtingen bij voorbaat zou die voldoende reden moeten zijn voor bioscoopbezoek (Vrij Nederland, d.d. 2 oktober 1999)'. Frans Weisz vóór verschijning van de recensies over zijn film in 'de Volkskrant' van donderdag 16 september 1999: 'Maar de laatste keer dat ik haar zag -in mijn eentje vóór ze voer voor de critici werd- dacht ik: ja, dit is 'r. En God beware haar. Want ze is als een Couperus-heldin: je hoeft haar maar aan te raken en ze heeft al een blauw plekje'. Ter gelegenheid van de film werd het boek van Couperus opnieuw uitgegeven onder de titel van de film en met Johanna ter Steege op de omslag (Pandora uitgave). 9.740 bezoekers. Première: 15 september 1999 (Film by the sea)/donderdag 23 september 1999 (Nederlands Film Festival)/30 september 1999 K-87 minuten (35 mm)

QUARRY, THE
ook: DE STEENGROEVE
Marion Hänsel

met: John Lynch (the man), Jonne Phillips (Capt. Mong), Serge-Henri Valcke (Reverend Frans Niemand), Oscar Peterson (Valentine April), Jody Abrahams (Small), Sylvia Esau (the woman)

Belgisch-Frans-Nederlands-Spaanse co-productie. Scenario: Marion Hänsel, naar de roman van Damon Galgut. Langs een weg bij een klein havenstadje ergens in Zuid-Afrika wordt een moord gepleegd. De dader, een blanke man, neemt de identiteit aan van de dode, een homoseksuele dominee. De moord heeft echter gevolgen: een blanke politieagent arresteert een aantal zwarten die marihuana kweken (voor eigen gebruik, zoals dat heet) en dus wel schuldig zullen zijn. De moordenaar komt steeds meer in gewetensnood. De kleurling Valentijn, een kruimeldief, wordt immers ten onrechte beschuldigd van de moord. De gevoelige politiemans die de moord onderzoekt, wil dat de dingen eenvoudig zijn en de mensen goed. Muziek: Takashi Kako. Camera: Bernard Lutic. Montage: Michele Hubinon. Art direction: Thierry Leproust. Producenten: Man's Films, Jacqueline Louis, Marion Hänsel, Studio Nieuwe Gronden, Wanda Films, Tchín Tchín. Sound: Philippe Baudhuin, Benoît Biral. René Scholten van Studio Nieuwe Gronden is de Nederlandse co-producent. Regisseur Marion Hänsel (1949, Marseille) groeide op in Antwerpen. Ze volgde acteeropleidingen in Brussel, New York en Parijs en speelde in diverse toneelstukken en films. In 1977 maakte ze haar eerste korte film. Ze debuteerde met LE LIT (1982) en realiseerde sindsdien zeven speelfilms. In augustus 1998 won THE QUARRY twee prijzen tijdens het World Film Festival in Montréal: de Grand Prix des Amériques en Meilleure Contribution Artistique. 846 bezoekers. Première: 31 januari 1999 (Internationaal Film Festival Rotterdam)/11 februari 1999 K-112 minuten

ZYKLUS VON KLEINIGKEITEN
ook: CYCLE OF TRIFLES
Ana Torfs

[\[Hide Window\]](#)

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project
[Report this page](#)

Belgisch-Nederlands-Oostenrijkse co-productie. Scenario: Ana Torfs. Film over de periode in het leven van Ludwig van Beethoven waarin hij niet meer goed kon horen (1815-1827). Bezoekers schreven op wat ze wilden zeggen in notitieboeken ('Konversationshefte') die de componist altijd bij zich had. De regisseur laat zijn leven zien aan de hand van de opgeschreven woorden, die bewaard gebleven zijn. Beethoven krijgt de kijker niet te zien. De acteurs zijn een neef, een dokter, een secretaris en andere personages uit de omgeving van de componist. De componist komt ook niet aan het woord; hij kon op geschreven vragen sprekend antwoord geven en zijn handschrift komt dan ook nauwelijks voor in de Konversationshefte. In de film zijn woord en beeld van elkaar gescheiden. Muziek: Ludwig van Beethoven. Camera: Jorge León. Montage: Jurgen Persijn. Producent: Daniel De Valck (Cobra Films). Geluid: Rudi Biber, Michael Nijs, John Van Craenenbroeck. Co-producenten: Jan Ewout Ruiters (Balthazar Film, Nederland), Johannes Rosenberger (Navigator Films, Oostenrijk), VZW Storm, Kunstfestival des Arts en K.U. Leuven (België). Duits gesproken, Nederlands ondertiteld. De film werd vanaf 27 mei 1999 een week lang vertoond in het Filmmuseum, daarvoor was de film van de Belgische Ana Torfs al te zien geweest op het International Film Festival Rotterdam 1999. Première: 27 mei 1999
ZW-86 minuten

[Terug naar de homepage](#)

This page is hosted by GeoCities. Get your own [Free homepage](#)

Copyright © 1999: René van Dam.

URL: <http://www.geocities.com/Hollywood/Theater/2180/>

[\[Hide Window\]](#)

This page is an archived page courtesy of the [geocities archive](#) project
[Report this page](#)